

க.பொ.த. உயர்தரம்

தமிழ்ச் சிறுகதைகள்

புலமையாளர்களின் விமர்சனங்களுடன்

த.அஜந்தகுமார்

க.பொ.த உயர்தரம்

தமிழ்ச் சிறுகதைகள்

புலமையாளர்களின் விமர்சனங்களுடன்

தொகுப்பாசிரியர் :-

த.அஜந்தகுமார் B.A (Hons)

வெளியீடு :-

புதிய தரிசனம்

2010

- தமிழ்ச்சிறுகதைகள்
புலமையாளர்களின் விமர்சனங்களுடன்.
- பாடநூல்
- த.அஜந்தகுமார் B.A (Hons) ©
- புதிய தரிசனம்
- ஒக்ரோபர் 2010
- யார்வத்தை, வதிரி, கரவெட்டி.
- 021 226 - 2226
- அட்டை வடிவமைப்பு - கு.மஞ்சதன்
- கணினி வடிவமைப்பு - ந.சுதர்சினி
- தமிழ்ப்பூங்கா அச்சகம், நெல்லியடி.
- ISBN 978 - 955 - 52094 - 1 - 0
- 300/=

சமர்ப்பணம்

எந்தன் கல்விப் பாதையைச் செப்பனிட்டவர்.

மாணவனாய் என்னை மாண்புகள் காண வைத்தவர்.

ஆசிரியனுமாக்கி

எனை உயர்த்தி வைத்தவர்

சிந்தையில் சாரதியாய்

இன்றும் உள்நின்றென்னை இயக்குபவர்

Maths Centre நிர்வாகியாய் ஆசானாய்

யாவர்க்கும் நல்லதையே செய்தவர்

அமரராகியும் இன்றும் வாழும்

விமலன் சேர் அவர்களுக்கு.

உள்ளே---

தொகுப்புரை

	பக்கங்கள்
01. யுகசந்தி ஜெயகாந்தன்	1 - 21
02. ஜெயகாந்தனின் யுகசந்தி ஓர் அறிமுகம் பேராசிரியர் ம. இரகுநாதன்	22 - 29
03. சாபவிமோசனம் புதுமைப்பித்தன்	30 - 51
04. புதுமைப்பித்தனின் சாபவிமோசனம் குறித்த ஓர் உசாவல்	52 - 65
05. ஒளி மருதூர்க்கொத்தன்	66 - 75
06. மருதூர்க்கொத்தனின் ஏனைய சிறுகதைகளும், ஒளியும் ஒரு கண்ணோட்டம் கலாநிதி செ.யோகராசா	76 - 88
07. வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது செ. கதிர்காமநாதன்	89 - 101
08. செ.கதிர்காமநாதனின் வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது ஒரு நுண்ணாய்வு ஈ.குமரன்	102 - 118
09. தாய் வ.அ. இராசரத்தினம்	119 - 126
10. ஒரு தாயின் நொருங்குண்ட இருதயம் வ.அ. இராசரத்தினத்தின் தாய் த.அஜந்தகுமார்	127 - 136
11. ஒரு கூடைக்கொழுந்து என்.எஸ்.எம். இராமையா	137 - 152
12. ஒரு கூடைக்கொழுந்து சிறுகதையைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஆரம்பநிலைக் குறிப்புகள் ச.குணேஸ்வரன்	153 - 172
13. மாதிரி வினாக்கள்	173 - 177

தொகுப்பாசிரியர் உரை

க.பொ.த உயர்தர மாணவர்களுக்கு 2009 ஆம் ஆண்டு முதல் நடைமுறைக்கு வந்திருக்கும் புதிய பாடத்தில் உள்ள தமிழ்ச்சிறுகதைகளையும் அவற்றை விளங்கிக் கொள்ளவும், புலமையாளர்களைக் கொண்டு பரீட்சை நோக்கில் நுண்ணாய்வு செய்து இத்தொகுதியை வெளிக்கொணர்கின்றேன்.

எனது இந்தப் புத்தக எண்ணம் ஒரு வருடமாக மனதில் இருந்தும் இவ்வளவு நாளும் கணினியிலேயே உறங்கிக் கிடந்தது. எனது வேலைச் சமைகள் இப்புத்தக வெளியீட்டை தாமதப்படுத்திவிட்டது.

இவ்வாறான ஒரு தொகுதியை நான் வெளியிடுகின்ற எண்ணத்தை பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள் நண்பர்களிடம், ஆசிரியர்களிடம் கூறிய போது நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. இந்தத் தொகுதியில் என்னுடைய உழைப்பிற்கு அப்பால் கட்டுரைகளைத் தந்துதவிய பேராசிரியர்களுக்கும், விரிவுரையாளர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் மிகுந்த பங்களிப்பு இருக்கின்றது. அவர்களும் மிகுந்த அக்கறையோடு கட்டுரைகளை எழுதித் தந்துள்ளார்கள்.

iv

இந்த நூல் மாணவர்களுக்கு மாத்திரமன்றி ஆசிரியர்களுக்கும் பயனளிக்கக் கூடியது. மாதிரி வினாக்களும் பின்னிணைப்பாக இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலில் உள்ள சிறுகதைகளுக்கு திறனாய்வுகளை எழுதித் தந்த தமிழ்த்துறையைச் சேர்ந்த என்னுடைய ஆசானான பேராசிரியர் ம.இரகுநாதன் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக

மொழித்துறை சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் கலாநிதி செ.யோகராசா, யாழ்ப்பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறையைச் சேர்ந்த என் ஆசான் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் ஈ. குமரன் சமூகவியந்துறையைச் சேர்ந்த என் ஆசான் விரிவுரையாளர் இ.இராஜேஸ்கண்ணன், ஆசிரியரும் நண்பருமான சு.குணேஸ்வரன் ஆகியோருக்கு என்னுடைய நன்றிகள்.

மேலும் எனக்குக் கல்வி புகட்டிய எல்லா ஆசான்களையும் பணிகின்றேன். குறிப்பாக ஆசிரியத் தொழிலில் என்னை இட்டுச் சென்ற என்னினிய இரா.அகிலன் ஆசிரியர் அவர்களை என்றும் வணங்குவேன். மேலும் ந.சத்தியவேந்தன் (முன்னாள் உதவி விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை) யோ.பகீரதன் ஆகியோருக்கும் என்நன்றிகள்.

எனது எல்லாப் படைப்புச் செயற்பாடுகளிலும் தோன்றாத துணையாய் இருந்துவரும் எல்லாம் வல்ல இறைவனையும் பெற்றோரையும், சகோதரர்களையும் வணங்குகிறேன்.

இந்நூல் தொடர்பான ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களை எதிர்பார்க்கின்றேன்.

அன்புடன்

த.அஜந்தகுமார்

20-10-2010

யார்வத்தை, வதிரி கரவெட்டி.

021 226 2226

ajanthant84@yahoo.com

யுகசந்தி

-ஜெயகாந்தன்-

கீதா பண்ணின் காரியத்தை மனசாலே கூட
நெனைக்க முடியாத யுகம் அது. அப்போ அது
சாத்தியமாகவும் இருந்தது. இப்போ
முடியலியேடா.....

உன் சாஸ்தரம் அவளை வாழ வைக்குமாடா?
அவளுக்கு அது வேண்டாம்னுட்டா. ஆனா
டேய் கணேசா.... என்னே மன்னிச்சுக்கோடா.....
எனக்கு அவ வேணும்! அவதான்டா வேணும்.

கௌரிப்பாட்டி பொறுமையாய் வெகு நேரம் பஸ்ஸிற்குள் நின்றிருந்தாள். எல்லோரும் இறங்கிய பின், தனது காக்கி நிறப் பையின் கனத்தை இடுப்பில் ஏற்றிக் கொண்டு கடைசியாக வந்தாள்.

‘பாட்டி.....பாட்டி! பையைத் தூக்கியாரட்டா? ஓரணா குடு பாட்டி’

‘வண்டி வேணுங்களா அம்மா?’

‘புதுப்பாணையம் வக்கீல் குமாஸ்தா ஐயர் வீடுதானுங்களே..... வாங்க, போவோம்’..... என்று பல்வேறு வரவேற்புக் குரல்களுடன் அவளை இறங்கவிடாமல் தடுத்து நின்ற வண்டிக்காரர்களையும், கூலிக்காரர் சிறுவர்களையும் பார்த்துக் கனிவோடு சிரித்து விட்டுப் பாட்டி சொன்னாள்:

‘எனக்கு ஒண்ணும் வேண்டாம்பா..... சித்தே வழியை விட்டேள்னா நான் மெள்ள நடந்தே போய்டுவேன்..... ஏன்டாப்பா, வீட்டெக்கூடத் தெரிஞ்சு வெச்சிருக்கே..... நான்தான் மாசம் ஒரு தடவை வர்றேனே, என்னிக்கு வண்டியிலே போனேன்?’ என்று ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பதிலைச் சொல்லி, அவர்களை விலக்கி வழியமைத்துக் கொண்டு தணலாய்த் தகிக்கும் வெயிலில், முக்காட்டை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு, இடுப்பில் ஏற்றிய சுமையுடன் வறுத்துக் கொட்டிய புழுதி மண்ணை அழுந்த அழுந்த மிதித்தவாறு ஒரு பக்கமாய்ச் சாய்ந்து நடந்தாள் பாட்டி.

பாட்டிக்கு வயது எழுபது என்றாலும் சரீரம் திடமாய்த்தான் இருக்கிறது. மூப்பினால் ஏற்பட்ட ஸ்தூலமும், அதனால் விளையும் இளைப்பும் வீட்டுக்குப் போன பின்தானே தெரியும்?.....

அவள் கணிப்பில் நேற்றுப் பிறந்த குழந்தைகளெல்லாம் அதோ ரிக்ஷாவிலும், ஜட்காவிலும், சைக்கிளிலும் பரந்து பரந்து ஓடுகிறார்கள்.

மழையும் வெயிலும் மனிதனை விரட்டுகின்ற கோலத்தை எண்ணிப் பாட்டி சிரித்துக் கொண்டாள்.

அவளுக்கு இதெல்லாம் ஒரு பொருட்டா? வெள்ளமாய்ப் பெருகி வந்த வாழ்வின் சுழிப்பிலும், பின் திடீரென வறண்ட பாலையாய் மாறிப்போன வாழ்க்கை நெருப்பிலும் பொறுமையாய் நடந்து பழகியவளை இந்த வெயிலும் மழையும் என்ன செய்யும்? என்ன செய்தால்தான் என்ன?

தகிக்கின்ற புழுதியில் பாதங்கள் அழுந்தி அழுந்திப் புதைய, அசைந்து அசைந்து நடந்து கொண்டிருந்தாள் பாட்டி.

வழியில் சாலையோரத்தில் - நான்கைந்து மனிதர்கள் நின்று சுகம் காண வாகாய் முளைத்த பெருங்குடை போல் நிழல் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது ஒரு சிறிய வேப்பமரம்.

அந்த நிழலில் ஒற்றையாய்ச் சற்றே நின்றாள் பாட்டி.

எரிந்து தகிக்கும் அவ்வெம்மையின் நடுவே சுகம் தரப் படர்ந்த அந்த நிழல் போலும், யந்திரங்களைத் தவிர எதையுமே நம்பாத இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில்..... சென்ற நூற்றாண்டின் சின்னமாய்த் தன் சொந்தக் கால்களையே நம்பி நிற்கும் காண்பதற்கரிதான அந்தக் கிழவியின் பிரசன்னம் போன்றும் மெல்லென வீசிய குளிர் காற்றில் வேப்பங்குழைகள் சிலிர்த்தன.

‘என்னப்பனே மகாதேவா!’ என்று கடவுளுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டு அந்தக் குளுமையை அனுபவித்தாள் பாட்டி.

பாட்டியின் முக்காடிட்ட வட்டமான முகத்தில் ஒரு குழந்தைக்களை குடி கொண்டிருந்தது. இந்த வயதிலும் அவள் சிரிக்கும் போது வரிசைப் பற்கள் வடிவாய் அமைந்திருந்தது ஓர் ஆச்சரியமே! அவள் மோவாயின் வலது புறத்தில் ஒரு மிளகை விடவும் சற்றுப் பருத்த அழகிய கறுப்பு மச்சம்; அதன் மீது மட்டும் கருகருவென முடி..... இவ்வளவையும் ஒரு சேரப் பார்த்தவர்கள் இவள் இளவயதில் எப்படி இருந்திருப்பாள் என்று எண்ணாமல் இருக்க முடியாது.

பாட்டியின் பொன்னிறமான மேனியில் அதிக நிறபேதம் காட்டாத நார்ப்பட்டுப் புடவை காற்றில் படபடத்தது; புடவையிலிட்ட முக்காட்டின் விளிம்பெல்லாம் குத்துக் குத்தாய் லேசாகத் தலைகாட்டும் - மழித்து நாளாகி விட்டதால் வளர்ந்திருக்கும் - வெள்ளி முடி. கழுத்தில் ஸ்படிக மாலை, நெற்றியில் வியர்வையால் கலைந்த விபூதிப் பூச்சு, புடவைத் தலைப்பால் முகத்தையும், கைகளையும், மாட்புக் குவட்டின் மடிப்புக்களையும் அழுந்தத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டாள். அப்போது வலது விலாப்புறத்தில் இருந்த சிறிய பவளம் போன்ற மச்சம் வெளித் தெரிந்தது.

மீண்டும் நிழலிலிருந்து வெயிலுக்கு வந்து புழுதி மண்ணிலிருந்து, பழுக்கக் காய்ந்த கெடிலந்திப் பாலத்தின் கான்கிரீட் தள வரிசையில் பாதங்களை அமைதியாகப் படைய வைத்து, அசைந்து அசைந்து அவள் வரும் போது.....

பாலத்தின் மீது கிராதியின் ஓரமாக, பாட்டியம்மாள்மீது பட்டுவிடக் கூடாதே என்ற பய உணர்வோடு ஒதுங்கி நின்ற கையிலுள்ள சிறு தகரப் பெட்டியுடன் கும்பிட்டான் ஒரு பழைய, பழகிய - நாவிதன்.

“பாட்டியம்மா..... எங்கே, நெய்வேலியிலிருந்தா?” என்ற அன்புடன் விசாரித்தான்.

“யாரு வேலாயுதமா? ஆமா!..... உன் பெண்டாட்டி குளிச்சுட்டாளா?” என்ற ஆத்மார்த்தமாய் விசாரித்தாள் கிழவி..

“ஆச்சங்க.... ஆம்பளைப் பையன் தான்.”

“நல்லாயிருக்கட்டும்..... பகவான் செயல்.....! இது மூணாவது பையனா?”

‘ஆமாமுங்க’ என்று பூரித்துச் சிரித்தான் வேலாயுதம்.

“நீ அதிர்ஷ்டக்காரன்..... எந்தப் பாடாவது பட்டுப் படிக்க வச்சுடு, கேட்டியா?” என்றதும் வேலாயுதம் குடுமியைச் சொறிந்தவாறு சிரித்தான்.

“அட அசடே, என்ன சிரிக்கிறே? காலம் வெகுவாய் மாறிண்டு வரதுடா; உன் அப்பன் காலமும் உன் காலமும் தான் இப்படிப் பொட்டி தூக்கியே போயிடுத்து..... இனிமே இதொண்ணும் நடக்காது... புருஷாள் எல்லாம் ஷாப்புக்குப் போறா.... பொம்மனாட்டிகள்லேயும் என்னை மாதிரி இனிமே கெடையாதுங்கறது தான் இப்பவே தெரியறதே....ம்... எல்லாம் சரிதான்; காலம் மாறும் போது மனுஷாளும் மாறணும்..... என்ன நான் சொல்றது?” என்று கூறி ஏதோ ஹாஸ்யம் பேசிவிட்ட மாதிரி பாட்டி சிரித்தாள். பதிலுக்கு அவனும் சிரித்தான்.

“இந்தா, வெயிலுக்கு ரெண்டைக் கடிச்சண்டு போ” என்று இடுப்பிலிருந்த பையில் பிதுங்கி நின்ற இரண்டு வெள்ளரிப் பிஞ்சுகளை எடுத்து அவனது ஏந்திய கைகளில் போட்டாள்.

“பஸ்லே வரச்சே அணாவுக்கு நாலுன்னு வித்தான்.... கொழந்தைகளுக்கு ஆகுமேன்னு ஒரு நாலணாவுக்கு வாங்கினேன்”

என்று அவள் சொன்னதும், வேலாயுதம் ஒரு கும்பிடு போட்டு விட்டுத் தன்னை அவள் கடக்கும் வரை நின்று, பின்னர் தன் வழியே நடந்தான்.

சிதம்பரத்தில் பிறந்து வளர்ந்த கௌரியம்மாள், தனது பத்து வயதில் இந்தக் கடலூரில் நன்கு செயலில் இருந்த ஒரு குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டாள். பதினாறு வயதில் கையிலொரு குழந்தையுடன் கைம்மைக் கோலம் பூண்ட பின் இத்தனை காலமாய்த் தன் மகனையும், தன் புருஷன் பங்கில் கிடைத்த வீட்டையும் விட்டு எந்த ஊருக்கும் சென்றதில்லை.

எனினும் தன் மகன் வயிற்றில் பிறந்த மூத்தமகள் கீதா மணக்கோலம் பூண்டு பத்தே மாதங்களில், தரித்திருந்த சமங்கலி வேடத்தை, நாடகப் பூச்சைக் கலைப்பது போல் கலைத்து விட்டுக் குடும்பத்தை அழுத்தும் பெருஞ் சோகமாய்க் கதறிக் கொண்டு தன் மடியில் வந்து வீழ்ந்து குமுறியழுத நாள் முதல், தனது வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த கடைசி சோகமாய் அவளைத் தாங்கிக் கொண்டாள் கௌரிப் பாட்டி, தன் அரவணைப்பில், தன் அன்பில், தனது கண்ணீரில், தனது ஒட்டுதலில் அவளை இருத்திக் கொள்வதையே தன் கடமையாக ஏற்றுக் கொண்டாள். அது வரை கீதாவின் மீது, மகன் பெற்ற குழந்தை என்ற பாசம் மட்டுமே கொண்டிருந்த பாட்டி - கணவன் இறந்த நாள் முதல் தன் உயிரையே மகன் மீது வைத்திருந்த அந்தத் தாய் அதை மாற்றிக் கொண்டது கீதாவுக்கு வெறும் ஆறுதல் தரும் பொருட்டன்று.

கௌரிப்பாட்டி தனது இறந்த காலத்தின் நிகழ்காலப் பிரதி நிதியெனத் தன்னையே அவளில் கண்டாள்.

பாட்டியின் மகன் கணேசய்யர் தந்தையின் மரணத்தையும் அதனால் விளைந்த அதயந்த சோகத்தையும் உணராதவர். அவரது மனைவி பார்வதி அடிக்கடி ரகசியமாகக் கடிந்து கொள்வதற்கு ஏற்ப அவர் ஒரு 'அம்மா பிள்ளை' தான்.

விதவையாகிவிட்ட கீதாவைப் பற்றிப் பலவாறு குழம்பிக் குழம்பிப் பின்னொரு நாள் ஹைஸ்கூல் படிப்போடு நின்றுருந்த அவளை, உபாத்திமைப் பயிற்சிக்கு அனுப்ப யோசித்து, தயங்கித் தயங்கி தன் தாயிடம் அபிப்பிராயம் கேட்ட போது, அவரது முடிவை வெகுவாகப் பாராட்டி அவள் ஏற்றுக் கொண்டதும், கௌரிப் பாட்டியை அவரால் அளக்கவே முடியவில்லை.

பாட்டியம்மாள், மாறிய காலத்தில் பிறந்த கீதாவின் பாக்கியத்தை எண்ணி மனத்துள் பூரித்தாள்.....

பயிற்சி முடிந்து பல காலம் உள்ளூரிலே பணியாற்றி வந்த கீதாவுக்குப் போன வருஷம் - புதிதாகப் பிறந்து வேகமாக வளர்ந்து வரும் தொழில் நகரமாகிய நெய்வேலிக்கு உத்தியோக மாற்றல் வந்த போதும் கணேசய்யர் குழம்பினார்.

“அதற்கென்ன? நான் போகிறேன் துணைக்கு.....” என்று பாட்டியம்மாள் இந்தத் தள்ளாத காலத்தில் மகனையும் குடும்பத்தையும் துறந்து தனிமைப்பட, தானே வலிய முன் வந்ததற்குக் காரணம், எங்கே முப்பது வயதைக் கூட எட்டாத கீதா வைதவ்ய இருட்கிடங்கில் அடைபட்டுப் போவாளோ என்ற அச்சம்தான்.

இந்த ஒரு வருஷ காலத்தில், நீண்ட விடுமுறைகளின் போது இருவரும் தங்கிச் செல்வது தவிர, சனி-ஞாயிறுகளில் நினைத்த போது புறப்பட்டு வந்து விடுவாள் பாட்டி. அதற்கு முக்கியமான காரணங்களில் ஒன்று அவளது வாடிக்கையான நாவிதன் வேலாயுதத்தையும், அதற்கு முன் அவன் அப்பனையும் தவிர, வேறு எவரிடமும், பாட்டியம்மாள் தலை மழித்துக் கொள்ளப் பழக்கப் படாததுமாகும்.

இப்போது வழியில் எதிர்ப்பட்ட வேலாயுதம் நாளை காலை அவள் வீட்டில் வந்து நிற்பான் என்று பாட்டிக்குத் தெரியும்; வர வேண்டும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அது வாடிக்கை.

ஒரு மைலுக்குக் குறைவான அந்த தூரத்தை அரை மணி நேரமாய் நடந்து அவள் வீட்டுருகே வந்த போது கணேசய்யர் முகத்தில் தினசரிப் பத்திரிகையைப் போட்டுக் கொண்டு முன் கூடத்து ஈஸிச்சேரில் சாய்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். பக்கத்தில் திறந்து வைத்த தகர டிண்டும் முற்றத்தில் கொட்டிய உளுத்தம் பருப்புமாய், மூக்குத் தண்டில் கண்ணாடியை இறக்கி விட்டுக் கொண்டு கல் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள் மருமகள் பார்வதி அம்மாள். கம்பி அழிவைத்து அடைத்த முன்புறக் குறட்டின் ஒரு மூலையில், வெயிலுக்கு மறைவாய்த் தொங்கிய தட்டியோரமாய்ச் செப்புகள் இறைந்து கிடக்க, வாய்க்குள் ஏதேதோ பொருளற்ற சம்பாஷணைகளைத் தான் மட்டும் ராகமிழுத்து முனகியவாறு குடும்ப விளையாட்டு நடத்திக் கொண்டிருந்தாள் கடைசிப் பேத்தியான ஆறு வயது ஜானா.

பாட்டி வந்து நின்றதை யாருமே கவனிக்காத போது, கம்பிக்கதவின் நாதாங்கியை லேசாக ஓசைப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அந்தச் சிறு ஒலியில் விளையாட்டு சுவாரஸ்யத்தோடு திரும்பிப் பார்த்த ஜானா, அன்பில் விளைந்த ஆர்வத்தோடு 'பாட்டி' என்று முனகலுடன் விழிகளை அகலத் திறந்து முகம் விகளித்தாள்.

“கதவெத் தெறடி” என்று பாட்டி சொல்வது காதில் விழுமுன், “அம்மா அம்மா..... பாட்டி வந்துட்டாம்மா, பாட்டி வந்துட்டாம்மா!.....” என்று கூவியவாறு உள்ளே ஓடினாள் ஜானா.

கதவைத் திறக்காமல் தன் வரவை அறிவித்தவாறு உள்ளே ஓடும் குழந்தையைக் கண்டு பாட்டி சிரித்தாள்.

கணேசய்யர் முகத்தின் மேல் கிடந்த பத்திரிகையை இழுத்துக் கண் திறந்து பார்த்தார். குழந்தையின் உற்சாகக் கூப்பாட்டால் திடீரென்று எழுந்து, சிவந்த விழிகள் மிரண்டு மிரண்டு வெறிக்க ஒரு விநாடி ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தார் அவர். அதற்குள் “ஏண்டி சனியனே இப்படி அலறிண்டு ஓடிவரே?” என்று குழந்தையை வைது விட்டு “வாங்கோ.....வெயில்லே நடந்தா வந்தேள். ஒரு வண்டி

வெச்சுக்கப் படாதோ?" என்று அங்கலாய்த்தவாறே மரியாதையோடு எழுந்தோடி வந்து கதவைத் திறந்தாள் பார்வதி.

“இதோ இருக்கிற இடத்துக்கு என்ன வண்டியும் வாகனமும் வேண்டிக் கெடக்கு? அவனானா பத்தணா குடு, எட்டணா குடும்பான்.....” என்று சலித்துக் கொண்டே படியேறி உள்ளே வந்த தாயைக் கண்டதும் “நல்ல வெயில்லே வந்திருக்கியே அம்மா, பார்வதி!.... அம்மாவுக்கு மோர் கொண்டு வந்து கொடு” என்று உபசரித்தவாறே ஈஸிசேரிலிருந்து எழுந்தார் கணேசய்யர்.

“பாவம், அசந்து தூங்கிண்டிருந்தே.... இன்னும் சித்தேபடுத்திரேன்.....” என்று அவரைக் கையமர்த்தியவாறே ஈஸிசேரின் அருகே கிடந்த ஸ்டூல்மீது பையை வைத்து விட்டு முற்றத்திலிருங்கித் தொட்டித் தண்ணீரை அள்ளிக் கை கால் முகம் அலம்பி தலையிலும் ஒரு கை வாரித் தெளித்துக் கொண்டாள் பாட்டி. பிறகு முந்தானையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு கூடத்து ஸ்டாண்டிலிருந்த சம்புடத்தை எடுத்து “என்னப்பனே..... மகா தேவா” என்று திருநீற்றை அணிந்து கொண்டு திரும்பி வரும் வரை, கணேசய்யர் ஈஸிசேரின் அருகே நின்று கொண்டிருந்தார்.

அந்த ஈஸிசேர் பாட்டிக்கு மட்டுமே உரிய சிம்மாசனம். அவள் வீட்டிலல்லாத போதுதான் மற்ற யாரும் அதில் உட்காருவது வழக்கம். அவள் ஈஸிசேரில் வந்து அமர்ந்த பின் பக்கத்தில் ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு விசிறினார் கணேசய்யர். அதற்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்தவள் போல் பாட்டி உட்கார்ந்ததும் அவள் மடியில் வந்து ஏறினாள் ஜானா.

“பாட்டி வெயில்லே வந்திருக்கா..... சித்தே நகந்துக்கோ..... வந்ததும் மேலே ஏறிண்டு.....” என்று விசிறிக் கொண்டிருந்த விசிறியால் ஜானாவைத் தட்டினார் கணேசய்யர்.

“இருக்கட்டும்மா..... கொழந்தை! நீ உட்கார்ந்துக்கோடி” என்று குழந்தையை மடிமீது இழுத்து இருத்திக் கொண்டாள் பாட்டி.

‘இப்ப என்ன பண்ணுவியாம்’ என்ற நாக்கைக் கடித்து விழித்துத் தந்தைக்கு அழகு காட்டினாள் ஜானா.

ஜானாவை மடியில் வைத்துக் கொண்டே பக்கத்தில் எஸ்ரூலின் மேலிருந்த பையை எடுத்து அதனுள்ளிருந்த வெள்ளரிப் பிஞ்சுகளை வரிசையாகத் தரையில் வைத்து ஜானாவின் கையில் ஒன்றைத் தந்தாள். முறுக்கிச் சுருட்டி வைத்திருந்த மாற்றுப் புடவையைக் கொடியில் போடுவதற்காகப் பக்கத்தில் சற்றுத் தள்ளி வைத்தாள். பிறகு பையைத் தலைகீழாகப் பிடித்து அதனுள்ளிருந்த மூன்று படி பச்சை வேர்க்கடலையைக் கொட்டிய போது அதனூடே ஒரு கவர் விழுந்தது.

“ஆமா மீனாவும், அம்பியும் எங்கே, கானோம்” என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தவாறு “இதெ உங்கிட்டே குடுக்கச் சொன்னா கீதா” என்று கவரை நீட்டினாள் பாட்டி.

இருபது வயது நிறைந்த பெண்ணை அம்பியின் துணையோடு மாட்டினிஷோ பார்க்க என்னதான் பக்கத்திலிருந்தாலும் எப்படிச் சினிமாவுக்கு அனுப்பலாம் என்று தாய் கோபித்துக் கொள்வாளோ என்ற அச்சத்தோடு கவரை வாங்கியவாறே, “ஏதோ அவள் படிச்ச நல்ல நாவலாம். படமா வந்திருக்குன்னு காலையிலேருந்து உசிரை வாங்கித்து ரெண்டு சனியன்களும். மாட்டினி ஷோதானே..... போகட்டும்னு அனுப்பி வெச்சேன்” என்றார் கணேசய்யர்.

“ஓ! தொடர் கதையா வந்ததே..... அந்தக் கதைதானா அது?... பேரைப் பார்த்தேன்.....” என்று ஒரு பத்திரிகையின் பெயர், ஓர் எழுத்தாளரின் பெயர் முதலியவற்றைக் குறிப்பாகக் கேட்டாள் பாட்டி. “இதுக்காகப் போய் ஏன் கொழந்தைகளைச் சனியன்னு திட்டறே?... நோக்கும் நேக்கும் சினிமான்னா என்னென்னே தெரியாது.... இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு சினிமாவைத் தவிர வேற ஒண்ணும் தெரியாது. நம்ம கொழந்தைகள் எவ்வளவோ பரவாயில்லைன்னு

நெனைச்சிக்கோ.....” என்று மகனுக்குப் புத்தி சொல்லிவிட்டு, “அப்பா சொல்லுவா’ன்னு பூடகமாகக் குடுத்து அனுப்பிச்சாளே” என விளக்கினாள் பாட்டி.

கண்ணாடியை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டு கவரை உடைத்து, அதனுள்ளிருந்த ஒரே காகிதத்தில் சுருக்கமாக எழுதியிருந்த வாசகங்களைப் படிக்க ஆரம்பித்ததும் - கணேசய்யரின் கைகள் நடுங்கின, முகமெல்லாம் ‘குப்’ பென வியர்த்து உதடுகள் துடித்தன. படித்து முடித்ததும் தலை நிமிர்ந்து எதிர்ச் சுவரில் தொங்கிய கீதாவின் மணக்கோல போட்டோவை வெறித்துப் பார்த்தார்.

தாயினருகே அமர்ந்து இனிமையான சூழ்நிலையில் மகிழ்ச்சியுடனிருந்த கணேசய்யரின் முகம் திடீரென இருளடைந்தது. நாற்காலியின் கைப்பிடியை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு தாயின் முகத்தை வெறித்துப் பார்த்தார். தன் கையிலிருந்த கடிதம் கீழே நழுவினதைக் கூட அவர் கவனிக்கவில்லை.

என் அன்பிற்குரிய அப்பா, அம்மா, பாட்டி ஆகியோருக்கு.....

இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகையில் ஆறு மாதங்கள் தீர்க்கமாய் யோசித்துத் தீர்மானமான ஒரு முடிவுக்கு வந்த பின் தெளிந்த மனத்தோடுதான் எழுதுகிறேன். இந்தக் கடிதத்திற்குப் பிறகு உங்களுக்கும் எனக்கும் கடிதப் போக்குவரத்தோ, முகலோபனமோ கூட அற்றுப் போகலாம் என்பதும் தெரிந்தே எழுதுகிறேன்.

என்னோடு பணி புரியும் ஹிந்தி பண்டிட் திரு.ராமச் சந்திரன் என்பவரை வருகின்ற ஞாயிறன்று நான் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்ள நிச்சயித்து விட்டேன். நான் விதவை என்பது அவருக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆறு மாத காலமாய் நான் எனது உணர்ச்சியோடு - இது பாபகரமான காரியம் என்ற ஓர் அர்த்தமற்ற உணர்ச்சியோடு - போராடித்தான் இம்முடிவுக்கு வந்தேன். உணர்வு பூர்வமான வைதவ்ய விரதத்துக்கு ஆட்பட முடியாமல் வேஷங்கட்டித் திரிந்து, பிறகு அவப் பேருக்கு ஆளாகிக் குடும்பத்தையும் அவமானப்படுத்தாமல்

இருப்பதே சிறந்த ஒழுக்கம் என்று உணர்ந்திருக்கிறேன். இந்த முப்பது வயதில்..... இந்த அளவு சோதனைகளையே தாங்காமல் - இன்னும் ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின் இதே முடிவுக்கு வர நேரிடுமோ என்ற அச்சமும் பிறந்தே இப்போதே செய்தல் சரி என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டேன்.....

என் காரியம் என் வரைக்கும் சரியானதே!

நான் தவறு செய்வதாகவோ இதற்காக வருந்த வேண்டுமென்றோ கூட எனக்குத் தோன்றவில்லை. எனினும் உங்கள் உறவை, அன்பை இழந்து விடுகிறேனே என்ற வருத்தம் சில சமயங்களில் அதிகம் வாட்டுகின்றது..... இருப்பினும் ஒரு புதிய வாழ்க்கையை, புதிய வெளிச்சத்தைப் பெற்று, ஒரு புது யுகப்பிரஜையாகச் சஞ்சரிக்கப் போகிறேன் என்ற லட்சிய நிறைவேற்றத்தில் நான் ஆறுதலும் மட்டற்ற ஆனந்தமும் கொள்கிறேன்.

இந்தக் காலத்தில் யார் மனம் எப்படி மாறும் என்று சொல்ல முடியாது. ஒரு வேளை நீங்கள் என் முடிவை ஆதரித்தால்..... இன்னும் ஒரு வாரமிருக்கிறது..... உங்களை உங்கள் அன்பான வாழ்த்தை எதிர்பார்க்கிறேன். இல்லையெனில் உங்களைப் பொறுத்தவரை 'கீதா செத்து விட்டாள்' என்று தலை முழுகி விடுங்கள்.

ஆமாம், ரொம்ப சுயநலத்தோடு செய்த முடிவுதான். எனக்காகப் பாட்டியைத் தவிர வேறு யார் தான் தங்கள் நலனைத் துறந்து 'தியாகம்' செய்துவிட்டார்கள்? ஏன் செய்ய வேண்டும்?

உங்கள் மீது என்றும்
மாறா அன்பு கொண்டுள்ள
கீதா."

“என்னடா..... இப்படி ஆயிடுத்தே?” என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் சொல்லவோ செய்யவோ சக்தியிழந்தவளாய் ஏக்கம் பிடித்து வெறித்து விழித்தாள் பாட்டி.

“அவ செத்துட்டா.... தலையெ முழுகிட வேண்டியதான்” என்று நிர்த்தாட்சண்யமான குரலில் உறுதியாகச் சொன்னார் கணேசய்யர்.

பாட்டி திகைத்தாள்!

தாயின் யோசனைக்கே, பதிலுக்கோ, கட்டளைக்கோ, உத்தரவுக்கோ காத்திராமல் அந்த ‘அம்மாப் பிள்ளை’ முதன் முதலில் தானே ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தது இது தான் முதல் தடவை.

“அப்படியாடா சொல்றே?” என்று கண்களிரண்டும் நீக்குளமாக, வயோதிக நெஞ்சு பாசத்தால் துடிக்க, நெஞ்சில் கை வைத்துக் கேட்டாள் பாட்டி.

“வேறெ எப்படியம்மா சொல்லச் சொல்றே?... நீ பிறந்த வம்சத்திலே, இந்தக் குடும்பத்திலே, ஐயோ.....!” என்று இந்த அவலத்தைக் கற்பனை செய்ய முடியாமல் பதறினார் கணேசய்யர்.

‘நான் பிறந்த யுகமே வேறேடா’ என்ற வார்த்தை பாட்டிக்கு வாயில் வந்து நின்றது. அப்பொழுது தான் பாட்டிக்கு ஓர் அரிய உண்மை இவ்வளவு காலத்திற்குப் பின் புரிந்தது.

‘என் மகன் எனது சொல்லுக்கும் எனது உத்தரவுக்கும் காத்திருந்தது வெறும் தாயன்பால் மட்டுமல்ல; நான் ஒரு யுகத்தின் பிரதிநிதி; அது ஆசாரமான யுகம். நான் பிறந்தது சாஸ்திரத்துக்கு அஞ்சி நடந்த குடும்பத்தில் அதுபோல் தன் குடும்பமும் நடக்க நடத்தி வைக்கத் தன்னால் ஆகாவிடினும் என்னால் ஆகும் என்ற நம்பிக்கையில் - அந்த யுகத்தை அந்த ஆசார ஜீவிதத்தைக்

கௌரவிப்பதன் பொருட்டே என் சொல்லை, என் வார்த்தையை அவன் எதிர்பார்த்திருந்தான்!” • என்று தன்னைப் பற்றியும் தன் மகனின் மூர்க்கமான தீர்மானம் பற்றியும் தனித்துப் போன அன்பிற்குரிய கீதாவைப் பற்றியும் எண்ணி மௌனமாய் வாயடைத்து உட்கார்ந்திருந்தாள் பாட்டி.

அப்போது அங்கு வந்து அவர்களை விபரீதச் சூழ்நிலைக்கு ஆட்படுத்தியிருக்கும் அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துப் படித்த பார்வதி, “அடி, பாவிப் பெண்ணே... என் தலையிலே தீயை வச்சுட்டியேடி!” என்று தலையிலடித்துக் கொண்டு அழுதாள்.

பாட்டி தன் இயல்புக்கேற்ற நிதான புத்தியுடன் அந்தக் கடிதத்தை மீண்டும் கையிலெடுத்து அந்தக் கடைசி வரிகளைப் படித்தாள்.

‘ரொம்ப சுயநலத்தோடு செய்த முடிவுதான். எனக்காகப் பாட்டியைத் தவிர வேறு யார்தான் தங்கள் நலனைத் துறந்து, ‘தியாகம்’ செய்துவிட்டார்கள்?’ - பாட்டிக்குச் ‘சருக்’ கென்றது; உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

இந்த வார்த்தைகளின் அர்த்தம் மற்றவர்களுக்குப் புரியாது. பாட்டிக்குப் புரியும்.

கீதா பதினெட்டு வயதில் நெற்றியிலிடும் திலகத்தை மறந்தது போல், கூந்தலில் சூடும் பூவைத் துறந்தது போல்- ‘அது அவள் விதியென்று சொல்லி அவள் சோகத்தையே மறந்துவிடவில்லையா அவளைப் பெற்ற தாயும் தந்தையும்? கீதா இப்படியாகி வந்த பிறகுதானே பார்வதி அம்பியையும் ஜானாவையும் பெற்றெடுத்தாள்?

அதற்கென்ன? அதுதான் வாழ்கின்றவர்களின் வாழ்க்கை இயல்பு.

வாழாத கீதாவின் உள்ளில் வளர்ந்து, சிதைந்து, மக்கி, மண்ணாகி, பூச்சி அரிப்பது போல் அரித்து அரித்துப் புற்றாய்க் குவிந்திருக்கும் உணர்ச்சிகளை, நினைவுகளை, ஆசைகளை, கனவுகளை அவர்கள் அறிவார்களா?

ஆனால்.....

கீதாவைப் போல், அவளைவிடவும் இளவயதில் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் நிலவிய ஹிந்து சமூகத்தின் வைதவ்யக் கொடுத்தியில் வடுப்பட்டு, வாழ்விழந்து, அந்த நினைவுகளையெல்லாம் கொண்டிருந்த, அந்தக் கனவுகளையெல்லாம் கண்டிருந்த, அந்த ஆசைகளையெல்லாம் கொண்டிருந்த கௌரிப் பாட்டி, அவற்றையெல்லாம் கீதாவிடம் காணாமலா, கண்டுணராமலா இருந்திருப்பாள்?

அதனால்தான் கணேசய்யரைப் போலவோ பார்வதி அம்மாளைப் போலவோ கீதா இப்படி நடந்து கொள்ளப் போவதை அறிந்து..... அவளை வெறுத்து உதறவோ, தூஷித்துச் சபிக்கவோ முடியாமல் 'ஐயோ! என்ன இப்படி ஆய்விட்டதே!..... என்ன இப்படியாய்விட்டதே' என்று கையையும் மனசையும் நெரித்துக் கொண்டு தவியாய்த் தவிக்கிறாள் பாட்டி.

பொழுது சாய்ந்து விளக்கு வைக்கும் நேரத்தில் மாட்டினிஷொவுக்குப் போயிருந்த மீனாவும் அம்பியும் வீடு திரும்பினார்கள். வாசற்படியில் கால் எடுத்து வைத்த அம்பி, கூடத்து ஈஸிசேரில் சாய்ந்து படுத்து ஆழ்ந்த யோசனையில் அமிழ்ந்திருக்கும் பாட்டியைக் கண்டதும் சட்டென்று நின்று திரும்பிப் பின்னால் வரும் மீனாவிடம்,

“பாட்டிடி.....” என்று ரகசியமாக எச்சரித்தான்.

“எங்கே? உள்ளே இருக்காளா? கூடத்தில் இருக்காளா?” என்று பின் வாங்கி நின்றாள் மீனா.

“சிம்மாசனத்தில்தான் சாஞ்சிண்டு தூங்கறா....” என்றான் அம்பி.

மீனா தோள் வழியே ‘ஸ்டைலாக’ கொசுவித் தொங்க விட்டிருந்த தாவணியை ஒழுங்காய்ப் பிரித்து இழுத்து இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு மேலாடை ஒழுங்காக இருக்கிறதா என்று ஒரு முறை கவனித்தபின் தலையைக் குனிந்து சாதுவாய் உள்ளே நுழைந்தாள்.

உள்ளே வந்த பின்தான் பாட்டி தூங்கவில்லை என்று தெரிந்தது. அப்பா ஒரு பக்கம் நாற்காலியிலும் அம்மா ஒரு பக்கம் முகத்தில் முந்தானையைப் போட்டுக்கொண்டு விம்மியவாறு ஒரு மூலையிலும் விழுந்து கிடப்பதும் என்ன விபீர்தம் என்று புரியாமல் இருவரும் திகைத்து நின்றனர்.

அப்போது ஜானா சிரித்துக் கொண்டே அம்பியிடம் ஓடி வந்தாள். “பாட்டி வெள்ளரிப் பிஞ்சு வாங்கிண்டு வந்தாளே” என்ற ஜானாவின் குரல் கேட்டுப் பாட்டி திரும்பிப் பார்த்தாள் மீனாவை.

“எப்ப வந்தேள் பாட்டி?” என்று கேட்டு விட்டு, “என்ன விஷயம்? இதெல்லாம் என்ன?” என்ற சைகையால் கேட்டாள் மீனா.

பாட்டியின் கண்கள் குளமாயின.

மீனாவைப் பார்க்கும் போதுதான் அவளுக்கு இன்னொரு விஷயமும் - கணேசய்யர் கீதாவைத் தலை முழுகச் சொல்வதன் காரணம், பார்வதியம்மாள் கீதாவைச் சப்பிப்பதன் நியாயம், ஆவேசம் இரண்டும் - புரிந்தது பாட்டிக்கு.

அங்கே கிடந்த அந்தக் கடிதத்தை மீனா எடுத்துப் படித்தாள்.

‘அதை நீ படிக்க வேண்டாம்’ என்று தடுக்க நினைத்த பாட்டி, பிறகு ஏனோ ‘படிக்கட்டுமே’ என்று எண்ணி மீனாவின் முகத்தையே உற்றுக் கவனித்தாள்.

மீனாவின் முகம் அருவருப்பால் குளித்தது.

“அடி, நீ நாசமாப் போக” என்று அங்கலாய்த்தவாறே தொடர்ந்து கடிதத்தைப் படித்தாள். அவள் தோள் வழியே எக்கி நின்று கடிதத்தைப் படித்த அம்பிகூட விளக்கெண்ணெய் குடிப்பது போல் முகத்தை மாற்றிக் கொண்டாள்.

வீடே சூன்யப்பட்டது. ஊரெல்லாம் பிளேக் நோய் பரவிக் கிடக்கும் போது வீட்டில் ஒரு எலி செத்து விழக் கண்டவர்கள் போல ஒவ்வொருவரும் மிகுந்த சங்கடத்தோடு இன்னொருவர் முகத்தைப் பார்த்தனர்.

இரவு முழுதும் கௌரிப் பாட்டி தூங்கவில்லை. சாப்பிடவில்லை; கூடத்து ஈஸிசேரைவிட்டு எழுந்திருக்கவும் இல்லை.

மகனைப் பார்த்தும், மருமகளைப் பார்த்தும் மற்றப் பேரக் குழந்தைகளைப் பார்த்தும், கீதாவை நினைத்தும் பெரு மூச்செறிந்து கொண்டிருந்தாள்.

‘வழக்கத்துக்கு விரோதமாய் என்னை வழியனுப்ப பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு வந்து, பஸ் புறப்படும் போது முந்தானையால் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டாயேடி, கீதா? இப்போதல்லவா தெரிகிறது - பாட்டியை நிரந்தரமாய்ப் பிரியறமேன்னுட்டு, பாவம் கொழந்தே கண்கலங்கி நின்னிருக்கேன்னு - இப்பன்னா புரியறது- கண்ணிலே தூசு விழுந்திருக்கும்னு நினைச்சேனே பாவி’-

‘என்னடி, இப்படிப் பண்ணிட்டியே!’ என்று அடிக்கடி தன்னுள் குமுறிக் குமுறிக் கேட்டுக் கொண்டாள் பாட்டி.

விடிகின்ற நேரத்துக்குச் சற்று முன்பு தன்னையறியாமல் கண்ணயர்ந்தாள். கண்முடிக்க கண் விழித்த போது மாயம் போல் விடிவு கண்டிருந்தது.

தெரு வாசற்படியின் கம்பிக் கதவோராமாகக் கைப்பெட்டியுடன் வந்து காத்திருந்தான் வேலாயுதம்.

கண் விழித்த பாட்டி..... நடந்ததெல்லாம் கனவாகிவிடக் கூடாதா என்று நினைத்து முடிக்கு முன் 'இது உண்மை' என்பது போல் அந்தக் கடிதம் ஸ்டூலின் மீது கிடந்தது.

அந்தக் கடிதத்தை எடுத்து மீண்டும் படித்தாள் பாட்டி. அப்போது அறைக்குள்ளிருந்து வந்த கணேசய்யர் இரவெல்லாம் இதே நினைவாய் கிடந்து மருகும் தாயைக் கண்டு தேற்ற எண்ணி "அம்மா! வேலாயுதம் வந்திருக்கான்..... அவள் செத்துட்டானு நெனைச்சித் தலையைச் செரைச்சி தண்ணிலே போயி முழுகு....." என்றார்.

"வாயை மூடுடா....." என்று குமுறி எழுந்தாள் பாட்டி. "காலங்கார்த்தாலே அச்சான்யம் பிடிச்ச மாதிரி என்ன பேச்சு!... இப்ப என்ன நடந்துட்டுதுன்னு அவளை சாகச் சொல்லறே?..." என்று கேட்டுவிட்டு, தாங்க முடியாத சோகத்துடன் முகமெல்லாம் சிவந்து குழம்பக் குமுறியழுதாள் பாட்டி. பிறகு சிவந்த கண்களைத் திறந்து ஆத்திரத்துடன் கேட்டாள்.

"என்னடா தப்புப் பண்ணிட்டா அவ?... என்ன தப்புப் பண்ணிட்டா, சொல்லு" என்று தன் தாய் கேட்பதைக் கண்டு.... கணேசய்யருக்கு ஒரு விநாடி ஒன்றுமே புரியவில்லை.

"என்ன தப்பா?... என்னம்மா பேசறே நீ? உனக்குப் பைத்தியம் புடிச்சுடுத்தா?" என்று கத்தினார் கணேசய்யர்.

அடுத்த விநாடி தன் சுபாவப்படி நிதானமாக மகனின் முகத்தைப் பார்த்தவாறு, அமைதியாக யோசித்தாள் பாட்டி. தன் மகன் தன்னிடம் இப்படிப் பேசுவது இதுவே முதல் தடவை.

பாட்டி மெல்லிய குரலில் நிதானமாய்ச் சொன்னாள்:

“ஆமாண்டா..... எனக்குப் பைத்தியந்தான்..... இப்ப பிடிக்கலைடா..... இது பழைய பைத்தியம்! தீர் முடியாத பைத்தியம். ஆனால் என்னோட பைத்தியம்..... என்னோட போகட்டும். அந்தப் பைத்தியம் அவளுக்குப் ‘பஹ்’னு தெளிஞ்சிருக்குன்னா அதுக்கு யார் என்ன பண்ணது?... அவதான் சொல்லிவிட்டாளே.... என் காரியம் என் வரைக்கும் சரி, வேஷம் போட்டு ஆடி அவப்பேரு வாங்காம விதரணையா செஞ்சிருக்கேன்னு...”

“அதனாலே சரியாயிடுமா அவ காரியம்?” என்று வெட்டிப் பேசினார் கணேசய்யர்.

“அவ காரியம் அவ வரைக்கும் சரிங்கறாளே அவதான்.... அதுக்கென்ன சொல்றே?” என்று உள்ளங்கையில் குத்திக் கொண்டாள் பாட்டி.

“சாஸ்திரம் கெட்ட மூதேவி. ஆசாரமான குடும்பத்துப் பேரைக் கெடுத்த சனி..... செத்துத் தொலைஞ்சுட்டானு தலையை முழுகித் தொலைன்னு சொல்றேன்” என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு கத்தினார் கணேசய்யர். பாட்டியம்மாள் ஒரு விநாடி தன்னையும் தன் எதிரே நிற்கும் மகனையும் வேறு யாரோ போல் விலகி நின்று பார்த்துவிட்டு, ஒரு கைத்த சிரிப்புடன் கூறினாள்:

“நம்ப சாஸ்திரம்..... ஆசாரம்! அப்படின்னா நீ என்ன பண்ணியிருக்கணும் தெரியுமா? என்னை என்ன பண்ணித்து தெரியுமா அந்த சாஸ்திரம்?.... அப்போ நீ பால் குடிக்கிற கொழந்தையடா..... எனக்குப் பதினைஞ்சு வயசுடா! என் கொழந்தை, என் மொகத்தெப் பார்த்துப் பேயைப் பார்த்தது போல் அலறித்தேடா.....! பெத்த

தாய்கிட்டே பால் குடிக்க முடியாம, குழந்தை கத்துவே, கிட்டே வந்தா மொட்டையடிச்ச என்னைப் பார்த்து பயத்துலே அலறுவே... அப்படி என்னை, என் விதிக்கு மூலையிலே உட்காத்தி வெச்சானே! அந்தக் கோரத்தை நீ ஏன்டா பண்ணலே கீதாவுக்கு?.... ஏன் பண்ணலே சொல்லு?" என்று கண்களில் கண்ணீர் வழியக் கேட்கும் போது, கணேசய்யரும் கண்களைப் பிழிந்து விட்டுக் கொண்டார்! அவள் தொடர்ந்து பேசினாள்:

“ஏன்டாப்பா உன் சாஸ்திரம் அவளைக் கலாபுடவை கட்டிக்கச் சொல்லித்தோ? தலையைப் பின்னிச் சுத்திண்டு பள்ளிக் கூடம் போய்வரச் சொல்லித்தோ? தன் வயித்துக்குத்தானே சம்பாதிச்சுச் சாப்பிடச் சொல்லித்தோ? இதுக்கெல்லாம் நீ உத்தரவு கேட்டப்போ நான் சரின்னேன், ஏன்?... காலம் மாறிண்டு வரது; மனுஷானும் மாறணும்னுதான்! நான் பொறந்த குடும்பத்திலேன்னு சொல்றயே.... எனக்கு நீ இருந்தே! வீடும் நெலமும் இருந்தது. அந்தக் காலமும் அப்படி இருந்தது. கீதா பண்ணின் காரியத்தை மனசாலே கூட நெனைக்க முடியாத யுகம் அது. அப்போ அது சாத்தியமாகவும் இருந்தது. இப்போ முடியலியேடா.... எனக்கு உன் நிலைமையும் புரியறது. நீ பிள்ளையும் குட்டியுமா வாழறவன்.... அதுகளுக்கு நாளைக்கு நல்ல காரியங்கள் நடக்கணும்.... எனக்குப் புரியறது.... அவளும் புரிஞ்சுதானே எழுதி இருக்கா.... உன் சாஸ்திரம் அவளை வாழ வைக்குமாடா? அவளுக்கு அது வேண்டாமனுட்டா. ஆனா டேய் கணேசா... என்னே மன்னிச்சுக்கோடா.... எனக்கு அவ வேணும்! அவதான்டா வேணும். எனக்கும் இனிமே என்ன வேண்டி இருக்கு! என் சாஸ்திரம் என்னோடேயே இருந்து இந்தக் கட்டையோடை எரியும். அதனாலே நீங்க நன்னா இருங்கோ.... நான் போறேன். கீதாவோடேயே போயிடறேன்.... அதுதான் நல்லது. அதுக்காக நீ உள்ளூறத் திருப்திப் படலாம்..... யோசிச்சுப்பாரு, இல்லேன்னா அவளோட சேத்து எனக்கும் ஒரு முழுக்குப் போட்டுடு! நான் வரேன்” என்று கூறியவாறே மாற்றுப் புடவையைச் சுருட்டிக் காக்கிப் பைக்குள் திணித்தவாறு எழுந்தாள் பாட்டியம்மாள்.

“அம்மா! ஆ.....” என்று கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு சப்தமில்லாமல் தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் வடித்தார் கணேசய்யர்.

“அசடே... எதுக்கு அழறே? நானும் ரொம்ப யோசிச்சுத் தான் இப்படி முடிவு பண்ணினேன்..... என்ன பண்ணினாலும் அவ நம்ம கொழந்தையடா” என்று மெதுவாய்ச் சொல்லிவிட்டு உட்புறம் திரும்பிப் பார்த்தாள். “பார்வதி! நீ வீட்டைச் சமத்தாப் பார்த்துக்கோ...” என்று எல்லோரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டாள் பாட்டி.

“எனக்கு உடனே போயி கீதாவைப் பார்க்கணும்” என்று தானே சொல்லிக் கொண்டு திரும்பும்போது, வாசற்படியில் நின்றிருந்த வேலாயுதத்தைக் கண்டாள் பாட்டி.

“நீ போடாப்பா.... நான் அவசரமாப் போறேன் நெய்வேலிக்கு” என்று அவனிடம் நாலணாவைத் தந்து அனுப்பினாள்.

‘இனிமேல் இவனுக்கு இங்கு வேலை இல்லை..... அதற்கென்ன? உலகத்தில் என்னென்னமோ மாறுகிறது! நான் ஒரு நாவிதனைக் கூட மாற்றிக் கொள்ளக் கூடாதா?’ என்று எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டாள். இடுப்பில் பையை வைத்துக் கொண்டு வாசற்படியிலிறங்கிய பாட்டி, ஒரு முறை திரும்பி நின்று “நான் போய்ட்டு வரேன்” என்று மீண்டும் விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

அதோ, காலை இளவெயிலில், சூடில்லாத புழுதி மண்ணில் பாதங்கள் அழுந்தி அழுந்திப் பதிய, ஒரு பக்கம் சாய்ந்து சாய்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கும் பாட்டியின் தோற்றம்.....

வேகமாய் ஆவேசமற்று வருகின்ற புதிய யுகத்தை, அமைதியாய் அசைந்து அசைந்து நகரும் ஒரு பழைய யுகத்தின் பிரதிநிதி எதிர் கொண்டழைத்துத் தழுவிக் கொள்ளப் பயணப்படுவதென்றால்?.....

ஓ! அதற்கு ஒரு பக்குவம் தேவை!

ஜெயகாந்தனின் யுகசந்தி - ஓர் அறிமுகம் பேராசிரியர் .ம. இரகுநாதன்

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன் முதலிய முன்வரிசைப் படைப்பாளிகளோடு சேர்த்து மதிப்பிடப்படுகின்ற மற்றொருவர் ஜெயகாந்தன். ஜெயகாந்தன் இந்தியாவிலுள்ள தென்னார்க்காடு மாவட்டம் கடலூர் மஞ்சைக் குப்பத்தில் 1934 ஏப்ரல் 24இல் பிறந்தார். குடும்பச் சூழலால் பள்ளிப் படிப்பைப் பாதியிலேயே நிறுத்திவிட்டு நண்பர்களோடு சேர்ந்து கட்டுப்பாடின்றிச் சுதந்திரமாக வாழ்ந்த ஜெயகாந்தன் உழைக்கவேண்டும் என்ற கட்டாய நிலையினால் தாயோடு சேர்ந்து சென்னைக்கு வருகின்றார். சென்னையில் சாதாரண தொழிலாளர்களோடு சேர்ந்து பல்வேறு தொழில்களையும் செய்து வந்தார். பொதுவுடைமைக் கொள்கையின் மீதிருந்த பற்றுதலால் சென்னையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முழுநேர ஊழியனாகவும் செயற்பட்டார். சாதாரண தொழிலாளியாகவும் கட்சி ஊழியனாகவும் இருந்தபோதெல்லாம் அவர் எழுதிக் கொண்டே இருந்தார். தளராத இலக்கிய ஆர்வம் அவரை விரைவிலேயே முழுநேர எழுத்தாளனாக மாற்றி அவரது எழுத்துக்களுக்கு இலக்கிய அந்தஸ்தையும் பெற்றுக் கொடுத்தது.

1950களின் ஆரம்பத்திலிருந்து சிறுகதைகளை எழுதிவந்த ஜெயகாந்தன் 1954இல் தனது முதல் சிறுகதைத் தொகுதியை 'உதயம்' என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டார். நூற்றுக் கணக்கான சிறுகதைகளையும் பல நாவல்களையும் எழுதி இலக்கிய உலகில் தனக்கென அழியாததொரு இடத்தினைப் பெற்றுக் கொண்ட ஜெயகாந்தன் தனது இலக்கியப் படைப்பு முயற்சி பற்றிக் கூறும் போது,

“என் மனத்தால், புத்தியால், உணர்வால் நான் அறிந்து அனுபவப்படாத எதைப் பற்றியும் நான் எழுதினதில்லை. என் படைப்புக்களில் கற்பனைக்கு அதிக இடம் அளிப்பதில்லை. அனுபவத்தின் அடிப்படையில் கிடைத்த யூகத்தின் துணைகொண்டே பெரிதும் எழுதுகிறேன். நான் பொறுமையாக உலகின் பேச்சைக் கேட்கிறேன் அதை என் பார்வையில் உட்படுத்திப் பார்க்கிறேன் அதனால் கிடைக்கும் காட்சியைக் கலைவடிவம் கொடுத்துப் பார்க்கிறேன்”

என்னைப் பெரிதும் பாதிப்பவை மனித வாழ்வின் பிரச்சினைகளே. என்னைப் பொறுத்த வரையில் எழுத்தாளனுக்கு அவனுடைய படைப்புக்களுக்குப் பகைப் புலனாக அமைய வேண்டியது மனித வாழ்வின் பிரச்சினைகளே.

சமுதாயத்திற்குத் தனிப்பட்ட முறையில் தீவிர சுய உணர்வு இல்லையென்பேன் ஆனால் எழுத்தாளனுக்கு இது இன்றியமையாதது அவனுடைய படைப்புக்களில் சமுதாய நோக்கமே முதலிடம் பெற வேண்டும். உருவம், உத்தி முதலிய கலை நுணுக்கங்கள் உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்தே அமைகின்றன.

சமுதாயத்தின் வாழ்க்கை முறையினால் ஏற்றத்தாழ்வுகளினால், சட்டதிட்டங்களினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டவர்களைப் பற்றி எழுதுவது அவசியம் என்பேன். இதை நீங்கள் என் எழுத்தில் காண்பீர்களானால் அதுவே என்னுடைய தத்துவ நிலையென்பேன்” (பேட்டி: ஜெயகாந்தன், தீபம், Dec.1966 ஆசிரியர் நா. பார்த்தசாரதி, சென்னை)

ஜெயகாந்தனின் இலக்கியம் பற்றிய கருத்துக்களை மனதிற் கொண்டு அவரது யுகசந்தி என்னும் சிறுகதையினை நோக்கலாம். இக்கதை 1963இல் ஆனந்த விகடன்ில் பிரசுரமாகிப் பின் தொகுப்பிலும் வெளிவந்துள்ளது.

ஜெயகாந்தன் பிராமணர்கள் வாழும் அக்கிரகாரப்பகுதியில் நீண்டகாலம் வாழ்ந்து பிராமண சமூத்தின் வாழ்க்கையை நன்றாக அறிந்து கொண்டவர். மாறும் சமூகச் சூழலில் பிராமணர்களின் வாழ்க்கை மதிப்பீடுகள் எதிர் நோக்குகின்ற சவால்களை மையமாகக் கொண்டு பழைய யுகத்துக்குரிய கௌரிப்பாட்டியையும் கணேசையரையும் புதிய யுகத்துக்குரிய கீதாவையும் இணைத்து மூவரும் சந்திக்கின்ற போது ஏற்படுகின்ற சிக்கலை வாழ்வின் யதார்த்தங்களினூடாக எதிர் கொண்டு யுகசந்தி என்ற குறியீட்டுப் பெயரில் கதையாக்கியுள்ளார்.

சிதம்பரத்தில் பிறந்த கௌரிப்பாட்டி பத்து வயதில் கடலூரிலுள்ள வசதியான ஒரு குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டாள். ஆனால் பதினைந்தாவது வயதில் கணேசையர் என்ற ஒரேமகன் குழந்தையாக இருக்கும் போதே கணவனை இழந்து விதவையாகி விடுகின்றாள். விதவையானவளை உறவினர்கள் அக்கால சமூக வழக்கப்படியும் அந்தணர்களின் சாஸ்திர விதிப்படியும் தலையை மொட்டையடித்து வெள்ளைச் சேலையுடுத்தி வீட்டின் மூலையில் ஒதுக்கி விடுகின்றனர். மொட்டையடிக்கப்பட்டு அலங்கோலமாக நின்ற தாயைப் பார்த்து குழந்தை கணேசையர் பயத்தால் ஒதுங்க - பாலூட்டவும் முடியாமல் அந்த இளம் விதவை வீட்டின் மூலையிலே அழுவதே விதியென்று ஒதுங்கியிருந்தாள். காலப்போக்கில் கௌரிப்பாட்டி தனது சோகத்தை மறைத்தும் உணர்வுகளைப் பலியிட்டும் தனது ஒரே மகனை கணேசையரை தந்தையின் பிரிவால் ஏற்பட்ட துன்பத்தை உணராத வகையில் வளர்ப்பதையே தனது வாழ்வாக மாற்றிக் கொண்டாள்.

கணேசையர் பார்வதியை மணம் முடித்து கீதா, மீனா என்ற இரண்டு பெண் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்து கீதாவுக்கு பதினெட்டு வயதில் திருமணம் செய்து வைக்கின்றார். பதினெட்டு வயதில் திருமணம் முடித்த கீதா பத்தே மாதங்களில் கணவனை இழந்து

விதவையாகின்றாள். ஆனால் கௌரிப்பாட்டி விதவையானபோது மொட்டையடித்து வெள்ளைத் துணியுடுத்தி வீட்டின் மூலையிலே ஒதுக்கி விடப்பட்டது போல கணேசையர் கீதாவை அலங்கோலப்படுத்தவில்லை. இது காலமாற்றத்தால் ஏற்பட்ட சமூக மாற்றம்.

பதினெட்டு வயதில் மணம் முடித்தவள் பத்தே மாதங்களில் வாழ்வை இழந்து உணர்ச்சிகளோடு போராடிக் கொண்டு வீட்டில் ஒதுங்கியிருக்கின்றாளே என்ற உணர்வே இல்லாமல் கணேசையர் மனைவியோடு குதூகலமாகத் தன் வாழ்வைக் களிக்கின்றார். அதன் விளைவுதான் அம்பியும் ஜானாவும். வீட்டுக்குள் முடங்கியிருக்க விரும்பாத கீதா ஆசிரியத் தொழில் பார்க்க ஆசைப்படுகின்றாள். கீதாவின் விருப்பத்துக்கு கணேசையர் உடன்பட்டாலும் சாஸ்திர விதிகளை இறுகப் பற்றி நிற்கும் கௌரிப்பாட்டி உடன்பட வேண்டுமே. இது பற்றிக் கணேசையர் பாட்டியிடம் கேட்டபோது அதிசயிக்கத் தக்கவாறு பாட்டி உடன்பட்டு விடுகின்றாள். இதனால் கீதா வீட்டிலிருந்து தினமும் பாடசாலைக்குச் சென்று வருகின்றாள்.

கீதாவுக்கு நெய்வேலிக்கு இடமாற்றம் கிடைக்கின்றது. இதனால் அவள் அயற்கிராமத்தில் தங்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது. இவ்வேளையிலும் பாட்டியே அவளுக்குக் கைகொடுக்கின்றாள். கீதா வீட்டில் இருட்டில் அடைபட்டு விடக் கூடாது என்பதற்காகப் பாட்டி மகனையும் வீட்டையும் தனது சுகங்களையும் தியாகம் செய்து கீதாவோடு நெய்வேலிக்குச் செல்கின்றாள்.

பத்துவயதில் திருமணமாகி பதினெட்டு வயதில் வாழ்க்கையை இழந்து தான்பட்ட துன்பங்களை நினைத்து அத்தகைய துன்பம் கீதாவுக்கு வரக்கூடாது என்ற ஒரே நோக்கத்திற்காக - கீதாவின் மீது பாட்டி அளவு கடந்த பாசத்தைக் காட்டி அவளுக்கு

ஆதரவளிக்கின்றாள். பெற்ற தாயும் தகப்பனும் தமது சுகத்தில் எதையுமே இழக்காமல் இருக்க கௌரிப்பாட்டி தனது வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்து கீதாவைக் காப்பாற்றுகின்றாள்.

கௌரிப்பாட்டி நெய்வேலியில் இருந்து மாதமொரு முறை கடலூருக்கு வருவாள். அது கூட வாடிக்கையான நாவிதன் வேலாயுதத்திடம் தலைமுடி வெட்டுவதற்காகவே. வழக்கம் போலவே அன்றும் ஒருநாள் பாட்டி கடலூருக்கு வருகின்றாள். வழியில் நாவிதன் வேலாயுதத்தைக் காண்கின்றாள். அவள் தனக்கு மூன்றாவது பையன் பிறந்திருப்பதாகக் கூறியதும் பாட்டி,

“நீ அதிஷ்டக்காரன்..... எந்தப்பாடாவது பட்டுப் படிக்க வச்சுடு கேட்டியா? அட அசடே என்ன சிரிக்கிறே? காலம் வெகுவாய் மாறிண்டு வரதுடா, உன் அப்பன் காலமும் உன் காலமும் தான் இப்படிப் பொட்டி தூக்கியே போயிடுத்து. இனிமே இதொண்ணும் நடக்காது. புருஷாள் எல்லாம் ஷாப்புக்குப் போறா..... பொம்மனாட்டிகள்ளேயும் என்னை மாதிரி இனிமே கெடையாதுங்கறதுதான் இப்பவே தெரியறதே - ம் எல்லாம் சரிதான், காலம் மாறும் போது மனுஷாளும் மாறணும்.....”

என்று வேலாயுதத்திற்குக் கூறுகிறாள். இது புதிய சமுதாயத்தின் குரல். பழைய யுகத்திற்குரிய மதிப்பீடுகள் வலுவிழந்து போவதையும் அதே யுகத்துக்குரியவளான பாட்டியே புதிய யுகத்தை ஆதரிப்பதையும் இது தெளிவாகவே எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

கடலூர் வீட்டுக்கு வந்த போது அங்கு கணேசையரின் இருபது வயது மகள் மீனாவும் தம்பி அம்பியும் சினிமாவுக்குப் போனதை அறிகின்றாள். கன்னிப் பெண்ணை சினிமாவுக்கு அனுப்பியதற்காகப் பாட்டி தன் மீது கோபப்படுவாளே என நினைத்து அவளைச் சமாதானம் செய்யும் நோக்கில் கணேசையர்,

“ஏதோ அவள் படிச்ச நல்ல நாவலாம். படமா வந்திருக்குன்னு காலையிலேயிருந்து உசிரை வாங்கித்து ரெண்டு சனியன்களும். மாட்டினி ஷோ தானே..... போகட்டுன்னு அனுப்பி வெச்சன்” என்று கூறிய போது பாட்டி, “இதுக்காகப்போய் ஏன் கொழந்தைகளைச் சனியன்னு திட்டறே? நோக்கும் நேக்கும் சினிமான்னா என்னென்னே தெரியாது. இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு சினிமாவைத் தவிர வேற ஒண்ணும் தெரியாது. நம்ம கொழந்தைகள் எவ்வளவோ பரவாயில்லைன்னு நெனைச்சிக்கோ”

என்று மகனுக்குப் புத்தி கூறுகின்றாள். இது யுகமாற்றத்தைப் பாட்டி ஏற்றுக் கொண்டு விட்டதையே காட்டுகின்றது.

கீதாவின் கடிதத்தைப் படித்தபோது கணேசையரின் கைகள் நடுங்கின. முகமெல்லாம் குப்பென வியர்த்து உதடுகள் துடித்தன. படித்து முடித்ததும் தலை நிமிர்ந்து எதிர்ச் சுவரில் தொங்கிய கீதாவின் மணக்கோல போட்டோவை வெறித்துப் பார்க்கின்றார். கீதா தன்னோடு பணிபுரியும் இராமச்சந்திரன் என்பவரைப் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்ளப்போவதாக எழுதியிருந்தாள். சாஸ்திர விதிகளையே நம்பி வாழும் அந்தணக் குடும்பத்துப் பெண்ணான கீதா - விதவைக் கோலத்தில் வைதவ்ய விரதம் மேற்கொள்ள வேண்டியவள் மறுமணம் செய்து கொள்ளப்போவதென்பது சாதாரணமானதல்ல. இது உலக வழக்கமுமில்லை, சாஸ்திர விதிக்கு உடன்பட்டதுமில்லை. சாஸ்திரமே வாழ்வாகக் கொண்ட கணேசையரால் இதை எப்படி அனுமதிக்க முடியும். ஆனால் கீதா,

“ஆறுமாத காலமாய் நான் எனது உணர்ச்சியோடு இது பாவமான காரியம் என்ற ஓர் அர்த்தமற்ற உணர்ச்சியோடு போராடித்தான் இம் முடிவுக்கு வந்தேன். உணர்வு பூர்வமான வைதவ்ய விரதத்துக்கு ஆட்பட முடியாமல் வேஷங் கட்டித் திரிந்து பிறகு அவப்பேருக்கு ஆளாகிக் குடும்பத்தையும் அவமானப்படுத்தாமல் இருப்பதே சிறந்த ஒழுக்கம் என்று

உணர்ந்திருக்கிறேன். இந்த முப்பது வயதில் இந்த அளவு சோதனைகளையே தாங்காமல் - இன்னும் ஐந்தாண்டு-களுக்குப் பின் இதே முடிவுக்கு வர நேரிடுமோ என்ற அச்சமும் பிறந்தே இப்போதே செய்தல் சரி என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். என் காரியம் என் வரைக்கும் சரியானதே.”

என்று எழுதியதைப் பார்த்த போது கணேசையரின் வீட்டில் அனைவருமே குழம்பிவிடுகின்றனர்.

“அவ செத்துட்டா... தலையெ முழுகிட வேண்டியதுதான்” என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டார் தந்தை கணேசையர் தாய் பார்வதி, “அடி பாவிப் பெண்ணே... என் தலையிலே தீயை வச்சுட்டியேடி” என்று தலையிலடித்துக் கொண்டு அழுதாள்.

தங்கை மீனா, அருவெருத்து முகத்தைச் சுழித்து “அடி நீ நாசமாய்ப் போக” என்று அங்கலாய்க்கின்றாள். அம்பியின் முகம் கூட விளக்கெண்ணெய் குடிப்பது போல மாறுகின்றது. கீதாவின் முடிவை ஏற்றுக் கொள்ளாத தந்தை, தாய், உடன்பிறப்புக்கள் அனைவரும் அவளை வெறுத்து நிற்கின்றார்கள். அம்மா பிள்ளையாகவே இருந்து அம்மாவின் வார்த்தைகளையே வேதமாகக் கேட்டு வந்த கணேசையர் அம்மா இந்த விடயத்தில் மிகவும் இறுக்கமாகவே இருப்பா என்ற அசையாத நம்பிக்கையினால் அம்மாவின் வார்த்தைகளை எதிர்பார்க்காமலேயே முடிவு கூறி விடுகின்றார். முடிவாகவே “அவள் செத்துட்டானு நெனைச்சித் தலையைச் செரைச்சி தண்ணிலே போயி முழுகு” என்று கூறிய போது கௌரிப்பாட்டி ஆவேசமாக “வாயை மூடுடா” என்று குமுறி எழுகின்றாள்.

“சாஸ்திரம் கெட்ட மூதேவி ஆசாரமான குடும்பத்துப் பேரைக் கெடுத்த சனி செத்துத் தொலைஞ்சுட்டானு தலையை முழுகித் தொலைன்னு சொல்றேன்” என்ற கணேசையருக்கு பாட்டி,

“நம்ம சாஸ்திரம்..... ஆசாரம்! அப்படின்னா நீ என்ன பண்ணியிருக்கணும் தெரியுமா?” எனக்கேட்டு தான் விதவையான போது தன்னை மொட்டையடித்து வெள்ளையுடுத்தி வீட்டின் மூலையில் ஒதுக்கிவிட்டது போல - நீ ஏன் கீதாவைச் செய்யவில்லை. அவளைக் கலர்ப்புடவை கட்டவிட்டதையும் - தலையைப் பின்னி மடித்துக் கட்டவிட்டதையும் பள்ளிக்கூடம் போய்வர விட்டதையும் சாஸ்திரம் சரியென்று சொன்னதா? காலம் மாறும் போது நாமும் மாற வேண்டும்; வெறுமனே சாஸ்திரம் யாரையும் வாழ வைக்காது - எனக் கூறி கீதாவுக்காக வாதாடுகின்றாள். கீதாவை ஏற்றுக் கொள்ளாத இடத்தில் தனக்கும் இடமில்லை என்று உடனடியாகவே கீதாவைத் தேடிப் புறப்படுகின்றாள் கௌரிப்பாட்டி.

சாஸ்திரத்தைப் பற்றிப் பிடிக்க வேண்டிய யுகத்தின் பிரதிநிதியான பாட்டி அதனைப் புறந்தள்ளிவிட்டு சமூக யதார்த்தத்தின் வழியில் கீதாவிடம் புறப்படுகின்றாள். கணேசையர் காலமாற்றத்தை முற்றாகவே வெறுத்தவரல்ல. கீதாவின் புதிய வாழ்க்கை அவர் கொடுத்த சுதந்திரத்தினால் ஏற்பட்டதுதான். ஆனால் அவரின் நிலை கீதாவின் முடிவால் தனது மற்றப் பிள்ளைகளின் வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சமே. அதனையும் உணர்ந்ததாலேயே பாட்டி கணேசையரின் முடிவை மறுதலிக்காமல் தானே கீதாவிடம் செல்கின்றாள். இது சமூக யதார்த்தத்தை சரியாகப் பிரதிபலிக்கின்ற ஒரு முடிவே. ஜெயகாந்தன் மனிதர்களை ஆழமாக நோக்கியிருக்கின்றார். சாஸ்திர விதிகளை விட, மனித வாழ்வின் தேவைகளுக்கு மதிப்பளிப்பதே மேலானது என்பதை உணர்ந்து கொண்டதாலேயே இவ்வாறானதொரு முடிவை ஏற்படுத்தியுள்ளார். இது காலமாற்றத்தின் விளைவு. இருவேறுபட்ட யுகங்களின் சந்திப்பின்போது சமூக யதார்த்தம் வெற்றி பெறுவதன் தவிர்க்க முடியாத நிலையை இக்கதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

சாபவிமோசனம்

-புஜைப்பித்தன்-

சாப விமோசனத்துக்குப் பிறகு வாழ்வு எப்படி என்பதை மனசு அப்பொழுது நினைக்கவில்லை. இப்பொழுதோ அது பிரம்மாண்டமான மதிலாக அவனது வாழ்வைச் சுற்றியே மண்டலிக்கிறது. அவள் மனமும் மிரளுகிறது..

அவர்களது மனசில் பூர்ணமான கனிவு இருந்தது. ஆனால் இருவரும் இருவிதமான மனக்கோட்டைகளுக்குள் இருந்து தவித்தார்கள்.

(ராமாயண பரிச்சயமுள்ளவர்களுக்கு இந்தக்கதை பிடிபடாமல் பிடிக்காமல் கூட - இருக்கலாம் அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை)

சாலையில் ஒரு கற்சிலை. தளர்ந்து நொடிந்து போன தசைக்கூட்டத்திலும் வீரியத்தைத் துள்ள வைக்கும் மோகன வடிவம்; ஓர் அபூர்வ சிற்பி பூலோகத்தில் இதற்காகவென்றே பிறந்து தன் கனவையெல்லாம் கல்லில் வடித்து வைத்தானோ என்று தோன்றும். அவ்வளவு லாகிரியை ஊட்டுவது. ஆனால் அந்தப் பதுமையின் கண்களிலே ஒரு சோகம் சொல்லில் அடைபடாத சோகம்- மிதந்து, பார்க்கிறவர்களின் வெறும் தசை ஆசையான காமத்தைக் கொண்டு அவர்களையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தியது. அது சிற்பியின் ஆபூர்வக் கனவு அன்று. சாபத்தின் விளைவு. அவள்தான் அகலிகை.

அந்தக் காட்டுப்பாதையில் கல்லில் அடித்து வைத்த சோகமாக, அவளது சோகத்தைப் பேதமற்ற கண்கொண்டு பார்க்கும் துறவி போன்ற இயற்கையின் மடியிலே கிடக்கிறாள். சூரியன் காய்கிறது. பனி பெய்கிறது. மழை கொழிக்கிறது. தூசும் தும்பும் குருவியும் கோட்டானும் குந்துகின்றன; பறக்கின்றன. தன் நினைவற்ற தபஸ்வியாக - கல்லாகக் கிடக்கிறாள்.

சற்றுத் தூரத்திலே ஒரு கறையான் புற்று. நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து தன் நினைவகற்றித் தன் சோகத்தை மறந்து தவம் கிடக்கிறான் கோதமன். இயற்கை, அவனையும் அபேதமாகத்தான் போஷிக்கிறது.

இன்னும் சற்றுத் தூரத்திலே இந்தத் தம்பதிகளின் குடும்பக்கூடு கம்பமற்று வீழ்ந்தது போல, இவர்களுக்கு நிழல் கொடுத்த கூரையும் தம்பம் இற்று வீழ்ந்து பொடியாகிக் காற்றோடு கலந்து விட்டது. சுவரும் கரைந்தது. மிஞ்சியது திரடுதான். இவர்கள் மனசில் ஏறிய துன்பத்தின் வடுப் போலத் தென்பட்டது அது.

தூரத்திலே கங்கையின் சலசலப்பு, அன்னை கங்கை, இவர்களது எல்லையற்ற சோகத்தை அறிவாளோ என்னவோ!

இப்படியாக ஊழி பல கடந்தன, தம்பதிகளுக்கு.

ஒரு நாள்.....

முற்பகல் சூரிய ஒளி சற்றுக் கடுமைதான். என்றாலும் கொடிகளின் பசமையும் நிழலும், இழைந்து வரும் காற்றும், உலகின் துன்பத்தை மறைக்க முயன்று நம்பிக்கையையும் வலுவையும் தரும் சமய தத்துவம் போல, இழைந்து மனசில் ஒரு குளுமையைக் கொடுத்தன.

ஆண் சிங்கம் போல், மிடுக்கு நடைநடந்து, எடுத்த கருமம் முற்றியதால் உண்ட மகிழ்ச்சியை மனசில், 'அசை போட்டுக் கொண்டு' நடந்து வருகிறான் விசுவாமித்திரன். மாரீசனும் சுவாகுவும் போன இடம் தெரியவில்லை. தாடகை என்ற கிழட்டுக் கொடுமை நசிந்துவிட்டது. நிஷ்டையில் ஆழ்ந்தும், எரியோம்பியும் தர்ம விசாரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு நிம்மதியைத் தரும் சாதனமாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டதில் ஒரு திருப்தி.

அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொள்கிறான். பார்வையில் என்ன பரிவு! இரண்டு குழந்தைகள் ஓடிப்பிடித்து விளையாடி வருகின்றன. அவர்கள் வேறு யாருமல்ல; அவதார சிசுக்களான ராம லக்ஷ்மணர்களே. அரக்கர் நசிவை ஆரம்பித்து வைத்துவிட்டு, அதன் பொறுப்புத் தெரியாமல் ஓடிப்பிடித்து வருகிறார்கள்.

ஓட்டம் புழுதியைக் கிளப்புகிறது.. முன்னால் ஓடி வருகிறான் லக்ஷ்மணன்; தூரத்தி வருபவன் ராமன். புழுதிப்படலம் சிலையின் மீது படிகிறது.....

என்ன உத்ஸாகமோ என்று உள்ளக் குதூகலிப்புடன் திரும்பிப் பார்க்கிறார் விசுவாமித்திரர். பார்த்தபடியே நிற்கிறார்.

புழுதிப்படலம் சிலையின் மீது படிகிறது.

எப்போதோ ஒரு நாள் நின்று கல்லான இதயம் சிலையுள் துடிக்கிறது. போன போன இடத்தில் நின்று இறுகிப் போன ரத்தம் ஓட ஆரம்பிக்கிறது. கல்லில் ஜீவ உஷ்ணம் பரவி உயிருள்ள தசைக்கோளமாகிறது. பிரக்கை வருகிறது.

கண்களை மூடித் திறக்கிறாள் அகலிகை. பிரக்கை தெரிகிறது. சாப விமோசனம்! சாப விமோசனம்!

தெய்வமே! மாசுபட்ட இந்தத் தசைக்கூட்டம் பவித்திரம் அடைந்தது.

தனக்கு மறுபடியும் புதிய வாழ்வைக் கொடுக்க வந்த தெய்வீக புருஷன் எவன்? அந்தக் குழந்தையா?

அவன் காலில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கிறாள். ராமன் ஆச்சர்யத்தால் ரிஷியைப் பார்க்கிறான்.

விசுவாமித்திரருக்குப் புரிந்து விட்டது. இவள் அகலிகை. அன்று இந்திரனுடைய மாயவேஷத்துக்கு ஏமாறிய பேதை. கணவன் மீதிருந்த அளவுக்குள் அடங்காத பாசத்தின் விளைவாக, தன் உடம்பை, மாய வேஷத்தால் ஏமாறி, மாசுபடுத்திக் கொண்டவள்; கோதமனின் மனைவி, அவ்வளவையும் ராமனிடம் சொல்லுகிறார். அதோ நிற்கும் புற்று இருக்கிறதே; அதில் வலை முட்டையில் மோனத்தவங் கிடக்கும் பட்டுப்பூச்சி போலத் தன்னை மறந்து நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து இருக்கிறான். அதோ அவனே எழுந்து விட்டானே!

நிஷ்டை துறந்த கண்கள் சாணை தீட்டிய கத்திபோல் சுருள்கின்றன. உடலிலே, காயகற்பம் செய்தது போல் வலு பின்னிப் பாய்கிறது. மிடுக்காக, பெண்ணின் கேவலத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள முடியாதவனைப் போலத் தயங்கித் தயங்கி வருகிறான்.

மறுபடியும் இந்தத் துன்ப வலையா? சாப விமோசனத்துக்குப் பிறகு வாழ்வு எப்படி என்பதை மனசு அப்பொழுது நினைக்கவில்லை. இப்பொழுதோ அது பிரம்மாண்டமான மதிலாக அவனது வாழ்வைச் சுற்றியே மண்டலிக்கிறது. அவள் மனமும் மிரளுகிறது.

ராமனுடைய கல்வி, தாமக்கண் கொண்டு பார்த்தது. தெளிவின் ஒளி பூண்டது. ஆனால் அநுபவச் சாணையில் பட்டை பிடிக்காதது; வாழ்வின் சிக்கலின் ஒவ்வொரு நூலையும் பின்னலோடு பின்னல் ஓடியாமல் பார்த்த வசிஷ்டனுடைய போதனை. ஆனால் சிறுமையை அறியாதது. புது வழியில் துணிந்து போக அறிவுக்குத் தெம்பு கொடுப்பது.

உலகத்தின் தன்மை என்ன, இப்படி விபரீதமாக முறுக்கேறி உறுத்துகிறது. மனசுக்கும் கரணசக்தியின் நிதானத்துக்கும் கட்டுப்படாமல் நிகழ்ந்த ஒரு காரியத்துக்கா பாத்திரத்தின் மீது தண்டனை? “அம்மா!” என்று சொல்லி அவள் காலில் விழுந்து வணங்குகிறான் ராமன்.

இரண்டு ரிஷிகளும் (ஒருவன் துணிச்சலையே அறிவாகக் கொண்டவன் மற்றவன் பாசத்தையே தர்மத்தின் அடித்தலமாகக் கண்டவன்) சிறுவனுடைய நினைவுக் கோணத்தில் எழுந்த கருத்துக்களைக் கண்டு குதுகலிக்கிறார்கள். எவ்வளவு லேசான, அன்பு மயமான, துணிச்சலான உண்மை!

“நெஞ்சினால் பிழை செய்யாதவளை நீ ஏற்றுக் கொள்ளுவது தான் பொருந்தும்” என்கிறான் விசுவாமித்திரன் மெதுவாக.

குளுமை கண்ட காற்றில் அவனது வாதக் கரகரப்பு ரஸபேதம் காட்டுகிறது.

கோதமனும், அவன் பத்தினியும், அந்தத் தம்பமற்றுத் திரடேறிப் போன மேடும் அவ்விடத்தை விட்டு அகலவில்லை. முன்பு உயிரற்றிருந்த இடத்தில் ஜீவகளை துவள நிலைத்தது.

சாட்டையின் சொடுக்கைப் போலப் போக்கை மாற்றியமைக்க வந்த சக்திகள் அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்துவிட்டன. மிதிலைக்குப் பொழுது சாயும் பொழுதாவது போக வேண்டாமா? மணவினை, இருகைகளை நீட்டி அழைக்கிறதே.

கோதமனுக்கு அவளிடம் முன்போல் மனக் களங்கமின்றிப் பேச நாவெழவில்லை. அவளை அன்று விலைமகள் என்று சுட்டது, தன் நாக்கையே பொக்க வைத்துவிட்டது போல இருக்கிறது. என்ன பேசுவது? என்ன பேசுவது?

“என்ன வேண்டும்?” என்றான் கோதமன். அறிவுத்திறம் எல்லாம் அந்த உணர்ச்சிச்சுழிப்பிலே அகன்று பொருளற்ற வார்த்தையை உந்தித் தள்ளியது.

“பசிக்கிறது” என்றாள் அகலிகை, குழந்தை போல.

அருகிருந்த பழனத்தில் சென்று கனிவார்க்கங்களைச் சேகரித்து வந்தான் கோதமன். அன்று, முதல் முதல் மணவினை நிகழ்ந்த புதிதில் அவனுடைய செயல்களில் துவண்ட ஆசையும் பரிவும் விரல்களின் இயக்கத்தில் தேக்கத்தில் காட்டின.

‘அந்த மணவினை உள்ளப் பரிவு பிறந்த பின்னர்ப் பூத்திருந்தாலும் ஏமாற்றின் அடிப்படையில் பிறந்ததுதானே! பசுவை வலம் வந்து பறித்து வந்ததுதானே! என்று கோதமனுடைய மனசு, திசைமாறித் தாவித் தன்னையே சுட்டுக் கொண்டது.

அகலிகை பசி தீர்ந்தாள்.

அவர்களது மனசில் பூர்ணமான கனிவு இருந்தது. ஆனால் இருவரும் இருவிதமான மனக்கோட்டைகளுக்குள் இருந்து தவித்தார்கள்.

கோதமனுக்குத் தான் ஏற்றவளா என்பதே அகலிகையின் கவலை.

அகலிகைக்குத்தான் ஏற்றவளா என்பதே கோதமனின் கவலை.

சாலையோரத்தில் பூத்திருந்த மலர்கள் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

2

அகலிகையின் விருப்பப்படி, ஆசைப்படி அயோத்தி வெளி மதில்களுக்குச் சற்று ஒதுங்கி, மனுஷ பரம்பரையின் நெடி படராத தூரத்தில், சரபு நதிக்கரையிலே ஒரு குடிசை கட்டிக் கொண்டு தர்மவிசாரம் செய்து கொண்டிருந்தான் கோதமன். இப்பொழுது கோதமனுக்கு அகலிகை மீது பரிபூர்ண நம்பிக்கை. இந்திரன் மடி மீது அவள் கிடந்தால் கூட அவன் சந்தேகிக்க மாட்டான். அவ்வளவு பரிசுத்தவதியாக நம்பினான் அவன். அவளது சிற்றுதவி இல்லாவிடின் தனது தர்மவிசாரமே தவிடு பொடியாகி விடும் என்ற நிலை அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

அகலிகை அவனை உள்ளத்தினால் அளக்க முடியாத ஓர் அன்பால் தழைக்க வைத்தாள். அவனை நினைத்து விட்டால் அவள் மனமும் அங்கங்களும் புதுமணப் பெண்ணுடையன போலக் கனிந்துவிடும். ஆனால், அவள் மனசில் ஏறிய கல் அகலலில்லை. தன்னைப் பிறா சந்தேகிக்காதபடி, விசேஷமாகக் கூர்ந்து பார்க்கக்கூட இடங்கொடாதபடி நடக்க விரும்பினாள்.

அதனால் அவள் நடையில் இயற்கையின் தன்மை மறைந்து இயல்பு மாறியது. தன்னைச் சூழ நிற்பவர்கள் யாருமே இந்திரர்களாகத் தென்பட்டார்கள். அகலிகைக்குப் பயம் நெஞ்சில் உறையேறிவிட்டது. அந்தக் காலத்திலிருந்த பேச்சும் விளையாட்டும்துடிபோடிப்போயின. ஆயிரம் தடவை மனசுகள் திருப்பித் திருப்பிச்

சொல்லிப் பாடம் பண்ணிக்கொண்டு. அந்த வார்த்தை சரிதானா என்பதை நாலு கோணத்திலிருந்தும் ஆராய்ந்து பார்த்துவிட்டுத்தான் எதையும் சொல்லுவாள். கோதமன் சாதாரணமாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்குக் கூட உள்ளாத்தம் உண்டோ என்று பதைப்பாள்

வாழ்வே அவளுக்கு நரக வேதனையாயிற்று.

அன்று மர்சி வந்தார். முன்னொரு நாள் ததீசி வந்தார். மதுங்கரும் வாரணாசி செல்லும் போது கோதமனைக் குசலம் விசாரிக்க எட்டிப் பார்த்தார். அவர்கள் மனசில் கனிவும் பரிவும் இருந்த போதிலும் அகலிகையின் உடம்பு குன்றிக் கிடந்தது. மனசும் கூம்பிக் கிடந்தது. அதிதி உபசாரங்கூட வழுவியிடும் போல் இருந்தது. ஏறிட்டுச் சாதாரணமாகப் பார்க்கிறவர்களையும் களங்கமற்ற கண்கொண்டு பார்க்கக் கூடியது. குடிசையில் ஒளிந்து கொண்டாள்.

கோதமனுடைய சித்தாந்தமோ இப்பொழுது புதுவித விசாரணையில் திரும்பியது. தர்மத்தின் வேலிகள் யாவும் மனமறிந்து செய்பவர்களுக்கே. சுயப்பிரக்கை இல்லாமல் வழி ஏற்பட்டு, அதனால் மனுஷ வித்து முழுவதுமே நசித்துவிடும் என்றாலும் அது பாயம் அல்ல; மனலயிப்பும், சுயப்பிரக்கையுடன் கூடிய செயலீடுபாடுமே கறைப்படுபவை. தனது இடிந்து போன குடிசையில் மறுபடியும் பிற் கூட்டி வைத்த ஒரு தன்மையில் இருந்து கொண்டு புதிய கோணத்தில் தன் சிந்தனையைத் திருப்பிவிட்டான் கோதமன். அவனுடைய மனசில் அகலிகை மாசு அற்றவளாகவே உலாவினாள்; தனக்கே அருகதை இல்லை; சாபத் தீயை எழுப்பிய கோபமே தன்னை மாசுபடுத்திவிட்டது என்று கருதினான்.

சீதையும் ராமனும் உல்லாசமாகச் சமயாசமயங்களில் அந்தத் திசையில் ரதமுர்ந்து வருவார்கள். அவதாரக் குழந்தை, கோதமனின் மனசில் லக்ஷிய வாலிபனாக உருவாகித் தோன்றினான். அவனது சிரிப்பும் விளையாட்டுமே தர்மசாஸ்திரத்தின் தூண்டாவிளக்குகளாக சாயனம் (வியாக்கியானம்) பண்ணின. அந்த இளம் தம்பதிகளின் பந்தந்தான் என்ன? அது கோதமனுக்குத் தனது அந்தக் காலத்து வாழ்வை நூபகப்படுத்தும்.

அகலிகையின் மனப் பாரத்தை நீக்க வந்த மாடப்புறா சீதை. அவளது பேச்சும் சிரிப்பும் தன் மீதுள்ள கறையைத் தேய்த்துக் கழுவுவன போல் இருந்தன அகலிகைக்கு. அவள் வந்த போதுதான் அகலிகையின் அதரங்கள் புன்சிரிப்பால் நெளியும். கண்களில் உல்லாசம் உதயவொளி காட்டும்.

வசிஷ்டரின் கண்பார்வையிலே வளரும் ராஜ்ய லக்ஷ்யங்கள் அல்லவா? சரயூ நதியின் ஓரத்தில் ஒதுங்கி இரு தனி வேறு உலகங்களில் சஞ்சரிக்கும் ஜீவன்களிடையே பழைய கலகலப்பைத் தழைக்க வைத்து வந்தார்கள்.

அகலிகைக்கு வெளியே நடமாடி நாலு இடம் போவதற்குப் பிடிப்பற்று இருந்தது. சீதையின் நெருக்கமே அவளது மனச் சமையை நீக்கிச் சற்றுத் தெம்பை அளித்தது.

பட்டாபிஷேக வைபவத்தின் போது அயோத்திக்கு வருவதாக ஒப்புக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அரண்மனைக்குள் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிச் சுழிப்புக்குத்தான் என்ன வலிமை! ஒரே மூச்சில் தசரதன் உயிரை வாங்கி, ராமனைக் காட்டுக்கு விரட்டி, பரதனைக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நந்திக்கிராமத்தில் குடியேற்றி விட்டது.

மனுஷ அளவைகளுக்குள் எல்லாம் அடைபடாத அதீத சக்தி, ஏதோ உன்மத்த வேகத்தில் காயுநட்டிச் சொக்கட்டான் ஆடியது போல், நடந்து முடிந்துவிட்டது.

வசிஷ்டர்தான் என்ன, சர்வ ஜாக்கிரதையோடு மனுஷ தர்மத்தின் வெற்றியாக ஒரு ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கக் கண்ணில் எண்ணெயூற்றி வளர்த்தார். அவருடைய கணக்குகள் யாவும் தவிடு பொடியாகி, நந்திக் கிராமத்தில் நின்றெரியும் மிலுக்கு வெளிச்சமாயிற்று.

சரபு நதிக்குடிசை மதுபடியும் தம்பமற்று விழுந்தது என்று சொல்ல வேண்டும். கோதமன் தர்மவிசாரமெல்லாம் இந்தப் பேய்க்காற்றில் குறைபோயிற்று. மனசில் நம்பிக்கை வறண்டு சூன்யமாயிற்று.

அகலிகைக்கோ? அவளது துன்பத்தை அளந்தால் வார்த்தைக்குள் அடைபடாது. அவளுக்குப் புரியவில்லை. நைந்து ஓய்ந்து விட்டாள். ராமன் காட்டுக்குப் போனான். அவன் தம்பியும் தொடர்ந்தான். சீதையும் போய்விட்டாள். முன்பு கற்சிலையாகிக் கிடந்த போது மனசு இரண்டு கிடந்த மாதிரி ஆகிவிட்டது. ஆனால் மனப்பாரத்தின் பிரக்கை மட்டும் தாங்க முடியவில்லை.

கருக்கலில் கோதமர் ஜபதபங்களை முடித்துக் கொண்டு கரையேறிக் குடிசைக்குள் நுழைந்தார்.

அவர் பாதங்களைக் கழுவுவதற்காகச் செம்பில் ஜலத்தை ஏந்தி நின்ற அகலிகையின் உதடு அசைந்தது.

“எனக்கு இங்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மிதிலைக்குப் போய் விடுவோமே.”

“சரி, புறப்படு; சதானந்தனையும் பார்த்து வெகு நாட்களாயின” என்று வெளியே இறங்கினார் கோதமர்.

இருவரும் மிதிலை நோக்கி நடந்தார்கள். இருவர் மனசிலும் பளு குடியேறி அமர்ந்திருந்தது. கோதமர் சற்று நின்றார்.

பின்தொடர்ந்து நடந்து வந்த அகலிகையினுடைய கையை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார்; நடந்தார்; “பயப்படாதே” என்றார்.

இருவரும் மிதிலை நோக்கி நடந்தார்கள்.

பொழுது புலர்ந்துவிட்டது. கங்கைக் கரைமேல் இருவரும் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

யாரோ ஆற்றுக்குள் நின்று கணீரென்ற குரலில் காயத்திரியைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஐயம் முடியுமட்டும் தம்பதிகள் கரையில் எட்டிக் காத்து நின்றார்கள்.

“சதானந்தா!” என்று கூப்பிட்டார் கோதமர்.

“அப்பா..... அம்மா!” என்ற உள்ளத்தின் மலர்ச்சியைக் கொட்டிக் காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான் சதானந்தன்.

அகலிகை அவனை மனசால் தழுவினாள். குழந்தை சதானந்தன் எவ்வளவு அன்னியனாகிவிட்டான். தாடியும் மீசையும் வைத்துக் கொண்டு ரிஷி மாதிரி!

கோதமருக்கு மகனது தேஜஸ் மனசைக் குளுமையுட்டியது.

சதானந்தன் இருவரையும் தன் குடிசைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

சிரமபரிகாரம் செய்து கொள்ளுவதற்கு வசதி செய்து வைத்து விட்டு, ஜனகனது தத்துவ விசார மண்டபத்துக்குப் புறப்படலானான்.

கோதமரும் உடன் வருவதாகப் புறப்பட்டார். மகனுக்கு அவரை அழைத்துச் செல்லுவதில் பிரியந்தான். நெடுந்தூரத்தப் பிரயாணமாச்சே என்ற ரத்த பந்தத்தின் பரிவால் நினைத்தான். ஊழி காலம் நிஷ்டையில் கழித்தும் வாடாத தசைக்கூட்டமா, இந்த நடைக்குத் தளர்ந்துவிடப் போகிறதா? அவனுக்குப் பின் புறப்பட்டார்.

அவருடைய தத்துவ விசாரணையின் புதிய போக்கை நுகர ஆசைப்பட்டான் மகன்.

மிதிலையின் தெருக்கள் வழியாகச் செல்லும் போது அயோத்தியில் பிறந்த மனத் தொய்வும் சோகமும் இங்கும் படர்ந்திருப்பதாகப் புலப்பட்டன கோதமருக்கு. அடக்கிவிட்ட பெருமூச்சு காற்றினூடே கலந்து இழைந்தது.

ஐனங்கள் போகிறார்கள், வருகிறார்கள்; காரியங்களைக் கவனிக்கிறார்கள்; நிஷ்காம்ய சேவை போல எல்லாம் நடக்கிறது; பிடிப்பு; இல்லை; லயிப்பு இல்லை.

திருமஞ்சனக் குடம் ஏந்திச் செல்லும் அந்த யானையின் நடையில் விறுவிறுப்பு இல்லை; உடன் செல்லும் அர்ச்சகன் முகத்தில் அருளின் குதுகலிப்பு இல்லை.

இருவரும் அரசனுடைய பட்டிமண்டபத்துக்குள் நுழைந்தார்கள். சத்சங்கம் சேனா சமுத்திரமாக நிறைந்திருந்தது. இந்த அங்காடியில் ஆராய்ச்சி எப்படி நுழையும் என்ற பிரமித்தார் கோதமர். அவர் நினைத்தது தவறுதான்.

ஐனகன் கண்களில் இவர்கள் உடனே தென்பட்டார்கள்.

அவன் ஓடோடியும் வந்து முனிவருக்கு அர்க்கியம் முதலிய உபசாரங்கள் செய்வித்து அழைத்துச் சென்று அவரைத் தன் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கொண்டான்.

ஐனகனுடைய முகத்தில் சோகத்தின் சோபை இருந்தது. ஆனால் அவன் பேச்சில் தழுதழுப்பு இல்லை; அவனுடைய சிந்தும் நிதானம் இழக்கவில்லை என்பதைக் காட்டியது.

எனவத்தைப் பேசுவது என்று கோதமர் சற்றுத் தயங்கினார்.

“வசிட்டன் தான் கட்டிய ராஜ்யத்தில் உணர்ச்சிக்கு மதகு அமைக்கவில்லை” என்றான் ஜனகன், மெதுவாகத் தாடியை நெருடிக்கொண்டு.

ஜனகனின் வாக்கு, வர்மத்தைத் தொட்டுவிட்டது.

“உணர்ச்சியின் சுழிப்பிலேதானே உண்மை பிறக்கும்” என்றார் கோதமர்.

“துன்பமும் பிறக்கும், உணர்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தெரியாது போனால், ராஜ்யத்தைக் கட்ட ஆசைப்படும் போது அதற்கும் இடம் போட்டு வைக்க வேண்டும்; இல்லா விட்டால் ராஜ்யம் இருக்காது” என்றான் ஜனகன்.

“தங்களதோ?” என்று சந்தேகத்தை எழுப்பினார் கோதமர்.

“நான் ஆளவில்லை; ஆட்சியைப் புரிந்து கொள்ள முயலுகிறேன்” என்றான் ஜனகன்.

இருவரும் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள்.

“தங்களது தர்மவிசாரணை எந்த மாதிரியிலோ?” என்று விநயமாகக் கேட்டான் ஜனகன்.

“இன்னும் ஆரம்பிக்கவே இல்லை; இனிமேல்தான் புரிந்து கொள்ள முயலவேண்டும்; புதிர்கள் பல புனல்களையெல்லாம் கண்ணியிட்டுக் கட்டுகின்றன” என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தார் கோதமர்.

மறுநாள் முதல் அவர் ஜனகன் மண்டபத்துக்குப் போகவில்லை. புத்தியிலே பல புதிர்கள் ஹரிமாசலத்தைப் போல ஓங்கி நின்றன. தனிமையை விரும்பினார். ஆனால் நாடிச் செல்லவில்லை. அகலிகை மனசு ஒடிந்து விடக்கூடாதே!

மறுநாள் ஜனகன், “முனீசுவரர் எங்கே?” என்று ஆவலுடன் கேட்டான்.

“அவர் எங்கள் குடிசைக்கு எதிரே நிற்கும் அசோக மரத்தடியில் தான் பொழுதைக் கழிக்கிறார்” என்றான் சதானந்தன்.

“நிஷ்டையிலா?”

“இல்லை; யோசனையில்.”

“அலை அடங்கவில்லை” என்று தனக்குள்ளே மெதுவாகச் சொல்லிக் கொண்டான் ஜனகன்.

அகலிகைக்கு நீராடுவதில் அபார மோகம். இங்கே கங்கைக்கரையருகே நிம்மதி இருக்கும் என்று தனியாக உதய காலத்திலேயே குடமெடுத்துச் சென்றுவிடுவாள்.

இரண்டொரு நாட்கள் தனியாக, நிம்மதியாகத் தனது மனசின் கொழுந்துகளைத் தண்ணிச்சையோடு படரும்படி விட்டு, அதனால் சமைந்ங்கியதாக ஒரு திருபதியுடன் குளித்து முழுகி விளையாடி விட்டு நீர் மொண்டு வருவாள்.

இது நீடிக்கவில்லை.

குளித்து விட்டுத் திரும்பிக் குனிந்த நோக்குடன், மனசை இழைய விட்டுக் கொண்டு நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

எதிரே மெட்டிச் சப்தம் கேட்டது. ரிஷி பத்தினிகள் யாரோ! அவர்களும் நீராடத்தான் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவளைக் கண்டதும் பறைய்ச்சையைக் கண்டது போல் ஓடி விலகி, அவளை விறைத்துப் பார்த்து விட்டுச் சென்றார்கள்.

“அவள்தான் அகலிகை” என்பது தூரத்தில் கேட்டது. கோதமனுக்கு அன்று அடிவயிற்றில் பற்றிக் கொண்டு பிறந்த சாபத்தீயைவிட அதிகமாகச் சுட்டன அவ்வார்த்தைகள்.

அவள் மனசு ஒரேயடியாகச் சுடுகாடு மாதிரி வெந்து தகித்தது. சிந்தனை திரிந்தது. “தெய்வமே! சாப விமோசனம் கண்டாலும் பாப விமோசனம் கிடையாதா?” என்று தேம்பினாள்.

யந்திரப் பாவை போல் அன்று கோதமருக்கும் சதானந்தருக்கும் உணவு பரிமாறினாள். ‘மகனும் அன்னியனாகிவிட்டான்; அன்னியரும் விரோதியாகிவிட்டார்கள்; இங்கென்ன இருப்பு?’ என்பதே அகலிகையின் மனசு அடித்துக் கொண்ட பல்லவி.

கோதமர் இடையிடையே பிரக்கை பெற்றவர் போல் ஒரு கவளத்தை வாயிலிட்டு நினைவில் தோய்ந்திருந்தார்.

இவர்களது மன அவசத்தால் ஏற்பட்ட பளு சதானந்தனையும் மூச்சுத் திணற வைத்தது.

பளுவைக் குறைப்பதற்காக, “அத்திரி முனிவர் ஜனகனைப் பார்க்க வந்திருந்தார். அகத்தியரைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறார். மேருவுக்குப் பிரயாணம். ராமனும் சீதையும் அகத்தியரைத் தரிசித்தார்களாம். அவர்கள் இருவரையும், ‘நல்ல இடம் பஞ்சவடி. அங்கே தங்குங்கள்’ என்று அகத்தியர் சொன்னாராம், அங்கே இருப்பதாகத்தான் தெரிகிறது” என்றான் சதானந்தன்.

“நாமும் தீர்த்த யாத்திரை செய்தால் என்ன?” என்று அகலிகை மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“புறப்படுவோமா?” என்ற கைகளை உதறிக் கொண்டு எழுந்தார் கோதமர்.

“இப்பொழுதேயா?” என்றான் சதானந்தன்.

“எப்பொழுதானால் என்ன?” என்று கூறிக்கொண்டே மூலையிலிருந்த தண்டு கமண்டலங்களை எடுத்துக் கொண்டு வாசலை நோக்கினார் கோதமர்.

அகலிகை பின் தொடர்ந்தாள்.

சதானந்தன் மனம் தகித்தது.

4

பொழுது சாய்ந்து, ரேகை மங்கிவிட்டது. இருவர் சரயூ நதிக் கரையோரமாக அயோத்தியை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பதினான்கு வருஷங்கள் ஓடிக் கால வெள்ளத்தில் ஐக்கியமாகி விட்டன. அவர்கள் பார்க்காத முனிபுங்கவர் இல்லை; தரிசிக்காத சேஷத்திரம் இல்லை. ஆனால் மனநிம்மதி மட்டிலும் அவர்களுக்கு இல்லை.

வலுவற்றவனின் புத்திக்கு எட்டாது நிமிர்ந்து நிற்கும் சங்கரனுடைய சிந்தனைக் கோயில் போல, திடமற்றவர்களின் கால்களுக்குள் அடைபடாத கையெய் கிரியைப் பணிச்சிகரங்களின் மேல் நின்று தரிசித்தார்கள்.

தமது துன்பச் சமையான நம்பிக்கை வறட்சியை உருவகப்படுத்தின பாலையைத் தாண்டினார்கள்.

தம் உள்ளம் போலக் கொழுந்துவிட்டுப் புகைமண்டிச் சாம்பலையும் புழுதியையும் கக்கும் எரிமலைகளை வலம் வந்து கடந்தார்கள்.

தமது மனம் போல ஓயாது அலை மோதிக் கொண்டு கிடக்கும் சமுத்திரத்தின் கரையை எட்டிப் பின்னிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

தம் வாழ்வின் பாதை போன்ற மேடு பள்ளங்களைக் கடந்து வந்து விட்டார்கள்.

‘இன்னும் சில தினங்களில் ராமன் திரும்பிவிடுவான்; இனி மேலாவது வாழ்வின் உதயகாலம் பிறக்கும்’ என்ற ஆசைதான் அவர்களை இழுத்து வந்தது.

பதினான்கு வருஷங்களுக்கு முன் தாம் கட்டிய குடிசை இற்றுக் கிடந்த இடத்தை அடைந்தார்கள்.

இரவோடு இரவாக, குடியிருக்க, வசதியாகக் கோதமர் அதைச் செப்பனிட்டார். வேலை முடியும் போது உதய வெள்ளி சிரித்தது.

இருவரும் சரயூவில் நீராடித் திரும்பினார்கள்.

கனவனாருக்குப் பணிவிடை செய்வதில் முனைந்தாள் அகலிகை. இருவரது மனசும் ராமனும் சீதையும் வரும் நாளை முன்னோடி வரவேற்றது. இருந்தாலும் காலக்களத்தின் நியதியை மனசைக் கொண்டு தவிர, மற்றப்படித் தாண்டிவிட முடியுமா?

ஒரு நாள் அதிகாலையில் அகலிகை நீராடச் சென்றிருந்தாள்.

அவளுக்கு முன், யாரோ ஒருத்தி விதவை குளித்து விட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தாள்; யார் என்று அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை; ஆனால் எதிரே வந்தவள் அடையாளம் கண்டு கொண்டிவிட்டாள். ஓடோடியும் வந்து அகலிகையின் காலில் சர்வாங்கமும் தரையில் பட விழுந்து நமஸ்கரித்தாள்.

தேவி கைகேயி! தன்னந்தனியளாக, பரிசனங்களும் பரிவாரமும் இல்லாமல், துறவியாகிவிட்டாளே!

குடத்தை இறக்கி வைத்துவிட்டு அவளை இரு கைகளாலும் தூக்கி நிறுத்தினாள். அவளுக்குக் கைகேயியின் செயல் புரியவில்லை.

“தர்ம ஆவேசத்திலே பரதன் தன்னுடைய மனசில் எனக்கு இடம் கொடுக்க மறந்துவிட்டான்” என்றாள் கைகேயி.

குரலில் கோபம் தெறிக்கவில்லை; மூர்த்தன்யம் துள்ளவில்லை. தான் நினைத்த கைகேயி வேறு; பார்த்த கைகேயி வேறு. படர்வதற்குக் கொழுகொம்பற்றுத் தவிக்கும் மனசைத்தான் பார்த்தாள் அகலிகை.

இருவரும் தழுவிய கை மாறாமல், சரபுவை நோக்கி நடந்தார்கள்.

“பரதனுடைய தர்ம வைராக்கியத்துக்கு யார் காரணம்?” என்றாள் அகலிகை. அவளுடைய உதட்டின் கோணத்தில் அநுதாபம் கனிந்த புன்சிரிப்பு நெளிந்து மறைந்தது.

“குழந்தை வைத்த நெருப்பு ஊரைச் சுட்டுவிட்டால் குழந்தையைக் கொன்றுவிடுவதா?” என்றாள் கைகேயி.

குழந்தைக்கும் நெருப்புக்கும் இடையில் வேலி போடுவது அவசியந்தான் என்று எண்ணினாள் அகலிகை. “ஆனால் எரிந்தது எரிந்ததுதானே?” என்று கேட்டாள்.

“எரிந்த இடத்தைச் சுத்தப்படுத்தாமல் சாம்பலை அப்படியே குவித்து வைத்துக் கொண்டு சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தால் மட்டும் போதுமா?” என்றாள் கைகேயி.

“சாம்பலை அகற்றுகிறவன் இரண்டொரு நாட்களில் வந்து விடுவானே” என்றாள் அகலிகை.

“ஆமாம்” என்றாள் கைகேயி. அவள் குரலில் பரம நிம்மதி தொனித்தது. ராமனை எதிர் பார்த்திருப்பது பரதனால்; கைகேயி.

மறுநாள் அவள் அகலிகையைச் சந்தித்த பொழுது முகம் வெறிச்சோடியிருந்தது; மனசு நொடிந்து கிடந்தது.

“ஒற்றர்களை நாலு திசைகளிலும் விட்டு அனுப்பிப் பார்த்தாகி விட்டது. ராமனைப் பற்றி ஒரு புலனும் தெரியவில்லை. இன்னும் நாற்பது நாழிகை நேரத்துக்குள் எப்படி வந்து விடப் போகிறார்கள்? பரதன் பிரயோபவேசம் செய்யப் போகிறானாம். அக்கினிக் குண்டம் அமைக்க ஏற்பாடு செய்து வருகிறான்” என்றாள் கைகேயி.

பரதன் எரியில் தன்னை அவித்துக் கொள்ளுவது தன்மீது சுமத்தப்பட்ட ராஜ்ய மோகத்துக்குத் தக்க பிராயச்சித்தம் என்று அவள் கருதுவது போல் இருந்தது பேச்சு.

சற்று நிதானித்து, “நானும் எரியில் விழுந்து விடுவேன்; ஆனால் தனியாக, அந்தரங்கமாக” என்றாள் கைகேயி. அவள் மனசு வைராக்கியத்தைத் தெறித்தது.

பதினான்கு வருஷங்கள் கழித்து மறுபடியும் அதே உணர்ச்சிச் சுழிப்பு. அயோத்திக்கு ஏற்பட்ட சாபத்தீட்டு நீங்கவில்லையா?

அகலிகையின் மனசு அக்குத்தொக்கு இல்லாமல் ஓடியது. தனது காலின் பாபச் சாயை என்றே சந்தேகித்தாள்.

“வசிட்டரைக் கொண்டாவது அவனைத் தடை செய்யக் கூடாதோ?” என்றாள் அகலிகை.

“பரதன் தர்மத்துக்குத்தான் கட்டுப்படுவான்; வசிட்டருக்குக் கட்டுப்படமாட்டான்” என்றாள் கைகேயி.

“மனிதருக்குக் கட்டுப்படாத தர்மம், மனித சம்சத்துக்குச் சத்துரு” என்று கொதித்தாள் அகலிகை.

தன்னுடைய கணவர் பேச்சுக்குப் பரதன் ஒரு வேளை கட்டுப்படக்கூடாதோ என்ற நைப்பாசை. மறுபடியும் அயோத்தியில் துன்பச் சக்கரம் சுழல ஆரம்பித்து விடக்கூடாதே என்ற பீதி.

கோதமன் இணங்கினான். ஆனால் பேச்சில் பலன் கூடவில்லை.

பரதனை உண்டு பலிகொள்ள அக்கினி தேவன் விரும்பவில்லை. அனுமன் வந்தான்; நெருப்பு அவிந்தது. திசைகளின் சோகம், கரை உடைந்த குதூகல வெறியாயிற்று. தர்மம் தலை சுற்றியாடியது.

வசிட்டுனுக்கும் பதினான்கு வருஷங்கள் கழித்த பிறகாவது கனவு பலிக்கும் என்று மீசை மறைவில் சிரிப்புத் துள்ளாடியது.

இன்பவெறியில் அங்கே நமக்கு என்ன வேலை என்று திரும்பி விட்டான் கோதமன்.

சீதையும் ராமனுக்கு தன்னைப் பார்க்க வருவார்கள் என்று அகலிகை உள்ளம் பூரித்தாள். வரவேற்பு ஆரவாரம் ஓடுங்கியதும் அவர்கள் இருவரும் பரிவாரம் இன்றி வந்தார்கள்.

ரதத்தைவிட்டு இறங்கிய ராமனது நெற்றியில் அநுபவம் வாய்க்கால் வெட்டியிருந்தது. சீதையின் பொலிவு அநுபவத்தால் பூத்திருந்தது. இருவர் சிரிப்பின் லயமும் மோகூடி லாகிரியை ஊட்டியது.

ராமனை அழைத்துக் கொண்டு கோதமன் வெளியே உலாவச் சென்று விட்டான்.

தன் கருப்பையில் கிடந்து வளர்ந்த குழந்தையால் சுரக்கும் ஒரு பரிவுடன் அகலிகை அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

இருவரும் புன்சிரிப்புடன் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

ராவணன் ஊக்கிச் சென்றது, துன்பம், மீட்பு எல்லாவற்றையும் துன்பக்கறை படியாமல் சொன்னாள் சீதை. ராமனுடன் சேர்ந்து விட்ட பிறகு துன்பத்துக்கு அவளிடம் இடம் ஏது?

அக்கினிப் பிரவேசத்தைச் சொன்னாள். அகலிகை துடித்து விட்டாள்.

“அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்?” என்று கேட்டாள்.

“அவர் கேட்டார்; நான் செய்தேன்” என்றாள் சீதை, அமைதியாக.

“அவன் கேட்டானா?” என்ற கத்தினாள் அகலிகை; அவள் மனசில் கண்ணகி வெறி தாண்டவமாடியது.

அகலிகைக்கு ஒரு நீதி, அவனுக்கு ஒரு நீதியா?

ஏமாற்றா? கோதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா?

இருவரும் வெகு நேரம் மௌனமாக இருந்தனர்.

“உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா?” என்று கூறி, மெதுவாகச் சிரித்தாள் சீதை.

“உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிரூபிக்க முடியுமா?” என்றாள் அகலிகை. வார்த்தை வறண்டது.

“நிரூபித்துவிட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகிவிடப் போகிறதா; உள்ளத்தைத் தொடவில்லையானால்? நிற்கட்டும்; உலகம் எது?” என்றாள் அகலிகை.

வெளியில் பேச்சுக் குரல் கேட்டது. அவர்கள் திரும்பி விட்டார்கள்.

சீதை அரண்மனைக்குப் போவதற்காக வெளியே வந்தாள். அகலிகை வரவில்லை.

ராமன் மனசைச் சுட்டது; காலில் படிந்த தூசி அவனைச் சுட்டது.

ரதம் உருண்டது; உருளைகளின் சப்தமும் ஓய்ந்தது.

கோதமன் நின்றபடியே யோசனையில் ஆழ்ந்தான். நிலை காணாது தவிக்கும் திரிசங்கு மண்டலம் அவன் கண்ணில்பட்டது.

புதிய யோசனை ஒன்று மனக்குகையில் மின்வெட்டிப் பாய்ந்து மடிந்தது. மனச்சுமையை நீக்கிப் பழைய பந்தத்தை வருவிக்க, குழந்தை ஒன்றை வருவித்தால் என்ன? அதன் பசலை விரல்கள் அவள் மனசின் சுமையை இறக்கிவிடாவா?

உள்ளே நுழைந்தான்.

அகலிகைக்கு பிரக்ஞை மருண்ட நிலை. மறுபடியும் இந்திர நாடகம், மறக்க வேண்டிய இந்திர நாடகம், மனத்திரையில் நடந்து கொண்டிருந்தது.

கோதமன் அவளைத் தழுவினான்.

கோதமன் உருவில் வந்த இந்திர வேடமாகப்பட்டது அவளுக்கு அவள் நெஞ்சு கல்லாய் இறுகியது. என்ன நிம்மதி!

கோதமன் கைக்குள் சிக்கிக் கிடந்தது ஒரு கற்சிலை.

அகலிகை மீண்டும் கல்லானாள்.

மனச்சுமை மடிந்தது.

கைலயங்கிரியை நாடி ஒற்றை மனித உருவம் பனிப்பாலை வனத்தின் வழியாக விரைந்து கொண்டிருந்தது. அதன் குதிகாலில் விரக்தி வைரம் பாய்ந்து கிடந்தது.

அவன்தான் கோதமன்.

அவன் துறவியானான்.

புதுமைப்பித்தனின் “சாபவிமோசனம்” குறித்த ஓர் உசாவல்

கி. கிராஜைஸ்கன்னன்,
விரிவுரையாளர்,
சமூகவியல்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

தொடக்கவுரை -

‘சாபவிமோசனம்’ என்ற சிறுகதையை படைத்தவர் ‘புதுமைப்பித்தன்’. இவர் ‘சிறுகதை மன்னன்’ என்று தமிழ் சிறுகதை வரலாற்றாசிரியர்களால் சிறப்பிக்கப்பட்டவர். சொ. விருத்தாசலம் என்பது அவரின் இயற்பெயர். இவர் பித்தன், புதுமைப்பித்தன், நந்தன், கூத்தன், சொ.வி, சந்தசாமிக் கவிராயர், சுக்கிராச்சாரி போன்ற புனை பெயர்களில் தனது இலக்கியப் படைப்புக்களைத் தந்துள்ளார்.

புதுமைப் பித்தனின் முதலாவது சிறுகதை ‘சாளரம்’ 1933இல் ‘பித்தன்’ என்ற புனை பெயரில் ஆனந்தவிகடன்இல் வெளியானது. ‘மணிக்கொடி’ இதழ் மூலமாக தன்னை அடையாளப்படுத்தி நிலை நிறுத்திக் கொண்டவர் மணிக்கொடி காலத்தின் முதன்மையானவராக திகழ்ந்த சிறுகதை ஆசிரியர். இவரின் சிறுகதைகளில் காஞ்சனை, துன்பக்கேணி, பொன்னகரம் அகல்யை, தெருவிளக்கு, கபாடபுரம், வேதாளம் சொன்னகதை, சாபவிமோசனம் போன்றன வெகுவாகப் பேசப்பட்டவை.

புதுமைப் பித்தன் பற்றி வரா கூறும் போது “மனிதர்களுடைய அவல வாழ்வையும் தரித்திரத்தையும் அற்பத்தனத்தையும் கூசாமல் அழகுபட, கலைச்சுவை ததும்ப வருணிக்கக் கூடிய ஆற்றல்

புதுமைப்பித்தனுடைய தனிப்பெரும் பொக்கிஷமாகும்” என்றார். சுந்தர ராமசாமி இவர் பற்றி குறிப்பிடும் போது “லட்சியத்தின் மலை முகட்டில் எரியும் தீக்கொழுந்தாக பாரதியைக் கண்டால், புதுமைப்பித்தனையதார்த்தத்தின் கத்திமுனையாகக் காண வேண்டும்” என்றார்.

புதுமைப்பித்தன் தனித்து ஒரு சிறுகதை படைப்பாளி அல்ல. அவர் ஒரு கவிஞனும் கூட எனினும் சிறுகதைதான் அவருக்கு கனத்த அடையாளத்தை தந்துள்ளது. அவரின் சிறுகதைகளில் ஒன்றான “சாபவிமோசனம்” குறித்து இந்தக் கட்டுரை ஆராய முனைகின்றது.

அழிவுகூடம்

நவீன இலக்கிய வடிவங்களிலே சிறுகதை, கவிதை போன்றவற்றில் ‘தொன்மம்’ என்ற உத்தியை பலரும் வெற்றிகரமாக கையாண்டுள்ளனர். இந்த உத்தியைக் கையாள்வது ஒரு சாதாரண விடயமன்று. ஏனெனில் ‘மூலபாடமாக’ அமையும் ஒரு இலக்கியக் கதை அல்லது வரலாற்றுச் சம்பவம் அதன் உள்ளடக்கமாக அமைவதால் அம் ‘மூலபாடம்’ தொடர்பான ஆழமான புரிதலும் தெளிவும் இன்றியமையாததாகின்றது. மூலபாடம் சொல்லும் சம்பவத்தையும் பாத்திரங்களையும் உள்ளவாறு - அப்படியே வெளிக்கொண்டும் வரலாற்றுக் கதைகளை தொன்மமாகக் கொண்ட சிறுகதைகள் பல வந்தன. எனினும் அவை மூலபாடத்தின் சத்திய வடிவங்களாகவே அமைந்தன. ஆனால், சில சிறுகதை ஆசிரியர்கள் குறித்த மூலபாடத்தை தாம் வாழ்நகாலச் சமூகச் சூழலின் கருத்து நிலைகளின் பின்புலத்தில் வைத்து ‘மறுவாசிப்புச்’ செய்யும் முயற்சிகளிலும் வெற்றிகரமாக ஈடுபட்டனர்.

நவீன இலக்கிய வடிவங்களில் சிறுகதையில் ‘தொன்மம்’ என்ற உத்தியைக் கையாண்டு பலமுடி இலக்கியங்கள் வகுத்து வைத்த பாத்திரங்களை மறுவாசிப்புச் செய்வதில் புதுமைப்பித்தனின்

கதைகள் முன் முயற்சிகளாகின்றன. இருந்து வந்த தடத்தில் ஒரு நேர்கோட்டுத் தனமான பார்வையிலிருந்து விலகி புதுமையாகவும் புரட்சிகரமாகவும் பழைய கதாபாத்திரங்களை சிந்திக்க முற்பட்டதன் விளைவாக எழுந்த கதைகளில் ஒன்றுதான் 'சாபவிமோசனம்'.

இராமாயணத்தில் வரும் உபகதைகளில் ஒன்று அகலிகை பற்றியது. அகலிகையின் வரலாற்றையும், அகலிகை என்ற பாத்திரத்தையும் புதுமைப்பித்தன் நோக்குகின்ற விதம் வித்தியாசமானது. 'அகலியை' என்ற கதையும் 'சாபவிமோசனம்' என்ற கதையும் இதனைப் பேசுகின்றன. இந்திரனின் 'உணர்ச்சிச் சுழிப்பு' காம இச்சைக்கு மனமறியது பலியாகிப்போன பெண் அகலிகை..... மனத் தூய்மையினால் கற்புக்கரசியாகவும், சந்தர்ப்பவசத்தால் உடல் களங்கமான அபலையாகவும் விளங்கிய அவள் கணவனான கௌதம முனிவரின் சாபத்துக்கு உட்பட்டு கல்லாய்ச் சமைந்தாள். சிலையாகச் சமைந்த அகலிகை இராமனின் 'கால்தூசு' பட்டு சாபவிமோசனம் பெற்று பெண்ணாக மாறி புதுவாழ்வை வாழத் தலைப்பட்ட வேளையில் அவளது உள்ளத்தில் எழும் துடுமாற்றங்களையும், அவளைச் சூழ்ந்துள்ள சமூகம் அவளின் மீது திணிக்கும் அழுத்தங்களையும் தாம் வாழ்ந்த சமூக நிலைமைகளில் வைத்து மீள்பார்வை செய்கின்றார் புதுமைப்பித்தன் இக்கதை பற்றி புதுமைப்பித்தன் கூறும் போது "இராமாயண பரிச்சயமுள்ளவர்களுக்கு இந்தக் கதை பிடிபடாமல் - பிடிக்காமல் கூட - இருக்கலாம் அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை" என்றார். இக்கூற்று இராமாயணம் கூறும் அகலிகை என்ற பாத்திரத்தை மிகவும் பரிவுடனும், புரட்சிகரமாகவும் பார்க்க முற்படும் அவரின் உள்ளணர்வைக் காட்டுகின்றது.

கதைச் சிறு

மனமறியாது சந்தர்ப்ப வசத்தால் ஒருவரின் காம இச்சைக்கு இரையாகிப் போன பெண் ஒருத்தி உண்மை நிலையை உணர்ந்த கணவனோடு சேர்ந்து வாழத் தலைப்படும் போது, அவளது சமூகச்

குழல் அவளை எவ்வளவு 'கேலியும் கிண்டலுமாக' நோக்குகின்றது எனவும் 'புனிதம்' என்று நாம் எண்ணுவதெல்லாம் எப்போதும் புனிதமானதல்ல எனவும் எடுத்துக் காட்டி, வாழத் தலைப்பட்டவள் மீதான அழுத்தங்கள் அவளை எப்படி மீண்டும் 'கல்லாக்கி' விடுகிறது என்பதைக் கூறுவதே கதையின் கருவாகும். இக் கருப்பொருளை விளக்கும் பகைப்புலமாக அகலிகையின் வரலாறு அமைந்தது. இராமாயணம் கூறும் அகலிகையின் வரலாறு மீதான விமர்சனப் பார்வையாகவே இந்தக் கரு வளர்த்துச் செல்லப்படுகின்றது.

சாப விமோசனத்திற்குப் பின்னர் அகலிகையின் வாழ்வு எப்படி அமைந்தது என்பதே கதையின் பிரதான இலக்கு. இதனை "பெண்ணின் கேவலத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள முடியாதவனைப் போலத் தயங்கித் தயங்கி வருகிறான். மறுபடியும் இந்தத் துன்ப வலையா? சாப விமோசனத்துக்குப் பிறகு வாழ்வு எப்படி என்பதை மனசு அப்பொழுது நினைக்கவில்லை. இப்பொழுதோ அது பிரமாண்டமான மதிலாக அவளது வாழ்வைச் சுற்றியே மண்டலிக்கிறது. அவள் மனமும் மிரளுகிறது." என்று கதையின் தொடக்கத்திலே கூறிவிடுகின்றார்.

கதையின் கதையின் பகைப்புலம் / களம்

கதை கங்கைக் கரையிலே ஆரம்பமாகின்றது. "தூரத்திலே கங்கையின் சலசலப்பு" என்று கூறி கங்கைக்கு அண்மையில் சாப விமோசனம் கிடைத்ததாகக் கூறுகின்றார். பின்னர் சரயு நதிக்கரையிலே ஒரு குடிசை கட்டிக்கொண்டு தர்மவிசாரம் நடத்துகின்றனர். பின்னர் மிதிலை நகருக்குச் சென்று சதானந்தா, ஜனகன் ஆகியோரைச் சந்திக்கின்றனர். பின்னர் சதானந்தாவிடம் விடைபெற்று சரயு நதிக்கரையோரமாக அடியாத்தியைச் சென்றடைகின்றனர். இறுதியில் கௌதமன் தனியே கைலாயம் செல்வதாக அமைகின்றது. இவ்வாறு வெவ்வேறு களங்களுக்கு மாறிச் செல்வதன் மூலமாக அகலிகையும், கௌதமனும் பெறும் மன அழுத்தங்களையும், அவசங்களையும்

விவரிக்கின்றார். அவர்களின் மனநிலை மாற்றமும் இத்தகைய களமாற்றமும் ஒன்றுடனொன்று தொடர்புபடுத்தி விவரிப்பதன் மூலம் கதாசிரியர் கதையின் கருப்பொருளை ஆழமாக சிலாகிக்கின்றார்.

சிகலிகை கிளதமன் மனநிலை

இந்தக் கதையில் வரும் பிரதானமான பாத்திரங்கள் அகலிகையும், கௌதமனும். இவர்கள் இருவரின் மனநிலை பற்றிய கதாசிரியரின் சித்திரிப்பு சிறப்பானது. ஒரு கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையிலான 'இடைவெளி' ஒன்றின் பின்னர் அவர்களின் உளநிலை தொடர்பாக வரும் விவரிப்புகள் யதார்த்தமானவை.

“கோதமனுக்கு அவளிடம் முன்போல் மனக்களங்கமின்றிப் பேச நாவெழவில்லை. அவளை அன்று விலைமகள் என்று சுட்டது தன் நாக்கையே பொக்க வைத்துவிட்டது போல இருக்கிறது. என்ன பேசுவது?”

என்று தனது செயலுக்காக கழிவிரக்கம் கொண்டு கௌதமன் தயங்குவதைக் காட்டுகிறார். அத்துடன் 'பசிக்கிறது' என்று கேட்ட மனைவியின் பசிபோக்க உடன் செயலாற்றுகின்றார்.

இருவரின் மனதிலும் பூரணமான கனிவு இருந்தது எனக் கூறும் ஆசிரியர்,

“கோதமனுக்கு நான் ஏற்றவளா என்பதே

அகலிகையின் கவலை.

அகலிகைக்குத் தான் ஏற்றவளா என்பதே

கோதமனின் கவலை”

என்று கூறுவது பரஸ்பரம் கணவனும் மனைவியும் தங்கள் கடந்த காலத்தின் செயலால் தம்மைத்தாமே துருவிக் கொண்டிருக்கும் மனோநிலையை பிரதிபலிக்கின்றது.

சரயு நதிக்க கரையில் குடிசைகட்டி தர்மவிசாரம் இருந்த வேளையில்,

‘இப்பொழுது கோதமனுக்கு அகலிகை மீது பரிபூர்ண நம்பிக்கை. இந்திரன் மடிமீது அவள் கிடந்தால் கூட அவன் சந்தேகிக்க மாட்டான்’ என்ற கூற்றின் மூலம் கௌதமனின் மனநிலை எப்படி மாற்றம் பெற்றள்ளது என்பதை கதாசிரியர் தனக்கேயுரிய ‘நக்கல்’ தோரணையில் கூறுகின்றார்.

அகலிகை தன் கணவனுக்கு பணிவிடை செய்து வந்த அதே வேளையில் அவளின் மனதில் தன்னை பிறர் சந்தேகித்துவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற மாறாத் தவிப்பும் இருந்து வருவதைச் சித்திரிக்கின்றார்.

”அவனை நினைத்து விட்டால் அவள் மனமும் அங்கங்கடும் புதுமணப் பெண்ணுடையன போலக் கனிந்துவிடும். ஆனால், அவள் மனதில் ஏறிய கல் அகலவில்லை...

தன்னைச் சூழ நிற்பவர்கள் யாருமே இந்திரர்களாகத் தென்பட்டார்கள், அகலிகைக்குப் பயம் நெஞ்சில் உறையேறிவிட்டது”

என்று அகலிகையின் மனத்தடுமாற்றம் பற்றி விரிவாக விளக்கியிருந்தார்.

மாறிமாறி இருவரின் தத்துருபமான உளநிலையை விளக்கும் போது கௌதமனின் மனநிலை தன் இயல்பான கோபாவேசம் தனக்குத் தரும் தீங்கினை உணர்ந்து கொள்வதைக் காட்டுகின்றார்.

”புதிய கோணத்தல் தன் சிந்தனையைத் திருப்பி விட்டான் கோதமன். அவனுடைய மனசில் அகலிகை மாசு அற்றவளாகவே உலாவினாள். தனக்கே அருகதை

இல்லை. சாபத் தீயை எழுப்பிய கோபமே தன்னை மாசுபடுத்திவிட்டது என்று கருதினான்.”

என்று ஆசிரியர் தன் கூற்றாக அவனின் மனநிலையை விவரிக்கின்றார்.

அகலிகை சமூகத்தின் வசைகளால் வேதனைப்படும்படி கங்கைக் கரையிலே நிகழும் சம்பவங்களை ஆசிரியர் கூறுகிறார். அவள் கங்கையில் நீராடி மீளும் போது கண்ட பெண்கள் 'புலைச்சி' ஒருத்தியை கண்டு விலகிப் போவதுபோல செல்வதை காணுகின்றாள். மனம் வருந்தியவள்,

“தெய்வமே! சாப விமோசனம் கண்டாலும் பாப விமோசனம் கிடையாதா...?” என்று கூறித் தேம்புவதாக கூறுகின்றார்.

அந்தப் பெண்கள் அகலிகையைக் கண்டு “அவள்தான் அகலிகை” என்று கூறிய வார்த்தையில் உள்மறைந்த பொருளை எண்ணி தானிட்ட சாபம் தன்னை எரிக்கிறதே என்று கௌதமன் வேதனைப்பட்டதாக கதாசிரியர் கூறுகின்றார்.

மேலும், மிதிலைத் தெருவோரத்தில் இருவரும் நடந்து வருவதைக் காட்டும் விவரிப்பில் கூட அவர்களின் மனநிலை வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. கௌதமனுக்கு மிதிலை வீதி எங்கும் சோகம் படர்ந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது.

“ஐனங்கள் போகிறார்கள், வருகிறார்கள் காரியங்களைக் கவனிக்கிறார்கள். நிஷ்காமப் சேவைபோல எல்லாம் நடக்கிறது. பிடிப்பு இல்லை; லயிப்பு இல்லை. திருமஞ்சனக்குடம் ஏந்திச் செல்லும் அந்த யானையின் நடையில் விறுவிறுப்பு இல்லை; உடன் செல்லும் அச்சுகள் முகத்தில் அருளின் குதுகலப்பு இல்லை”

இந்த விவரணம் இயல்பாக நடைபெறும் விடயங்களிலெல்லாம் உயிர்ப்பில்லாத வெறுமை ஒன்று இருப்பதாக அவன் உணர்வதைக் காட்டுகின்றது.

ஒரு கதாசிரியன் தான் வடிக்கும் பாத்திரத்தில் அதிக அக்கறை காட்ட வேண்டும். அத்துடன் கதையின் நிகழ்போக்கில் பாத்திரத்துக்கு ஏற்ப அதன் உளவியல் அம்சங்களையும் வெளிக் கொணர்வதில் வெற்றி பெற வேண்டும். இது இக் கதையில் சிறப்பாக சாத்தியமாகியுள்ளது.

ஜனகன் - கௌதமன் உரையாடல் :-

இக்கதையில் வரும் உரையாடல்களில் ஜனகனுடன் கௌதமனின் உரையாடல் முக்கியமானது. ஏனெனில், ஜனகனின் வார்த்தைகள் வர்மத்தை வெளிப்படுத்தும் வார்த்தைகளாக கௌதமனால் விளங்கிக் கொள்ளப்படுகின்றது.

“வசிட்டன் தான் கட்டிய ராஜ்யத்தில் உணர்ச்சிக்கு மதகு அமைக்கவில்லை”

என்று இராமன் காடேகிய சம்பவம் தொடர்பாக கூறிய ஜனகனின் வார்த்தைகளை கௌதமன் தன் மனைவியின் “உணர்ச்சிச் சுழிப்புடன்” தொடர்புபடுத்திப் பார்த்துத் தவறாகப் புரிந்து கொள்கின்றார்.

“ஜனகனின் வார்த்தைக்குப் பதிலடியாக உணர்ச்சிச் சுழிப்பிலேதானே உண்மை பிறக்கும்”

என்று தன் வாழ்வு பற்றிய அனுபவப்புரிதலை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாதிடுகின்றார் அதற்கு ஜனகன் அளித்த பதில் கௌதமரை யோசனையில் ஆழ்த்தி விடுகின்றது.

“துன்பமும் பிறக்கும், உணர்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தெரியாது போனால்”

என்று ஜனகன் கூறிய வார்த்தைகள் சந்தர்ப்பவசமாக வந்த வார்த்தைகள் எனினும் கௌதமனிடம் அவரின் மனைவியின் உணர்ச்சி சுழிப்பு தொடர்பாயும், தனது கோபாவேசம் தொடர்பாயும் சிந்தனையைத் தூண்டியது.

அந்த உரையாடலின் இறுதியில் வரும் ‘அலை அடங்கவில்லை’ என்ற ஜனகனின் வார்த்தை கௌதமன் என்ன தான் தர்ம விசாரத்தில் ஈடுபட்டாலும் தன் மனைவி தொடர்பாக அலைமோதும் சிந்தனை உள்ளவர் என்பதை குறிப்பாய் உணர்த்துகின்றது.

கைகேயி – அகலிகை உரையாடல்:-

ஜனகனோடு கௌதமனை உரையாட வைத்து தன் நோக்கில் கௌதமனை ஒரு ‘அலைமோதும் முனிவராக’ காட்டிய கதாசிரியர், கைகேயியுடன் அகலிகையை உரையாட வைத்து கைகேயி இழைத்த தவறுக்கே பரிகாரம் உண்டு என்பதால் அகலிகை ‘தவறிப்போனவள்’ அல்ல என்பதை சுட்டிக்காட்ட முனைகிறார்.

“குழந்தை வைத்த நெருப்பு ஊரைச் சுட்டு விட்டால் குழந்தையைக் கொண்டு விடுவதா?”

“எரிந்த இடத்தை சுத்தப்படுத்தாமல் சாம்பலை அப்படியே குவித்து வைத்துக் கொண்டு சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தால் மட்டும் போதுமா?”

என்று கைகேயி சொன்ன வார்த்தைகள் அர்த்தம் தொனிப்பவை. ஏனெனில் ஒரு தவறு நடந்துவிட்டால் தவறிப்

போனவரைக் காலகாலமும் தண்டனைக்கு உட்படுத்தி ரணமாக்கி வேதனைப் படுத்திவது பொருந்தாது என்பதையே இது புலப்படுத்துகின்றது.

குவித்து வைத்த பழிச் சொல்லான சாம்பலை அகற்ற இராமன் வருவான்தானே என்று அகலிகை கூறும் பதிலானது இராமனிடம் அவளுக்கிருந்த எதிர்பார்ப்பை புலப்படுத்துகின்றது. எனினும் கதையின் முடிவில் அகலிகையின் இந்த எதிர்பார்ப்புப் பொய்த்து இராமனும் சாதாரண “ஆண்” என்ற நிலைக்கு வந்துவிடுவதாக கதை நகருகின்றது.

சீதை - அகலிகை உரையாடல் :-

கதையின் நகர்வில் சீதையுடனான அகலிகையின் உரையாடலே உச்சமானது. சீதையை வரவேற்பதில் உற்சாகமடைந்த அகலிகை அவள் மூலம் இராவணனிடமிருந்து இராமன் தன்னை மீட்டுவந்த கதையைக் கூறினாள். அத்துடன் சீதை தனது ‘அக்கினிப் பிரவேசம்’ பற்றிக் கூறினாள். இராமன் சீதையை அக்கினிப் பிரவேசம் செய்வித்ததை அகலிகையால் சரியென ஏற்க முடியாதிருந்தது.

“உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிரூபிக்க முடியுமா?” என்று சினத்துடன் அகலிகை சீதையைக் கேட்ட கேள்வி இராமன் என்ற “புனிதமான ஆண்” மீது ஏற்பட்ட கதாசிரியரின் கோபமாகவே அமைந்தது. அத்துடன்,

“அகலிகைக்கு ஒரு நீதி, அவனுக்கு ஒரு நீதியா?
ஏமாற்றா? கோதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா?....

என்றும் கதாசிரியர் தன் கூற்றாக கேட்டு அகலிகைக்கு இழைக்கப்பட்ட அநியாயத்தை முன்னிறுத்துகின்றார்.

இராமனும் சீதையும் வெளியேறும் போது இராமன் மீதுள்ள கோபத்தால் அகலிகை வழியனுப்ப வெளியே வரவில்லை அகலிகையின் அச் செயல் இராமனின் மனதைச் சுட்டதாகவும், காலிலே படிந்திருந்த தூசு கூட அவனைச் சுட்டதாகவும் கூறுகிறார். ஏனெனில், இப்போது சுட்ட தூசு தான் அப்போது அகலிகைக்கு 'சாப விமோசனம்' கொடுத்தது என்று நையாண்டி செய்கிறார் கதாசிரியர்.

கதையின் இறுதியில் "மணச்சுமை மடிந்தது" என்று வந்துள்ள வார்த்தை கல்லாய் கிடந்த அகலிகை பெண்ணானது சாப விமோசனமல்ல. மாறாக பெண்ணாய் உயிர்த்த அகலிகை மீண்டும் கல்லானதுதான் சாபவிமோசனம் என்ற குறிப்பை உணர்த்தும் வார்த்தையாகும். அக்கினிப் பிரவேசம் செய்து கற்பின் வலிமையை நிரூபிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை விட கல்லாய் சபைந்திருப்பதே மேலான விமோசனம் என்று கதாசிரியர் தன்முடிவை இதன் மூலம் விளக்குகின்றார்.

கதையின் மொழிப்பிரயோகம்:-

புதுமைப் பித்தன் ஆரம்பகால சிறுகதை எழுத்தாளன் - சிறுகதை மன்னன். இவரின் மொழி ஏனைய கதைகளில் இயல்பாக அமைகின்றன. எனினும், சாபவிமோசனத்தை அவர் கையாளும் மொழிப்பிரயோகம் ஒரு தொன்மத்தை கையாழ அவசியமான கட்டிற்றுக்கமானதாகும்.

“காட்டுப்பாதையில் கல்லில் அடித்து வைத்த சோகமாக.....”

“மாசுபட்ட இந்தத் தசைக்கூட்டம் பவித்திரம் அடைந்தது”

“கல்லில் ஜீவ உஷ்ணம் பரவி உயிருள்ள தசைக் கோளமாகிறது. பிரக்ஞை வருகிறது”

என்று வரிக்கு வரி தெளிவான கனதியான இயல்பான உரை மொழிக்கும் சற்று மேலான மொழிப்பிரயோகம் கையாளப்பட்டுள்ளது.

புதுமைப் பித்தனின் உவமைகளும் மொழிக்கு வளம் சேர்ப்பவை.

“எல்லா மூலக்கூறுகளும் தனித்தனியாக இருந்து
பட்டுப் பூச்சி போல”

“நந்திக் கிராமத்தில் நின்றெரியும் மினுக்கு
வெளிச்சமாயிற்று”

“தம் உள்ளம் போலக் கொழுந்து விட்டுப்
புகைமண்டிச் சாம்பலையும் புழுதியையும்
கக்கும் எரிமலை”

போன்றன சில உதாரணங்களாகும்.

இவரின் கதைகளில் இயல்பாக நக்கல், நளினமான கதைகூறும் முறை உள்ளது. அத்துடன் மொழிப்பிரயோகத்திலும் மூர்த்தன்யம், பிராயோபவேசம், மோகூலாகிரி போன்ற வடமொழிச் சொற்கள் இயல்பாக வருகின்றன. மேலும் மண்டலிக்கிறது, அக்குதொக்கு, பறைச்சி போன்ற சாதாரண சொற் பிரயோகங்களும் உள்ளன.

நிறைவுரை:-

புதுமைப் பித்தனின் கதைகளில் மிக எளிமையான கதை நகர்த்தும் பாணி பொதுவாக அமையும். மொழியிலே ஒரு இலாவகம் தெரியும். சில கதைகள் மனித வாழ்வின் போலிகளைச் சுட்டெரிக்கும் உண்மைகளை போட்டுடைக்கும். ‘அகலிகை’ என்ற பாத்திரத்தில் அவர் கொண்ட பரிவு மிக அதிகம். ஆணாதிக்க சிந்தனையின்

உச்சம் அகலிகையை சின்னாபின்னமாக்கி விட்டது என்று கருதியிருந்தார் போலும். இதனால்தான் 'அகல்யை' என்ற கதையில் ஒரு புதுமையான மனப்போக்குடைய கணவனை புனைந்துள்ளார். 'சாபவிமோசனம்' என்ற இந்தக் கதையில் நான்கு துண்டப்பகுதிகள் புனையப்பட்டுள்ளன.

முதல்பகுதி - அவள் சாபவிமோசனம் பெற்றதையும் அவளுக்கும் கணவனுக்கும் ஏற்பட்ட கழிவிரக்கத்தினாலான மனக் குழப்ப நிலையினையும் கூறுகின்றது. "சாலை ஓரத்துச் சிறுவர்கள் சிரிக்குமளவுக்கு" அவர்களின் மனக் குழப்பம் அமைந்தவை கூறுகிறது.

இரண்டாம்பகுதி - தன்மனைவி மீது கொண்ட சந்தேகம் கடந்து கௌதமனின் மனதில் அவள் மீது திடமான நம்பிக்கை பிறப்பதை விவரிக்கின்றது. கோதமனின் சித்தாந்தம் மாறிப் போவதையும், சீதையின் தொடர்பால் அகலிகை மனச்சுமை நீங்குவதையும் விவரிக்கின்றது.

மூன்றாம் பகுதி - ஜனகனின் சந்திப்பால் மீண்டும் கௌதமனின் மனம் - தர்மவிசாரம் புடம்போடப்படுவதைக் கூறும் பகுதி. அயோத்தியில் உணர்ச்சி வசப்பட்டதால் நிகழ்ந்த பேரவலத்துடன் பொருத்தி கௌதமனின் மனதில் அலையடங்காத தன்மை சுட்டப்படுகிறது. அத்துடன் சமூகத்தின் வசை மொழிகள் அகலிகை மீது எப்படித் திணிக்கப்படுகிறது என்பதைக் காட்டும் பகுதி.

நான்காம் பகுதி- கைகேயி, சீதை என்ற இரு வேறு பெண்களின் வாழ்வில் நடந்த சம்பவங்களால் அகலிகை புடம் போடப்படுவதை கூறும் பகுதி. தவறுகள் திருத்தப்பட்டு வாழ்வை வாழ்ந்து முடிக்க வேண்டும் என்பதை கைகேயி வாயிலாக அவள் அறிந்த போதும், சீதையின் அக்கினிப் பிரவேசம் சாபவிமோசனம் தந்த இராமன் மீதே அகலிகைக்கு சினத்தை மூட்டி மீண்டும் கல்லாய் சமைந்து விட காரணமானதை கூறும் பகுதி.

இந்த நான்கு பகுதிகளுக்கு ஊடாகவும் ஓடும் கதையோட்டம் சிக்கலின்றி அமைவது புதுமைப்பித்தனின் கதைப்பின்னலுக்கு தக்கதொரு எடுத்துக்காட்டு. இக்கதையில் வரும் விவரிப்புகளின் இடையே அவரின் உளவியல் ஞானம், வாழ்க்கை பற்றிய தத்துவார்த்த புரிதல் வெளிப்படையாகின்றது. ஆணாதிக்க சமூகம் பெண்மீது மட்டுமன்றி ஆண்மீதும் திணிக்கும் அவலங்கள் அம்பலமாகின்றன. பழைய இலக்கியங்கள் தவறிழைத்தவர்களாக சித்திரிக்கும் பாத்திரங்கள் உண்மையில் தவறியவை தானா? அந்தத் தவறு யாருடையது? என்றெல்லாம் சிந்திக்க வைக்கிறார். ஒரு தொன்மத்துக்கான இலக்கிய மொழி நடையும், ஆங்காங்கே சமூக விமர்சனங்களாக வரும் போது இயல்பான மொழிநடையும் கலந்து செதுக்கப்பட்ட ஒரு சித்திரமாக சாபவிமோசனம் அமைந்து விடுகின்றது.

ஒளி

-மருதூர்க்கிரகத்தன்-

மகளின் கழுத்திலே தாலியேற்றிச்
 சுமங்கலியாகப் பார்க்க வேண்டும் என்ற
 அபிலாசையின் உந்துதலால் சட்டத்தை
 மீறுவதையும் அவன் பொருட்படுத்த
 தயாரில்லை. எத்தனையோ பேரிடம் கடன்
 கேட்டு ஏமாந்த நிலைமையிந்தான் இந்த
 முடிவுக்கு வந்தான்.

'அந்த வல்ல பெரிய நகுமான் முகம்
 பார்ப்பான்' நெஞ்சமெலாம் நிறைந்து
 வழிந்து உடலின் அணுவறை தோறும்
 நிரவிவிட்ட அந்த வாக்கியம் அவனை
 அறியாமலேயே கரீமின் நாவில்
 உச்சாடனம் பெறுகின்றது.

அந்த வல்ல பெரிய நகுமான் முகம் பார்ப்பான் மலையிடை இழியும் அருவியின் வேகத்தில் மையிருட்கனதியைக் குடைந்து நடக்கின்றான் அப்துல்கரீம். பத்து வயதுப் பையனும் தந்தையைத் தொடர்கின்றான். சாதகமான சாபல்ய வேட்கையில், வரும் காரியம் வாயில் வரும் என்ற எண்ணச் சுழிப்பில் 'அந்த வல்ல பெரிய நகுமான் முகம் பார்ப்பான்' என்ற வாக்கியத்தை அசை போடுவதில் தன் சிந்தனையை வயப்படுத்தி விட்டான் கரீம். ஊதூற காற்றின் உந்துகை தங்களுக்காய்ப் பிறப்பிக்கப்படும் ஆக்ஷயெனும் மருட்சியிற் தனையுண்டு வேலைத் தழைகளும் தென்னந் கீற்றுகளும் பாழ்வளவுகளில் மண்டிக் கிடக்கும் செடிகளும் அசைந்தரற்றும் மெல்லோசையைச் சுருதியாகக் கொண்டு வெண்கரும்க் குறுமணலில் மூழ்கி மீண்டும் 'சரக்' 'சரக்' இசைபாடும் அவர்கள் பாதங்களுக்குக் கூட அந்த நம்பிக்கை.

உவர் களப்பின் மேற்பரப்பில் தவழ்ந்த ஈர்ப்பதனின் பளுவால் மெல்லென நீந்தும் சீதளக் காற்றுக்குக் கஞ்சற் சாரனால் வேலிகட்டும் எண்ணத்தில் உடலைப் போர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அக்கினிப்பாளமாகத் தகிக்க வேண்டிய அயன்பு பிரதேசத்தையும் தாவராதியளும், ஜீவராசிகளும் வதியக்கூடியதாக வளப்படுத்தும் கடற்காற்றினால் சுன்னக்காளவாயாக்கக் கனன்று கொண்டிருக்கும் கரீமின் மனவேக்காட்டைத்தான் துணிக்க முடியவில்லை.

அந்தவல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்த்தால்.....?

வாழ்க்கை எனும் கொல்லன் கொப்பரையில் கொழுந்து தள்ளும் வறுமைத்தீயின் பசித்த நாக்குகளுக்கு இரையாகும் குடும்பத்தில் வசந்தம் சிரிக்கும் என்று நம்புவன் காரீம். அந்த நம்பிக்கையின் நட்சத்திர பிரகாச சுகாணுபவத்தில் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியை கடத்தி விட்டான்.

கண்கடை தெரியாத இருளில் பாறுதில்லைப் பற்களை விலத்தி வழிகண்டு செல்வதில் அவர்கள் அநுபூதிகள். காரீமின் வலது தோள்பட்டை வலிகண்டிருக்க வேண்டும். துருப்பை இடது தோளுக்கு மாற்றுகிறான்.

‘அந்தவல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்.’

மகளின் வாழ்வுப்பாதையிலே நந்தியாகக் குறுக்கிட்ட ஏழ்மைப் பகைவனைச் சிரக்கம்பம் செய்விக்க காரீமை யுத்த சன்னத்தனாய் வழியனுப்பி வைத்த போது அவன் மனைவி கூறிய நன்மாராயம்.

எலி வளைகளாக இரு அறைகளைக் கொண்ட குடிசை. ஈயெறும்பு தானும் நுளையாதவாறு இறுகக் கட்டிய கிடுகுச் செத்தையையே கவராகக் கொண்ட குடிசையின் கர்ப்பக் கிரகத்தினுள் பக்குவமடைந்த மகள் என்னதான் அவல வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும் பருவ பக்குவமடைந்த குமரைக் கட்டுக் காவலாகத்தானே வைத்திருக்க வேண்டும். மற்ற அறையில் முன்பக்கம் முழுமையாகவும் மற்றிரு பக்கமும் மேல் அரையளவுக்குள்ள காலதர் வழியே, வெளியே வெண்பஞ்சாகத் துமிக்கும் பனித்திவலைகள் உள் நுழைந்து மயிரக்கால்களைத் துளைப்பதில் நின்றும் பாதுகாப்புப் பெறுவதற்காய்ச் சாரனெனுங் கருப்பையுள் சிசுவாக முடங்கிக் கிடந்தனர். தந்தையும் தனையனும், வாழ்க்கை முழுக்க கும்பகர்ண வரம் நல்கி விட்டால் எவ்வளவு செளகரியப்படும் என்பது போலிருந்தது அவர்கள் தோற்றம்.

பசியின் அழுங்குப்பீடியில் வெறி முற்றிவிட்ட புலியின் நகங்களாக மனத்தை வராண்டும். அவசரங்களையும், குசேலகாண்டப் பாராயணத்தையும் மறந்த நிம்மதியின் பேராட்சி அவர்களில்.

ஒட்டுத் திண்ணையில் ஈரவிறகுகளோடு நடத்திய மடைப்பள்ளிப்போரை நிறுத்தி விட்டு, குப்பி விளக்குடன் நெருங்கி வந்தாள் ஹலீமா; அவன் மனைவி மெத்தென்ற இளமை நலம் இல்லாவிட்டாலும் மதாளிப்புக் குறையாத கஞ்சமலர் ஒத்தணம் பெற்றது கரிமீன் புயம். அங்குசத்தின் பிரயோகத்தில் அடங்கியிருக்கும் யானையாகக் கரிம் வாரிச்சுருட்டி எழுந்தான். மகனையும் எழுப்பினான். கரித்துணிக்கைகளை அசைபோட்டுப் பல்துலக்கி அவர் தயாராய் வைத்திருந்த வெந்நீரில் முகம் அலம்பினார்கள்.

இலங்கை ஆலைகளின் உலக சாதனையாக ஊசல் மணக்கும் ஊசலர்சிப் பழஞ்சோறும், குடுகாட்டிய மட்டிச்சதைப் பழங்கறியும் நிசிக்காளிசில் கரும்பாக.....கடைந்தெடுத்த அமுதாசை..... உணவு முடிந்ததும் உலர்ந்த தென்னங் குருத்தும் நிலாவெளிப் புகையிலையும் நெருப்புக் கொள்ளியும் கொணர்ந்து வைத்தாள் ஹலீமா. மனித இயந்திரத்திற்குப் புகை மூலம் குடு காட்டுவதற்கான 'நேக்கை' க்குத் தேவையான மூலவஸ்த்துக்கள் அவளும் பத்தாவின் தேவைகள் அறிந்த பதிவிரதை. பணிவிடை முடிந்ததும் புறப்பட ஆயத்தமானார்கள்.

'அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்.'

கரிமீன் மனைவி நெட்டுயிர்ப்புடன் பிரசவித்த நம்பிக்கைப் பல்லவி. அவள் பெருமூச்சு கொளுந்து விட்டெரியும் குப்பி விளக்கின் ஈட்டச்சுச் சுடரோடு மோதித் தணிந்தது.

பல்லவி?

கரிமைப் பொறுத்தவரை இடிமுழக்கம்.

இடியொலிக்கு அதிரும் நாகமாகத் தன்னை மறந்த நிலையில் தலைமேற் சுமத்தப்பட்டுள்ள கடமைச் சுமை கொல்லன் பட்டரைப் பிடிச்சிராவியாக நெஞ்சை அழுத்துவதான மனப்பிராந்தியில் காரியத்திலீடுபட்டான். மூலையிலே பதுக்கி வைத்திருந்த 'டைனமட்' வெடிகளை அதீதக் கரிசனையோடு எடுத்து மடியில் வைத்து செருகிக் கொண்டான்.

தொழிலுக்கு வெளிக்கிடும் போதெல்லாம் முதலில் மனைவியைப் படலைக்கு அனுப்பி ஆள்நடமாட்டம் இல்லை என்பதற்கறிஞறியாக 'உங்களைத்தான்' எனும் சங்கொலி பிறந்ததும் வெண்கலக் குமிழ் போன்ற அவள் வதனத்தில் முளிவிசகனம் பெறும் சம்பிரதாயத்தையே மறக்குமளவுக்கு ஆதூரப்பட்டான். கணவன் சம்பிரதாயத்தை மறந்தாலும், மனைவி தன் கடமையிற் தவறவில்லை.

பாலை வெளியாக வெளியேறிச் சென்று கிடந்த இல்லறச்சோலையில் வசந்தம் வருஷித்த ஒரே குத்துவிளக்கு ஒளி உமிழ வகையின்றி மூலையிலே முடங்கிக் கிடக்கின்றது. திரிவிட்டு, நெய்வார்த்துத் தீபமேற்றி வைத்தால்தானே குத்துவிளக்கு குலவிளக்காக ஒளிரும். தூண்டாமணிவிளக்கென்றாலும் ஒரு தூண்டுகோல் வேண்டும்.

விளக்கிற்குத் தூண்டுகோல்

பெண்ணிற்கு?

மாப்பிள்ளை என்ன சூப்பையில் கீரையா? கர்மைப் போன்றவர்கள் இலகுவிற் பெற்றுவிட? கலியாணச் சந்தையில் காரீம் பேரம் பேசிய மாப்பிள்ளையின் பெறுமானம் நானூற்றொரு ரூபாய்கள்.

முதல் படைத்தவன் கொடுத்த தோணியை வங்காளக் கடலிற் செலுத்திப் பாறைகளை அண்டி நங்கூரம் பாய்ச்சித் தூண்டலில் இறையைக்குத்திப் போடுவான். சூரை, சுறா, பாறை, பாலை மீனென்று தோணி நிரம்பி விடும். காலந்தான் கடமையிற் தவறி உடுங்கணங்கள் தங்கள் நியதியிற் பிசகினாலும் பிசகலாம். நிறைமாதக் காப்பினியின் சாயைகாட்டி மச்சச் சூலுடன் கரைதட்டும் தோணியை வரவேற்க

உடையவன் தவற மாட்டான். கற்பிப்பாட்டுக்கு ஒரு சிறியதைக் கையிலே பிடித்த வண்ணம், துடுப்பையும் தூண்டில் முதலானவற்றையும் தோளிலே போட்ட வண்ணம் வீடு திரும்புவதோடு கரீமின் அன்றைய கடமை முடிந்து விடும். தோணியையும் அதற்குத் தேவையான பணவரிசையும் கொடுத்தவனுக்குத் தினாந்தரப் படியளக்கவா முடியாது?

சீதக்காதியின் வாரிசு என்ற கற்பித்தாலோ என்னவோ செருப்பாக உழைத்தவன் என்ற நன்றி உணர்வுடன் நெருப்புக்கு இரையாகும் நிலையிலிருந்த தோணியைக் கரீமுக்கு அன்பளிப்பும் செய்ததோடு, படியளக்குங் கடமையிலிருந்தும் அவன் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டான். ஓட்டை உடைசல்களை ஓட்டு வேலையால் மறைத்துக் கொண்டான் கரீம். சொந்தத் தோணியின் புண்ணியத்தால் அன்றாடம் உண்டு உடுக்கும் செக்குச் சுழற்சியில் வலம் வந்த கையோடு மகளுக்கும் மனைவிக்கும் இரண்டொரு சிறு நகைகளைச் செய்யுமுளவுக்குத்தான் “கஜானா” இடங்கொடுத்தது.

தன் தகுதியை எகிறிய வரனுக்கு ஏங்காமல், ‘ஏழைக்கேற்ற எள்ளுருண்டை’ கிடைக்காமலா போகும்? விட்டுத்தள்ளவும் முடியவில்லை. நேர்ந்து தவமிருந்து நெய்யால் விளக்கெரித்து ஆசைக்குப் பெற்று அருமைக்கு வளர்த்த ஏகபுத்திரி. அவனைத்தான்..... என்று ஒற்றைக்காலில் நாரைத்தவம் புரிகின்றாள்.

கரீம் வாலிபப் பராயத்தில் துடுக்குக்காரன், சண்டியன். ஆகக் கூடினால் இரண்டொரு அந்தர் மீனுக்காகத் தொடுவானுக்குத் தோணியோட்டி வெயிற்பால் குடிப்பது அவனுக்கு என்னவோ போலிருக்கும். மீன்பிடி இலகாவின் கண்ணிலும் பொலிஸ்காரரின் பார்வையிலும் பொடி தூவிவிட்டு பெரியமீன் பாட்டமாகப் பார்த்து ஒரு வெடியைப் போட்டால் ஆயிரக் கணக்கிந்தேறும், அவனது வாலிப முறுக்கிற்கு வாரப்பாடான தொழில், கிண்ணியாக் கடற்கரையில் ‘டைனமைட்’ காரர்களை கண்காணிக்க நேர்ந்த ஊர் வலியை நொந்து கொள்ளாத மீன்பிடிப் பரிசோதகர்கள் அபூர்வத்திலும் அபூர்வம். கரீமின் சீனடியிற் சிக்கி வாதையற்றோர் அதிகம் பேர். துணிந்து படகில் வந்து தன்னைப் பிடிக்க முயன்ற பரங்கிக்காரனைத் துடுப்பால்

அடித்துக் கடலிற் சாய்த்த பரிதாபத்தோடு அந்த வெடி விவகாரத்தைக் கைகழுவி விட்டான்.

எந்தக் கையால் அதனைத் தொடுவதில்லையென்று சங்கற்பஞ் செய்தானோ, அதே கையாற்தான் இன்று அதனை எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டான். அறிந்து கொண்டே சட்டவிரோதச் செயலில் ஈடுபடுகிறேன் என்பதை அவன் உணர்கின்றான். மகளின் கழுத்திலே தாலியேற்றிச் சுமங்கலியாகப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அபிலாசையின் உந்துதலால் சட்டத்தை மீறுவதையும் அவன் பொருட்படுத்த தயாரில்லை. எத்தனையோ பேரிடம் கடன் கேட்டு ஏமாந்த நிலைமையிற்றதான் இந்த முடிவுக்கு வந்தான்.

‘அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்’

நெஞ்சமெலாம் நிறைந்து வழிந்து உடலின் அணுவறை தோறும் நிரலிவிட்ட அந்த வாக்கியம் அவனை அறியாமலேயே கரீமின் நாவில் உச்சாடனம் பெறுகின்றது.

சிறகாம் கைகளால் வயிலலைக்கும் கடைச்சாமச் சேவல்களின் ஓங்கார நாதத்திற்கூட அதே வாக்கியத் தொடர் இழைந்தொலிப்பதான எண்ணம் அவனுக்கு. பட்சிசாரங்கள் சேவலின் தானைத் தலைமையேற்று இருளடிமைத் தனை அறுக்கும் சமரிற்குதித்து விட்டன.

நீர்த்தாகத்தில் ஆடிக் காடையிற் சேறு கண்டு விட்ட குட்டையை விரையும் கரடியை உருவகித்து கடற்கரையை அடைகின்றனர் வாப்பாவும் மகனும். துடுப்பையெடுத்து இரு கைகளாலும் கூட்டிப் பிடித்து உலக்கை போடும் பெண்ணாக ஓங்கி மெல்லலைகளின் முத்தத்தில் கிறங்கிக் கிடக்கும் குருத்து மணலிற் குத்தி நாட்டுகிறான் கரீம். புகையிலைத் துணிக்கைக்கு உலர்ந்த தென்னங் குருத்தைச் சின்னி விரலளவு கிள்ளிப்போர்வை போர்த்து உதடுகளை குறடாக்கி நேக்கையை இழுத்துவிடும் ஒரு ‘தம்’

புகையின் வெக்கையில் கொட்டியாரக்குடாவின் வைகறைக் குளிரென்ன தூந்திரத்துச் சீதனத்தையே ஒரு கை பார்த்திடத் துடிக்கும் இறுமாப்பு.

தந்தையையும் தனயனையும் இரு அந்தங்களிற் சுமந்து கொண்டு பன்னிரண்டு ஆண்டுகளை அனாசாயமாக உதறித்தள்ளிவிட்ட முதுமை இலச்சினைகள் கரீமின் சிட்டையில் மறைவுண்டிருக்கும் பெருமிதத்தில் மார்க்கண்டேய வரம் பெற்ற மங்கையின் தருக்குடன் தோணி வழக்கிச் செல்கிறது.

“ஆண்டவா! வல்ல பெரிய றகுமானே! ஏழைக்கிரங்கு முகம்பாரு நாயனே”

மனைவி கூறிய நம்பிக்கை வாக்கியத்தைத் தாரகமந்திரமாக அடித்த பாவனையில் அதற்கு அழுத்தங் கொடுத்து ஒரு தரம் உச்சரித்துக் கொள்கிறான் கரீம். ‘சறுவா’ வின் மடியை அவிழ்த்து வெடிகளையும், தீப்பெட்டிகளையும் ஒரு தரம் பார்த்து விட்டு மடியைச் செருகிக் கொள்கிறான்.

“உன்னையே இல்லை என்பார்க்கும் இரங்கும் தயாபரனே. ஏழைக் குமருக்காக மனமிரங்கு நாயனே!”

வீச... ஓடிவாடியம்மா..... ஓடிவா! அம்மா தாயே! செகப்பாக ஓடிவா.”

கார் நீளக் கம்பளத்தில் முத்துப் பரல்கள் உருளுவது போல கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் ஒரு நீர்ச்சுழிப்புப் பரவை, நுங்கு நுரைக்கொந்தளிப்புடன் எழிற் தோற்றங் காட்டுகிறது. பிரிந்த தாயின் வரவை தொலைவிலே கண்ட தலையாக ஆற்றலை ஒரு வழிப்படுத்த அந்தச் சுழிப்புப் படலத்தினூடே கப்புலனை நிலையோட விடுகின்றான் கரீம். அவன் தொலை தூரத்திலேயே இலைப்பின் தன்மையைக் கொண்டு மீனை இனங் காணுங் கலை நன்கு கைவரப் பெற்றவன். பாரை மீன் பாட்டம். இரண்டாயிரம் பாரைகளுக்கு மேற்கேறும் என்பதை அந்த மறுகும் மயங்கிகளிற்கூட மட்டிட்டுக் கொள்கின்றான் கரீம். ஒரு வெடியை வெடிக்க வைத்து பேய்ச் சுருக்குகளும். சட்டத்தின் காபந் துக் காரர்களும் நெருங்குவதற்கிடையில் ஐநூறு

பாரைகளையாவது சுழியோடிவிட்டால்..... என்று தனக்குள்ளேயே அங்கலாய்த்துக் கொள்கிறான்.

“அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்த்துவிட்டான்” என்று சொல்லிக் கொள்வதிலே அவனுக்குப் பேராணந்தம். சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறான். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நரைநதிரை பூத்த அவனது வதனத்தில் வெற்றிப் புன்னகை பொன்னவரை மலர்க்கொத்தின் காந்தி காட்டுகிறது. துடுப்பையெடுத்துத் தோணியை வலிக்கிறான். முதலைக் குட்டிக்கு யாரும் நீந்த கற்றுக் கொடுக்க தேவையில்லை. மகனுந்தான் துடுப்பு வலிக்கிறான். வள்ளம் வாயுவேகத்திற் சறுக்கிச் செல்ல வெற்றிக் கம்பம் நெருங்கிவிட்டதான பூரிப்பில், மல்லிகைக்குவையில் மிதப்பது போன்ற இரவு குத்துவிளக்கிற்குத் தீபமேற்றி அதன் மங்கலப் பேரெழிலைக் கண்டானந்திருக்கலாம் என்றே நம்பிக்கைக் கீற்றுக்கள் கரிமின் இதய விதானத்திற் சித்திரந் தீட்டுகின்றன.

மடியை அவிழ்த்து, வெடியொன்றையும் தீப்பெட்டியையும் எடுக்கிறான்.

‘சர்.....!’

ஊசிமல்லிகைப்பூவின் வாசியில் நெருப்புப் குச்சியின் நுனியில் தீயின் நாக்கு பரதம் பயில்கின்றது. ஆடல் அணங்கை ஆலிங்கனிக்கத் துடிக்கும் காதல் நாயகனே போல வெடியின் முகையின் திரி! மகளின் சங்கு கழுத்தில் அவளின் மனங்கவர்ந்த ஆணழகன் தாலி கட்டுவதான வதுவைக் காட்சி கரிமின் மனத்திரையில் நிழலாடுகின்றது.

தீபும் திரியும் புல்லுகின்றன.

திரியில் சுடர்விடுந் தீ மகளுக்கும் மருமகனுக்கும் எடுக்கவிருக்கும் மங்கள ஆராத்தியை நினைவூட்டுகிறதா? அதைப் பார்த்துக் கொண்டே நிற்பதில் உடலெங்கும் பரவும் இன்பலாகிரியின் சிலிர்ப்பில் கணங்கள் கரைவதைக் கூட மறந்த நிலை! கொண்டவன்

குமுறலோ, மோதலோ இன்றி இடியிடித்து வள்ளத்தை ஒரு உலுப்பு உலுப்புகிறது.

‘யாமுகியித்தீன்!’

‘என்ன வாப்பா’

இடியினூடே இரு அவலக்குரல் பரிதாபமாக ஒலிக்கின்றன ஆமாம். வெடி கையைவிட்டுப் பிரியும் நிலையில் வெடித்து விட்டதால் மீனை வேட்டையாடுவதற்குப் பதிலாக கரீமின் உள்ளங்கையையே அது வேட்டையாடிவிட்டது. அள்ளிப் பிடித்து அனுபவித்த கை விரல்கள் துணிகையாக அலைபாயும் கடல் நீரில் மிதந்து தாமுகின்றன.

“மீன் ஓடுது. ஒன்றையும் பாராமத் தோணியை வலிமகன்”

‘ஒரு கை போனா மத்தக் கையிருக்கு. அவன் நாடினத்த நம்ம தேடினாத்தான் தாத்தாவின் கழுத்திலே தாலி கட்டிப் பார்க்கலாம் கரீம் தலையிற் சுற்றியிருந்த சால்வையை நனைத்துக் கையைச் சுற்றிக் கொள்கின்றான். நீலப்பாலில் மாணிக்க இழைகளை மறுத்து செய்த கம்பளத்தின் சுருக்கங்கள் போல என்றும் உவட்டல்களுக்கு எவ்விக் கொடுத்து விரைகின்றது வள்ளம். ‘கரீம்’ ரணவாதையிலும் இலட்சிய சித்தியின் வேட்கையிலும் உந்தப்பட்டுச் சாம்புகிறான். வள்ளம் மீன் பாட்டத்தை அண்மித்துவிட்டது.

‘மகன் குச்சியைத் தட்டு’

‘கரீம் வலக்கையால் மற்றவெடியைப் பிடித்துக்கொள்ள மகன் தீப்பெட்டியிற் குச்சியை உரசிப் பற்றவைக்கிறான்.

முண்டகமொக்காக முருகு தள்ளும் மடந்தையின் நெஞ்சத்து நுங்கின் பூரிப்புடன் கடற்குமாரியின் மார்பைப் பிளந்து தாவுகிறான் செப்பருத்திக் குதலை.

மருதூர்க்கொத்தனின் ஏனைய சிறுகதைகளும் ஒளியும்:
ஒரு கண்ணோட்டம்

கலாநிதி செ. யோகராசா,
முதுநிலை விரிவுரையாளர்,
மொழித்துறை,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

ஈழத்துத்தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றிலே அறுபதுகள் (1960) ஒரு முக்கியமான காலகட்டப்பகுதி என்பது இலக்கிய ஆர்வலர் அறிந்ததொரு விடயமே. ஐம்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் தி.மு.க. எழுத்துக்கள் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஏற்படுத்திய செல்வாக்கின் அலைகள் (மொழிநடை - பரந்தவாசிப்பு, சமூகப் பார்வை) ஓய்ந்து, முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செல்வாக்கு (வர்க்கப்பார்வை; தேசிய இலக்கியம்; மண் வாசனை) பரவத் தொடங்கிய காலமாகவும், உயர்கல்வி தாய்மொழியில் பயில்வதற்கு ஏற்பட்ட வாய்ப்பினால் 'கிராமத்துப் பையன்கள்' பல்கலைக்கழகம் சென்ற காலமாகவும், கிழக்கிலும் மலையகத்திலும் புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர் உருவான காலமாகவும் இது அமைவது கண்கூடு. இத்தகைய சூழலில் இலக்கிய உலகினுள் பிரவேசித்தவரே மருதூர்க்கொத்தன் என்ற புனைபெயருக்குரிய, மருதமுனைக்கிராமம் சார்ந்த முகமது இஸ்மாயில் (1935 - 2004)

மருதூர்க்கொத்தன் (1935 - 2004) அனுராதபுர மாவட்டத்திலுள்ள கலாவெல (திருகோணமலை) எனும் கிராமத்தில் (சம்மாந்துறை) சின்னமுத்து, வாப்பு மரைக்கார் தம்பதிகளுக்கு மகனாகப் பிறந்தார். தாயை இளம் வயதில் பறிகொடுத்த மருதூர்க்கொத்தனின் சிறுபிராயம் திருகோணமலையில் கழிந்தது. அது பின்னர் தகப்பனின் மறுமணம் காரணமாக மருதமுனையில் தொடர்ந்தது. மருதமுனைமீது கொண்ட பற்றே அவரது புனைபெயரிலும் வெளிப்பட்டது. 1956 தொடக்கம் 1996 வரை பல

பாடசாலைகளிலும் ஆசிரியராகவும் அதிபராகவும் (1976 லிருந்து) கடமையாற்றிய மருதூர்க் கொத்தன் சிறுகதைகள் மட்டுமன்றி, கவிதை, நாடகம், உருவகக்கதை, இலக்கிய விமர்சனம் எனப் பல துறைகளிலும் ஈடுபட்டவரென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்குறிப்பிட்ட இலக்கியச் சூழலோடு, கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயற்பாடுகளும் நீலாவணன் வ.அ. இராசரத்தினம், எஸ்.பொ. ஆகியோரது தொடர்புகளும் தமிழாசிரியத் தொழிலும் மருதூர்க் கொத்தனின் ஆளுமை உருவாக்கத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தியிருந்தன.

அதிக எண்ணிக்கையளவில் எழுதாவிடினும் குறைந்தளவிலே எழுதி, நிறைந்த புகழும் முக்கிய கவனிப்பும் பெற்ற கிழக்கிலங்கை முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களுள் முதன்மைக்குரியவர் மருதூர்க் கொத்தன்.

“மருதமுனையைக் களமாகக் கொண்டு கிழக்கிலங்கையின் முஸ்லீம்களின் வாழ்க்கை யதார்த்தத்தை, அதன் வெட்டு முகத்தோற்றத்தை அற்புதமாகக் கலையாக்கியவர் அவர். அவ்வகையில் ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் அவருக்கு நிரந்தரமான ஓர் இடம் உண்டு. குறைவாக எழுதி நிலையான இடம் பெற்ற மிகச்சில எழுத்தாளர்களுள் கொத்தனும் ஒருவராக இருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை”

என்று மருதூர்க் கொத்தன் பற்றி மதிப்பிடுகிறார் -பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.மான்

இத்தகைய முதன்மைநிலை எத்தகைய காரணங்களினால் ஏற்பட்டது?

அவ்வாறு நோக்குகின்ற போது முதலில் குறிப்பிடத்தக்கது கிழக்கிலங்கை முஸ்லீம்களுள் மருதமுனை சார்ந்த முஸ்லீம் மக்களது வாழ்வியலின் பன்முகங்களையும் உயிர்த்துடிப்புடன் முதன் முதலாக வெளிப்படுத்தி, ஈழத்து வாசகரை மருதமுனை நோக்கித் திருப்பச் செய்தமையெனலாம்

(வ.அ.இராசரத்தினம் மூதூர் மக்களின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்திருப்பதை ஒத்தது இது.)

கிழக்கிலங்கையில் நெசவுத் தொழிலுக்குப் பேர்போன கிராமங்களுள் முதலிடம் பெறுவது மருதமுணையே. இந்நெசவுத் தொழில் வியாபாரம் நடத்துவோரின் குழ்ச்சி, சுரண்டல் பற்றி சிறுகதையூடாக முதன் முதல் பதிவு செய்திருப்பவர் மருதூர்க்கொத்தனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இவ்விதத்திலமைந்த சிறுகதைகளுள் இரண்டு கவனத்திற்குரியவை. ஒன்று, 'இராவணக்கம்' மற்றொன்று 'அல்லும் பகலும் பிஸினஸ்'. இவற்றுள் 'இராவணக்கம்' தனித்து தறி நெய்ய முயற்சித்து நெசவு வியாபாரம் நடத்துகின்ற முதலாளியின் குழ்ச்சிக்குட்படுகின்ற ஏழையான காதர் பற்றியது. மற்றையது, நெசவு நூற்க கடைமுதலாளியிடம் நூல் கடன்கேட்டு ஏமாற்றமடைகின்ற இன்னொரு காதர் பற்றியது. முதலாளிகளுக்கு எதிராக எதுவுமே செய்ய முடியாத கையாலாகாத இரு பாத்திரங்களை இச்சிறுகதையில் சந்திக்க முடிகின்றது.

மருதமுனை மீன்பிடித் தொழிலாளரின் வாழ்வியல் 'மரையாம் கொக்கு, ஒளி, ஆற்றுப்படை ஆகியவற்றில் சித்திரிக்கப்படுகின்றது. இவற்றுள் 'மரையாம் கொக்கு' மீன்பிடிக்கும் தொழிலாளரின் ஒரு நாட்பொழுதை விரிவாகவும் நுட்பமாகவும் வெளிப்படுத்துகின்றது. இதே விடயத்தை ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தந்தை - மகன் ஆகியோரின் தொழிற் செயற்பாடுகளாகக் காட்டுகின்றது 'ஒளி'. 'ஆற்றுப்படை', முதலாளியின் சுரண்டலுக்கு எதிராகக் கலகக் குரலெழுப்புகின்ற ஒரு மீனவன் பற்றியது.

பாயிழைத்து சீவியம் நடத்துகின்ற முஸ்லீம் மக்களும் கிழக்கில் அதிகம் பேருள்ளனர். அத்தகையவளும் கைம்பெண்ணுமான தாயினதும் மகளினதும் அன்றாட வாழ்வியலை புதியதொரு கோணத்தில் படம் பிடிக்கின்றது 'மூக்குத்தி' என்ற சிறுகதை. அதாவது, மூக்குத்தி போட்டு தன் அழகை வெளிப்படுத்த முனைகின்ற மகளின் ஆதங்கத்தை அயல் வீட்டில் வாழ்கின்ற மாமி - மருமகள் உறவுச் சிக்கலுடன் தொடர்புபடுத்தி மனதை நெகிழ வைக்கின்ற

விதத்திலே அமைந்துள்ளது அது. பாயிழைத்து வாழ்கின்ற அவ்வாறான இன்னொரு தாயையும் பாடசாலை செல்கின்ற மகளையும் அறிமுகப்படுத்துகின்ற சிறுகதையான 'கருமுகில்' மனதைத் தொடுகின்ற விதத்தில். கலாபூர்வமாக எழுந்த மருதூர்க் கொத்தனின் சிறுகதைகளில் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகிறது.

அன்றாடம் தெருவோரத்தில் நாம் சந்திக்கின்ற சில பாத்திரங்களும் மருதூர்க்கொத்தனின் எழுத்தினூடாக நிலையான வாழ்வு பெற்றுள்ளார்கள். இவ்விதத்தில் பிச்சைக்காரர்களை முதன்மைப்படுத்தி எழுதப்பட்ட 'மழை' 'வெட்டுமுகம்' ஆகிய இருபடைப்புக்களும் கவனத்திற்குரியவை. 'மழை'யில் வருகின்ற நெய்நா முகம்மது, குடும்ப நினைவுகளையும் உறவுசார்ந்த உணர்வுகளையும் எவரிடமாவது வெளிப்படுத்தத் துடிப்பவன். பாடசாலை ஆசிரியராக அதிபராகக் கடமையாற்றியவரான மருதூர்க்கொத்தன், பாடசாலையைக் களமாகக் கொண்டு சிறுகதைகள் எழுதுவது தவிர்க்கவியலாததே. இவ்வாறான இரு சிறுகதைகளுள் ஒன்றாகிய 'சாய்ந்த கோபுரங்கள்' பாடசாலைக்கு வராமல் நின்றுவிட்ட கெட்டிக்கார மாணவியொருத்தியின் தாய் போதிக்கின்ற வாழ்க்கைப் பாடம் பற்றியது. அத் தாய் முடிவில் ஓரிடத்தில் இவ்வாறு கூறுகின்றாள்;

“கீழ் கன்றுகளான முணு கிணாட்டைகளும் பள்ளிக்குப் போகுதுகள் ஐயா. எண்ட புள்ள குளத்தில் மீன் புடிச்சு, நாணல் காட்டில கொக்குக் குருவி புடிச்சித்தான் எங்கட கனாயத்துக் கழிகிறது. நானும் அல்லயில பன்புடுங்கி அவண்டை கைய இளைப்பாத்துறன். வகுத்துப் பசிய ஆத் துறுதுதாங்கா வாப்பா எங்களுக்கு இப்ப முக்கியம் என்று விளக்கிக் கூறிவிட்டு பெருமூச்சுவிட்டாள்..... நான் இந்த ஊட்டுக்குள்ள என்ற புள்ள மனசைப் போட்டு, மங்கமாஞ்சி யோசித்துத்தான் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கா. 'ஈட்டியோட போச்சுதாம் பிலால் நாத்தம்' உட்டுட்டுப்போங்க வாப்பா”

மற்றொரு சிறுகதையான சிரேஷ்டமான பகிடிவதை, முற்றிலும் வேறுபட்டதொரு தளத்தில் இயங்குகின்றது. பாடசாலையைக் களமாக்கி, கடமையே கண்ணாகச் செயற்படும் மூத்த தலைமுறையினரான அதிபர், ஆசிரியர் குழுத்தினருக்கும் பாடசாலை மேற்பார்வைக்கு வரும் கல்வி அதிகாரிகளுக்குமிடையிலான தலைமுறை முரண்பாடுகள் பற்றியது! இவ்விதத்தில் இதையொத்த (அதாவது பாடசாலை பற்றிய) ஏனைய சிறுகதையாசிரியர்களது சிறுகதைகளைவிட வித்தியாசமான உள்ளடக்கம் பெற்றுள்ளது!

சமகால மாற்றல்களுக்கமைவாக முஸ்லீம் சமூகத்தில் ஏற்பட்டு வருகின்ற மாற்றங்கள் பற்றிய அவதானிப்பும் மருதார்க்கொத்தனிடம் காணப்படுகின்றது. இவ்விதத்தில் 'வேலி' சிறுகதை முதற்கண் குறிப்பிடத்தக்கது. 'இத்தா' வேலியை தம்பிக்காரன் பிரிக்கச் சொன்ன போது "புள்ளகுட்டிகளெல்லாம் பேயறைஞ்சது போல முளிக் குதுகள்"

தொடர்ந்து கதை பின்வருமாறு முடிகிறது.

"என்னதம்பி நீங்க கேக்கறை? ஒங்கம்மாக்கு இத்தா வேலிகட்டுறம்

"எனக்கும் இருபது வயதாகுது - நான்தான் எங்கம்மாக்குக் கடைசிப் பிள்ளை - இத்தா இருக்கிற நோக்கந் தெரியுமா உங்களுக்கு?"

"நீதான் ஒதிப் படிச்சவன் - ஒன்னஉட எங்களுக் கென்ன தெரியும்
ஒலக வழக்கத்தச் செய்யுறம்"

"எனக்கெல்லாம் தெரியும் நீங்க வேலியப் பிரியுங்க"

இவ்வாறே ஆண்டாண்டு காலமாக அடக்கப்பட்டு வந்துள்ள தொழிலாளர் மத்தியிலிருந்து எதிர்ப்புக்குரல் எழுவதனை “கோடிகள் கூராகின்றன” வெளிப்படுத்துகின்றது.

முஸ்லீம் மக்களும் தமிழ் மக்களும் சிங்கள மக்களும் கலந்து வாழ்ந்த கிழக்கிலங்கைச் சூழலையும் ஓரிரு சிறுகதைகளில் கொண்டு வருகின்றார் மருதூர்க்கொத்தன். இனவாதம் முகிழ்க்கத் தொடங்கிய வேளையில் மூவின மக்களிடையேயும் பேதங்களை உண்டாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட அப்புஹாமி முதலாளி அவர்களுக்கடையிலான பிணைப்புக் காரணமாகத் தோல்வி எய்துவதை காட்டும் ‘சாதிகள் இரண்டே’ இவ்விதத்தில் நினைவு கூரத்தக்கது.

மேலே இறுதியாகக் கூறின் இருவகைகளுக்கும் உள்ளடங்கும் சிறுகதைகள் தவிர்ந்த அதற்கு முற்கூறப்பட்ட வகைப் பாட்டிற்குள் அடங்கும் பல சிறுகதைகளையும் இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கும் போது அவை கிழக்கு முஸ்லீம் மக்களது வறுமை வாழ்வியலை வெவ்வேறு பரிமாணங்களில் வெளிப்படுத்துகின்றன என்பதை விட அவற்றினூடே முஸ்லீம் பெண்களது துன்ப துயரங்கள், நம்பிக்கைகள் ஆளுமைகள் முனைப்புறுவதைக் காண முடிவது மருதூர்க் கொத்தனை ஏனைய முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதும் புலப்படுகின்றது. இவ்விதமான முற்கூறப்பட்ட சிறுகதைகளுள் கருமுகில், மூக்குத்தி முதலானவற்றோடு இருள், ?, ஹத்து முதலியனவும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றுள் இருள்; ஆண்டாண்டு காலம் கணவனிடம் அனுபவித்த ‘உடல்சார்’ அவஸ்தைகள் உட்பட அனைத்தையும் துறந்து வீட்டைவிட்டு வெளியேறும் சுலைகா பற்றியது. அவள் அவ்வாறு வெளியேறுவதற்கு முற்பட்ட சூழல் எத்தகையது என்பது நமது கவனத்தைக் கவருகின்றது.

“எங்கே போகிறாள்..... கோடிப்பக்கமா? என்ற சக்கரப் பொண்டாட்டியல்லவா? வரட்டும்

ஆறுதலா வரட்டும் அவ ஆசையாப் போட்ட
பாய் ஆறுதலாய் படுப்பம்' சுலைகா வருகிறாள்.
எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கை அணைக்கிறாள்.
ஆ.....ஆ..... இவளன்றோ மனைவி.....'

இருளை ஊருருவிக் கொண்டு பழைய
காட் சாரன் இமயமாய்ப் புடைத்து
குடையாய் நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. தெய்
வத்துக்கு திரேகமெங்கும் பாண்
போறணையின் காங்கை.

தோளிலே குழந்தையைச் சுமந்த
வண்ணம் படலையைத் திறக்கிறாள்
சுலைகா....."

சூழ்ச்சித்திறன் மிக்க மற்றொரு சிறுகதையான மரைக்கார்
என்ற ஆளுமைமிக்க பிரகிருதியின் சொத்தை அபகரிக்கும் சூழ்ச்சிக்கு
முன்னால் முகங்கொடுத்து நிற்கின்ற மனைவியும் மகளுமான
இருபெண்கள் பற்றியது (இறுதி வெற்றி யாருக்கு என்பது தெரியாது!)
'ஹத்து', ஊரார் சந்தேகத்திற்கும் தூற்றுதலுக்கும்
எதிர்ப்புகளுக்குமுள்ளாகின்ற நிராதரவான ஒருபெண் பற்றியதாகிறது'
(பித்தனது சிறுகதைகளில் வெளிப்படும் முஸ்லீம் பெண்கள் வேறொரு
நிலையினராகக் காணப்படுவார்.)

இதுவரை கூறப்பட்ட முக்கிய வகைப்பட்ட உள்ளடக்கங்கள்
நீங்கலாக ஏனைய சிறுகதைகள் பலவும் பல்வேறு விடயங்கள்
சார்ந்தவை. கொழும்பு நகர் வாழ்க்கை, மட்டக்களப்பு மக்களது
வாழ்வியல் மாறுதல் காதல் உறவு, பெண் பார்க்கப்பறப்பட்ட அனுபவம்
எழுத்தாளர் வாழ்வு என்றவாறு தலா ஒவ்வொரு சிறுகதையாக
இனங்காணக்கூடியவை. அவை பற்றி அதிகம் விதந்துரைக்க வேண்டிய
தேவை இல்லாதவையுமாகின்றது.!

சுருங்கக்கூறின் ஒரு காலகட்ட, கிழக்கிலங்கை முஸ்லீம் மக்களது பெயர் குறிப்பிட்டாலும் குறிப்பிடாவிட்டாலும் மருதமுனைக் கிராமம் சார்ந்த மக்களது அன்றாட வறுமை தோய்ந்த வாழ்வியலின் பன்முக அசைவுகளும் கோடுகளாகவன்றி கோலங்களாக மருதூர்க்கொத்தனது எழுத்துக்களுடே ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் நிலைத்த இடம் பிடித்துள்ளன என்பதில் தவறில்லை.

இவ்விடத்தில் மருதூர்க்கொத்தனது மொழிநடையின் தனித்துவம் பற்றியும் கூறுவது அவசியம்.

இவ்விதத்தில் முக்கியமாக இருவிடயங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். ஒன்று, கிழக்கிலங்கை முஸ்லீம்களின் குறிப்பாக மருதமுனை பிரதேசம் சார்ந்த முஸ்லீம் மக்களின் பேச்சுமொழியை உயிர்த் துடிப்பு விரவ, அச்சொட்டாய் இவரது சிறுகதைகளில் வெளிப்படுவது. விரிவஞ்சி புதிய உதாரணப் பகுதிகளை தவிர்த்து. முற்குறிப்பிட்ட 'சாய்ந்த கோபுரங்கள்' 'இத்தா' ஆகிய சிறுகதைகள் தொடர்பாக தரப்பட்டுள்ள பகுதிகளை இவ்வேளை நினைவுகூறுவதே போதுமானது.

மற்றொன்று, அவரது மொழிநடை குறிப்பாக ஆசிரியரது கூற்றாக அமையும் பகுதிகளில் தமிழ் இலக்கிய மணம் நன்கு வீசும் தன்மை கொண்டமைகின்றது. சமகால ஏனைய சிறுகதை ஆசிரியர்களிடமிருந்து அவரை வேறுபடுத்தி இனங்காண்பதற்கும் அது வழிசமைக்கின்றது.

உ - ம் : 1

பேச்சுமொழிப் பிரயோகம்.

“பத்துப் பன்னிரண்டு தறிமாலில போய் அசுப்புப் பார்த்தம் எல்லோரும் முளிச்சுக்கிட்டுத்தான் இருக்கானுகள். ஒண்டும் செய்ய ஏலாமப் போச்சி” ஒருவன் ஆற்றாமையை வேதனையோடு வெளியிட்டான்.

“ம்..... என்ன செய்யிற! இண்டைக்கு அமைச்சது அவ்வளவுதான். அஞ்சி பாவும் கொணர்ந்துதானே இருக்கும்”

“ம்..... எண்டாலும் பறுவாயில்லை. முழுப் பாவாத்தான் இருக்குது -சூடிப் போனா ரெண்டு சாம்புதான் நெஞ்சறுத்திருப்பானுகள்” என்றார் மரைக்கார், புருவத்தைச் சுருக்கி மகிழ்வு பிடிபட்டவராக, “இதை எங்கடா அறுத்தியள் என்று கேட்டார் “கோணவாயன்ர காதர்ர சாப்புக்குள்ள” என்றான் சுமை இறக்கியவன்.

‘இராவணக்கம்’

உ-ம் : 2

தோற்ற விபரிப்பு:

தவக்கோலத்திற்குரிய அடையாளங்களான சடாமுடி சடைத்த நெடுந்தாடி - மெலிந்தமேனி துவராடை கைதாங்குகோல் பக்கத்தில் கமண்டலம்... ம்ஹும்... எதுவுமில்லை. சூபிகளின் சங்கதிகளான பச்சைத் தலைப்பாகை, பச்சை ஜசப்பா, கம்பளிப் போர்வை அவையுமில்லை. மறுகா? அடுத்தபடி தவக்கோலம்? கைவிரல்களாலே விறைப்பான தூரிகையாலோ குழப்பி விட்டதைப் போல் நெற்றியில் படர்ந்து கிடக்கும் அடர்ந்த கருமுடி. அடித்தாலும் உதைத்தாலும் அகலமாட்டேன் என அடம்பிடிக்கும் வாலிப மிடுக்கு. கவிந்த முகம் முழங்கைக்குமேல் மன்னிவிடப்பட்ட விலையுயர்ந்தசேட் விலையுயர்ந்த காற்சட்டை, பட்டியணிந்த இடை. பக்கத்தில் பாத்தூம் பாட்டா.....”

- சித்தம்அழகன்

உ-ம்:3

ஊர் பற்றிய விவரணம்:

பசும் பூங்கா என்றும் தரம் தேசம் என்றும் பெயர் பெற்றதெல்லாம் பழம் கதையாகி, மரணப்படுகுழி என்று உரைக்கத்தக்கதாகி அவலப்படுகின்ற மாணிக்கபுரி நாட்டின், குணதிசை அங்கத்தின் அழகிய பாறை எனப் பெயரிய ஜில்லாவின்

வனப்புமிக்க கடற்கரை பொங்கும் அலைகள் கொஞ்சிமகிழும் மருதமூரின் பொன் மணல் திட்டு. பூரணசந்திரன் மொழியும் அந்தக்குளிர் நிழலிரவில், மருதமூரின் கடற்கரை மகா சௌந்தர்யமுற்றுக்கிடந்தது. தழைத்துதி வளர்ந்த தாழை மரங்கள் பல இடங்களில் சிறு தோப்பாகக் கிடந்தன.

‘சித்தம் அழகன்’

உ-ம் 4

இயற்கை வர்ணனை

தகட்டுக்களத்தில் அரிந்த பப்பாசிப் பழத்தேறாகப் பொலிகின்றது றஜப் மாதத்து எட்டாம்பிறை. அது சிந்துவது பெருமளவில் நீர் கலந்து நிறம் பேதலித்த பால் போன்ற ஊமை நிலவுதான். என் நாளும் அதுவே அதன் சக்திக்கேற்ற சேவைதானே. முதுமைத்திரை குத்தகையெடுத்து விட்ட தேகத்தில் இளமையின் மதாளிப்பை மீண்டும் பெறும் நப்பாசை அவர்களுக்கு இல்லை. ஆனாலும் யௌவன வேடந் தாங்கியதான மனோரதத்தில் ஊர்ந்த வாலிபத்தின் நெறுநெறுப்புடன் நிலவில் குலவிய இன்ப நாடகத்தின் ஒரு காட்சிகளையாவது ஒத்திகை பார்க்காமலும் அவர்களால் இருக்க முடியவில்லை.

குடும்ப வாழ்க்கையில் மிகச் சாதாரணமாக திகழக் கூடிய புறவாழ்க்கைக் கிருத்தியங்களிலேயே மானசீகமான சிருங்காரரத்ததை அனுபவிக்கும், முதுத்தம்பதிகளுக்கு ஊமை நிலவும் வெள்ளை மணலும் பொருத்தமான பகைப்புலம். கன்னியர் கதுப்பாகச் சிவந்து கனிந்த பழப்பாக்கை பாக்கு வெட்டியில் வைத்து நறுக்கென்று வெட்டுகிறார் அகமது வெல்வை ஹாஜியார்.....”

- அதர் -

உ-ம் : 5

நிகழ்ச்சிச் சித்திரிப்பு:

எங்கோ தொலைவில் கண்ணிவெடி வெடித்த முழக்கம் அதிர்ந்து கேட்டது. கண்ணிவெடித் தெருக்கூத்து. செல்லடித்த தவில் வாசிப்பு துவக்கு வெடியின் கிண்கிணிநாதம். விமானங்களின் மத்தாப்புப் பொரி என்று வெடிகளின் மங்களம் பொங்கும் மணி சாய்ந்த கோபுரங்கள்

உ-ம் 6

மனஉணர்வு வெளிப்பாடு

தனது மாணவ உள்ளத்தின் இலட்சியக் கணவுகளே, கணவை நனவாக்கி மகிழக்கருதி கர்மயோக வைராக்கிய சித்தனாய் நாளெல்லாம் பாடம் படித்து சேமித்த விஷயஞானத்தை வறுமை எனும் எலிப்பொறியின் ரம்பப் பற்களுக்குட் சிக்கிய அழுத்தலினையே கற்கும் பணிக்குத் தன்னை அடைவு சாட்டிய அவாவை! இத்தகைக்கும் தன்னை 'உசி' க்காட்டியதான உணர்வுகளை எல்லாம் சிலுவையில் அறைந்துவிட்டதான பிரமை அவனுக்கு.

செய்தித் தலைப்பெனும் துருவிலை இதயத்தைத் தேங்காய்ப் பாதியாக்கிவிட்ட நிலவு அவன் திரேகமெல்லாம் பரவுகிறது. பாதங்களிற்கு கிளைத்து சீமெந்துத் தரையை ஊடுருவி வேர் பாய்ந்த நிலையில் நிர்ச்சலன சோபிதனாக நிற்கும் அருளப்பனின் கண்கள் செய்தியை மேய்கின்றன. செய்தியைப் படிக்கப் படிக்க பனிப்பாறை இடுவலில் சிக்கிய உணர்வு இழைகிறது.....”

- குழி பறிப்பு.

இதுவரை மருதூர்க்கொத்தனின் மொழி நடை பற்றி சற்றுவிரிவாக வெவ்வேறான எடுத்துக்காட்டுக்களுடன் விளக்கியமை மருதூர்க்கொத்தனின் சமகால எழுத்தாளர் பலரிடமும் மேற்கூறிய மொழிநடை பண்புகளுள் பலவும் (உ-ம்: 1,2 தவிர) காணப்படவில்லை என்பதைப் புலப்படுத்துவதற்காகவே அதாவது, ஊர்பற்றிய விவரணம் இயற்கை வர்ணனையும் பாத்திர மனஉணர்வுகளும் பற்றிய விவரிப்பு,

நிகழ்ச்சிச் சித்திரிப்பு, மனஉணர்வு வெளிப்பாடு ஆகிய யாவும் பல்வேறு இலக்கியச் சிறப்புகள் விரவிய தராதரத் தமிழ் நடையில் வெளிப்பட்டுள்ளன! இவை ஒரு விதத்தில் மருதூர்க் கொத்தனின் சிறந்த நடையாற்றலுக்கு எழுத்தாற்றலுக்கு எடுத்துக் காட்டாக அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது. அதே வேளை அது சிறுகதைகின் யதார்த்த வெளிப்பாடு முழுமை பெறத் தடையாக அமைந்துள்ளது என்பதனை மறந்து விடக் கூடாது! மருதூர்க்கொத்தன் தமிழ் ஆசிரியராக விளங்கியமையே இதற்குக் காரணமென பதில் தவறில்லை. (தமிழாசிரியரான எழுத்தாளர் வ.அ. இராசரத்தினத்தின் சிறுகதைகளிலும் இத்தகைய மொழிநடைக் குறைபாடுள்ளது! புகழ்பெற்ற சிறுகதையான 'தோணி' யில் இதனைக் கண்டு கொள்க)

இவ்விடத்தில் முக்கியமானதொரு விடயத்தை வற்புறுத்துவது அவசியமாகிறது. மருதூர்க்கொத்தன் கையாண்ட மேற்கூறிய இலக்கியச் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட நடையானது சில சந்தர்ப்பங்களிலே அன்னாரது சிறுகதைகளின் தங்குதடையற்ற ஓட்டத்திற்குத் தடையாக நிற்பதாகவும் சில சந்தர்ப்பங்களில் அநாவசியத் தலையீடாக அமைவதாகவும் சில சந்தர்ப்பங்களில் நீண்டு செல்வதாகவும் சில சந்தர்ப்பங்கள் யதார்த்த ரீதியான சித்திரிப்பிற்கு பாதகமாக அமைவதாகவும் வெளிப்படுவதனை மறந்து விடக் கூடாது.

சிறுகதைகள் சிலவற்றிற்கு அவரிட தலைப்புக்கள் கூட பழந்தமிழ் இலக்கிய வாசிப்பின் செல்வாக்கைக் காட்டுகின்றமை நினைவுகூறத்தக்கது. உ-ம்

சித்தன் அழகன்
ஆற்றுப்படை
மதியின் பிழையன்று
அல்லும் பகலும் பிஸினஸ்

அதே வேளையில் வேறுசில தலைப்புகள் அன்றைய கால எழுத்தாளர் சிலர் (உ-ம் - எஸ்.பொ) போன்று ஒருசொல்லில் அமைந்திருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது: உ-ம்: இருள், வேலி, அதர், கானல், ஒளி, மழை, கழிப்பு

க.பொ.த. உயர்தர மாணவருக்கு தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகளுள் ஒன்றாக உள்ள மதுதூர்க்கொத்தனின் சிறுகதையான ஒளிபற்றியும் ஒரு சில வார்த்தைகள் கூறுவது அவசியமானது.

மீன்பிடித் தொழில் செய்கின்ற முஸ்லீம் குடும்பமொன்றின் அன்றாட வாழ்வுப் போராட்டத்தை போராட்டமே வாழ்க்கையாகிவிட்ட அவர்களது நிலையை யதார்த்தப் பாங்குடன் வெளிப்படுத்த முற்படுகின்றது 'ஒளி' என்பதில் தவறில்லை. மேலும் அத்தகைய ஏனைய சிறுகதைகளை விட, முஸ்லீம் மக்களது வாழ்வில் இரண்டறக் கலந்திருக்கின்ற இறை நம்பிக்கை உணர்வினை இச்சிறுகதை திறம்பட வெளிப்படுத்துவது குறிப்பிடத்தக்கது. கதாசிரியரது மொழி நடையும் ஆங்காங்கே பல இடங்களில் தமிழ் இலக்கிய மணம் கமழ வெளிப்படுத்துவதும் கண்கூடு.

தவிர, மதுதூர்க்கொத்தனின் ஏனைய இத்தகைய சில சிறுகதைகள் போன்று இச்சிறுகதையை வாசிக்கின்ற போது கூட, நல்லதொரு மலையாளச் சிறுகதையை வாசித்த தூய உணர்வு ஏற்படுவதையும் இறுதியாக குறிப்பிட்டாக வேண்டும்!

வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது

—சி.கதிர்காமநாதன்—

வீட்டிலே ஆரவாரமாகச் சத்தமிட்டு, தாயிடம் உரிமையோடும் கேட்டு விரும்பியவாறு வாய் நிறையச் சாப்பிடுகிற அந்த உரிமையையே அவள் இழந்துவிட்டபின், இறைச்சி - மீன் - முட்டை - என்ற அந்த உணவு வகைகளே அவளுக்குச் சங்கடத்தை ஊட்டின. மௌனமாக ஆசைகளை அடக்கிக் கொண்டு, “பசிக்கிறதே” யென முரண்டு பிடிக்க முடியாமல் எஜமானும் சீமாட்டியும் சாப்பிடும் வரை காலம் தாழ்த்தி, வாயிழந்த, அந்த நிலைதான் அவளுக்குக் கிடைத்த அதிர்ஷ்டமா?

யன்னல்களைத் திறந்து விட்டால் வெளியே றோட்டுத் தெரிகிறது. நீண்ட, அகலமான, தார் ஊற்றப்பட்டு ஒப்பரவு செய்யப்பட்ட நேர்த்தியான றோட்டு அது. எந்த நேரமும் அந்த றோட்டு சுறுசுறுப்பாகக் காணப்படுகின்றது. அடிக்கடி பஸ்களும், கார்களும், அங்குமிங்குமாக அலையெறிந்து கொண்டிருக்கும் வெள்ளமுமாக, அது நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஒரு நாள் பூரா கண்ணாடி யன்னல்களைத் திறந்து வைத்துவிட்டு, அவளது பார்வைக்கு எட்டக்கூடிய தூரத்திலேயுள்ள அந்த றோட்டிலே என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறதென்பதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பது வள்ளிக்குப் பழக்கப்பட்டு விட்டது. இதற்கு முன்பெல்லாம் அவளுக்கு இத்தகைய பரபரப்பான மஹேந்திர ஜாலங்கள் நிறைந்த றோட்டுகளைத் தெரியாது. அவள் கண்டதெல்லாம் வெறும் புழுதி றோட்டுகளும், காட்டுமரஞ் செடிகளும், காய்ந்து கறுத்த சில மனிதர்களும் டிராக்டர்களும் மட்டுமே. கிளிநொச்சி வட்டாரமொன்றைச் சேர்ந்த குடியேற்ற நிலப்பகுதியொன்றில் ஏழு குழந்தைகளுக்கு ஒரு அக்காவாக ஒரு சிறிய குடிசையொன்றுக்குள் பசியும் பட்டினியும் அழுகையும் அச்சமுமாக வாழ்க்கையை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த வேளையில் தான் அவளை அதிர்ஷ்டம் வந்து அணைத்து விட்டதாகப் பெற்றோர் சொன்னார்கள்.

அவளுக்கு அது எப்படியான அதிர்ஷ்டம் என்பது தெரியாது. தாயைக் கேட்டாள். அவளுக்கு மூன்று நேரமும் வேளாவேளைக்கு, இறைச்சி, மீன், முட்டையோடு சாப்பாடு கிடைக்கப் போகிறதென்றும் விதம் விதமான சட்டைகளை அவள் அணியலாமென்றும், வசதியும் காற்றோட்டமும் நிறைந்த பெரியதொரு வீட்டிலே பொழுது கழியப் போகிறதென்றும், மகிழ்ச்சி நிரம்பிய முகத்தோடு தாய் கூறினாள். இறைச்சி, மீன், முட்டையென்றதும், முதலில் வள்ளிக்குத் தலைகால் புரியவில்லை. இத்தகைய சாப்பாடுகளை அவளது சொந்த வீட்டிலே எங்கே காண முடிகிறது? சாம்பல் மொந்தன் வாழைக் காய்களை வெட்டி நறுக்கி பூசனிக்காய்களைப் பிளந்து துண்டுகளாக்கி - தினம் தினம் சமையல் நடக்கிறது. சாப்பிட்டு நாவுக்கும் சலிப்புத் தட்டிவிட்டது. வாழைக்காயையும் பூசனிக்காயையும் கண்ட வள்ளிக்கும் ஒருவித வெறுப்பு வந்து விட்டது.

வள்ளிக்குக் கொழும்பிலே ஒரு வீட்டில் வேலை கிடைத்திருக்கின்ற செய்தி மற்றக் குழந்தைகளுக்குள் பரவியது. இறைச்சி, மீன், முட்டை, இந்தச் சொல் லேசாக ஒரு பொறாமையையும் அவர்களுக்குள் கிளறிவிட்டது. வள்ளிக்கு நேரே இளையவளான காந்தி, தாயின் சேலைத் தொங்கலைப் பலாத்காரமாகப் பற்றி இழுத்துத் தன்னையும் வேலைக்கு அனுப்பும்படி கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டாள். அவளின் கெஞ்சல் தாயின் காதுகளில் ஏறவில்லையென்றதும் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்துவிட்டது. அவளது ஆக்கினையால் சினமுற்று, தாய் கைகளை ஓங்கியபோது காந்தியின் உள்ளம் ஆவேசமடைந்து, விம்மலுக்கிடையே புலம்பினாள்.

“அவவுக்கு நெடுக - வாரப்பாடு தன்ரை மூத்த மேளிலை தான்! எங்களிலை எப்பெனும் பாசமில்லை..... அவளுக்கு இறைச்சி, மீன், முட்டையோடு சாப்பாடு போட்டுக் கொழுக்க வைக்க வேணுமெண்டு, அனுப்ப நினைக்கிறா. எங்களைப்பற்றி, எள்ளளவும் நினைக்கிறா இல்லை. அவளைவிட நான் தானே ஒல்லி?

எனக்குத்தானே கைகாலெல்லாம் எலும்பு தெரியுது..... நான்தானே பேத்தைச்சி மாதிரி இருக்கிறேன்? என்னை அனுப்பினால், கொழுத்துவந்திடுவேன் எண்டு அவவுக்குப் பொறாமையா இருக்கு.... ஒரு வாழைக்காயையும், கோதம்பைப் புட்டையும் காய்ச்சிக் காய்ச்சித் தந்துட்டு வேலை மட்டும் மாடு மாதிரி வாங்கிப் போடுவா. பாப்பம்..... பாப்பம்.....இனிப் பாப்பம், பிள்ளை எண்டு கெஞ்சிக் கொண்டு வேலை செய்விக்கவா, வா காட்டித் தாறன்.”

தாயும் தந்தையும் கம்பீரமான தமது உடலைக் கோணிக் குறுகலாக்கி முகம் விகசிக்க ஐம்பது ரூபாயைப் பெற்றுக் கொண்டு, அவளை யாரோ ஒரு அந்நியனுடன் வழியனுப்பி வைத்த பொழுது காந்தி சொன்னது போல அவளுக்கு இனிக் கோதுமைப்புட்டும் வாழைக்காய்க் கறியும் சம்பலும் நித்திய சாப்பாடாகாது என்ற எண்ணமே பிரிவுத் துயரைப் போக்கடித்திருந்தது. இறைச்சி.....! மீன்! முட்டை! அவற்றை அவளால் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை! அவளது வீட்டிலே நிற்கும் நாலைந்து கோழிகள் ஒன்று மாறி ஒன்று இட்டுத் தள்ளும் முட்டைகளை, ஸ்கூல் மாஸ்டர் வீட்டிக்கும் சனிற்றறி வீட்டுக்கும் எடுத்துச் சென்று காசாக்கி மீண்டதையே, அவள் தனது வாழ்க்கையில் கண்டிருக்கிறாள். அந்த முட்டைகள் அவளது வீட்டில் கோதம்பை மா வாங்குவதற்காகவும், மண் ணெண் ணெய் வாங்குவதற்காகவும் கறிமீளகாய் வாங்குவதற்காகவும் காசுக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்ற ஒரு பண்டமாகிவிட்டது. கோழிகள் அடைகிடந்து விட்டால் போதும், மண்ணெண்ணையோ, கோதம்பைமாவோ வாங்க முடியாமல் அந்த வீடு தவியாய்த் தவித்துவிடும். அடைகிடக்கிற கோழிகளைப் பார்த்து “படுவான் அடிச்சதுகள்” என்று அவளது தாய் திட்டித் தீர்ப்பதையே இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் கேட்கலாம். ஒருவிதத்தில் அது கோழிகளுக்கே உரித்தான வசவுகளல்ல. மறைமுகமாக அது அவளது கணவனையும் சாடுகிறது. வயிறுமுட்ட, எங்கோ சென்று கள்ளை நிரப்பிவிட்டு வந்து, பிதற்றலும் அதட்டலும் அட்டகாசமுமாகக்

கொட்டிலுக்குள் முடங்கிக் கிடக்கும் அவளது கணவனை, கோழியைச் சாட்டி, ஆட்டைச் சாட்டி, குழந்தைகளைச் சாட்டி, தனது வயிற்றெரிச்சலையெல்லாம் அவள் கொட்டிக் கொண்டிருப்பாள். நேரடியாக அவனைத் தாக்கினால் அவன் கொடுக்கும் அடிகளையும் உதைகளையும் வாங்கிக் கட்ட முடியாது. உடலில் எள்ளளவும் இடமில்லை. முன்பெல்லாம் வாங்கிக் கட்டியாகிவிட்டது. வள்ளி தலைச்சன் குழந்தையாக வயிற்றிலே இருந்த காலத்தில் கணவன் என்ற அந்த முரட்டு ஆத்மா பழுக்கக் காப்ச்சிய இரும்புக் கம்பியைத் தூக்கிவந்து பார்த்துப்பாராமல் முதுகிலே இரண்டு குறிகளைக் கதறக் கதற வைத்திருக்கிறது. அவை இன்னும் பெரிய தழும்புகளாக சட்டையை அகற்றி விட்டுப் பார்த்தால் முதுகிலே தெரிகின்றன.....

வீட்டில் சூழ்நிலையிலிருந்து விடுபட்டு, பெரிய வீதிகளையெல்லாம் பிரமிப்போடு கடந்து வந்து, கடைசியில் பெரியதொரு பங்களாவின் வாசலில் வந்து நின்ற பொழுது வள்ளிக்கு உடலெல்லாம் புல்லரித்தது. அது ஒரு சொர்க்கத்தின் வாசல் போன்ற உணர்வு பரவியது. முற்றத்துக்கு வெளியே பூத்துக் குலுங்கிய, சிகப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை, நோஸ்நிற ரோஜாமலர்கள் அவளது இதயத்திலே கற்பனைத் தந்தியை மீட்டின. அந்த வண்ண வண்ணப் பூக்களை அவள் முன்பு கண்டதில்லை. அவற்றைப் பிடுங்கி, சிறு வயதிலேயே அடர்த்தியும் நீளமுமாக வளர்ந்திருக்கும் தனது கருநிறக் கூந்தலில் - பிறகு- சூட்டிப் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என எண்ணிக் கொண்டாள். கூந்தலிலே மலர்களைச் சூட்டிப் பார்ப்பது அவளுக்குப் பிடித்தமான ஒன்று. குடியேற்றப் பகுதியிலுள்ள காட்டு ஓரங்களில் ஓங்கி நிற்கும் கொன்றை மரங்களிலும் பிச்சி மரங்களிலும் அலரி மரங்களிலும் ஏறி, மலர்களைப் பிடுங்கி, மலர்களை மாலை கோர்த்துத் தனக்கும் தனது தங்கைகளுக்கும் சூடி, அழகு பார்த்து அவள் மகிழ்ந்ததைப் போலவே இந்த மலர்களையும் பறித்து இங்கு சில விளையாட்டுத் தோழிகளையும் சேர்த்துக் கொண்டு அவள் துள்ளித் திரியலாம்.

இறைச்சி, மீன், முட்டை, இந்த இனிய கனவுகளுடன் மகிழ்ச்சியும் அச்சமுமாக அந்த வீட்டுக்குள் அடியெடுத்து வைத்த

வள்ளிக்கு அதிர்ஷ்டம் வந்து அணைத்து விட்டதாகப் பெற்றோர்கள் சொன்னதன் பொருள் அப்பொழுதுதான் புரிந்தது. காந்தி அழுது புலம்பிய போது தன் மீது அவளுக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட பொறாமை குறித்து ஆத்திரப்பட்டது தவறு என்று மனம் வேதனைப்பட்டது. அவளுக்கும் எங்காவது ஒரு பங்களாவில் வேலை கிடைத்து தன்னைப் போல இறைச்சி, மீன், முட்டைகளையெல்லாம் சாப்பிடக் கூடிய அதிர்ஷ்டம் அரவணைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென அவள் உள்ளம் பிரார்த்தித்தது.

அவள் வேலைக்காரியாகப் பொறுப்பு ஏற்க வேண்டியிருந்த அந்த வீட்டிலே இரண்டே இரண்டு நபர்கள் மட்டும் தான் இருந்தார்கள்! அவர்கள் கணவனும் மனைவியும், காலையிலே இருவரும் எங்கோ ஒரு பெரிய கந்தோருக்கு, மிக நேர்த்தியாகப் புறப்பட்டுச் செல்வார்கள். பின்னேரம் திரும்பி வருவார்கள். இது ஒன்றும் அவளுக்குப் புதிதல்ல! அவளது தாயும் தந்தையும் கூலிகள்! காலையிலே புறப்பட்டுச் சென்றதால் பின்னேரம் சூரியன் மறைந்துவிட்ட பிறகு தான், அவர்களும் வீட்டுக்கு வருவார்கள். ஒருநாள் பூராவும் அவளும் அவளது சகோதரர்களும் வீட்டு வளவுக்குள்ளும் காட்டு நிலங்களிலும் அயல் அட்டைகளிலும் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களுக்குக் கூட்டாக அவர்களைப் போன்ற வீட்டில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் அயல் வீட்டுச் சிறுகுகளான நந்தன், லச்சுமி, நாகன், மாணிக்கம் எல்லோரும் கூட்டுச் சேர்ந்து விடுவார்கள். பற்றைகளிலே படர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் குன்றுமணிச் செடிகளைத் தேடிப்பிடித்து இளம் பருவத்திலிருக்கும் குன்றுமணிக் காய்க் கொத்துக்களைப் பறித்து அதற்குள் மெல்லிள நோஸ் நிறத்திலிருக்கும் மணிகளை மாலையாகக் கோர்ப்பது, அவர்களுக்குப் பிரீதியைத் தருகிறது. அல்லது குறிஞ்சாக் கொடியின் கீழ், முற்றிய காய்கள் வெடித்துப் பிளந்து, பஞ்சு பறந்து, உதிர்ந்து கிடக்கும் கோதுகளைப் பொறுக்குவார்கள். அது பாம்பைப் போன்றிருக்கும். அந்தக் கோதில் இரு சிறு துவாரமிட்டு, குன்று மணிகளை. கருமை நிறம் தெரியாத தக்கதாகச் சொருகிவிட்டால் அப்புறம் பேசவே வேண்டியதில்லை. நிஜமான பாம்பேதான்! அது படமெடுத்து, அடி

அசைந்து சீறிச் சினந்து ஆடவேண்டாமா? அதை ஆட வைக்கிற இரகசியம் அவர்களுக்கத் தெரியும். நீண்ட கூந்தல் மயிரைக் கோதின் முனையில் துளை இட்டு முடிந்து இவ் இரண்டையும் தென்னை ஈர்க்கில் தொடுத்துவிட்டபின் பார்க்கவேண்டுமே! பாம்பு துள்ளித் துள்ளி ஆடும்! சீறிச் சினந்து ஆடும்! பாய்ந்து பாய்ந்து கொத்தும்! அதைக் கண்டு குழந்தைகளெல்லாம் ஆரவாரமாகக் கூச்சல் போடுவார்கள்! சிரிப்பார்கள்! அந்தப் பாம்பைத் தாங்களும் ஆட்டுவதற்குத் தரும்படி கெஞ்சுவார்கள். அழுவார்கள்.... அல்லது குரும்பட்டைத்தேர் கட்டி விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். இந்த விளையாட்டுகளால் நெடு நேரமாகப் பசி மறந்து போயிருக்கும்!

அந்த வீட்டுக்கு வந்த இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குள் அவளுக்குப்பல உண்மைகள் தெரிந்து விட்டன. பதினொரு வயதுச் சிறுமியாக இருந்த போதிலும் எதையும் அவளால் சிந்திக்க முடியும். அந்தச் சுற்று வட்டாரத்திலே அவளுக்கு எந்த ஒரு விளையாட்டுத் தோழிகளுக்கும் இடமில்லை! மிக நேர்த்தியான - விலை உயர்ந்த உடைகள் அணிந்து அவர்கள் வண்ணப் பூச்சிகள் போலத் திரியும் சிறுமிகள்! அவர்கள் முகம்கொடுத்து அவளோடு பேச வேண்டுமே! ஊஹும்! அவர்களது முகத்தில்தான் என்ன இளக்காரம்! அவளை ஏற இறங்க வைத்துப் பார்க்கிற பொழுது தான் எத்துணை இளக்காரம் தெரிகிறது. யன்னலுக் கூடாக முகம் புதைத்துக் கைகளை அசைத்து அவர்களைக் கூப்பிடவே அவளுக்கு அச்சமாக இருக்கிறது! நடுக்கமாக இருக்கிறது! துணிச்சலை வரவழைத்துக் கொண்டு அவள் நிற்கும் யன்னல் ஓரமாகக் கடந்து சென்ற சிறுமி ஒருத்தியை அவள் கூப்பிட்ட பொழுது - “முடியாது” என எவ்வளவு வேகமாக அந்தச் சிறுமி தன் தலையை ஆட்டிவிட்டு ஓடிவிட்டது! அவள் ஓடியாடிய அவளது சொந்தப் புழுதி மண்ணில் “நந்தா” என்று அவள் கூப்பாடு போட்டால் போதுமே. ஒரு பரிவாரமே அவளைத் தேடி ஓடி வந்து விடும்.

இறைச்சி..... மீன்..... முட்டை..... இந்த இனிய கனவுகளுடன் அடியெடுத்து வைத்த அவளுக்கு, இறைச்சி மீன் முட்டை இவைகளைக்காண நித்திய வாய்ப்பு இருக்கத்தான் செய்தது! ஆனால்..... ஆனால்..... வீட்டிலே ஆரவாரமாகச் சத்தமிட்டு, தாயிடம் உரிமையோடும் கேட்டு விரும்பியவாறு வாய் நிறையச் சாப்பிடுகிற அந்த உரிமையையே அவள் இழந்துவிட்டபின், இறைச்சி - மீன் - முட்டை - என்ற அந்த உணவு வகைகளே அவளுக்குச் சங்கடத்தை ஊட்டின. மௌனமாக ஆசைகளை அடக்கிக் கொண்டு, “பசிக்கிறதே” யென முரண்டு பிடிக்க முடியாமல் எஜமானும் சீமாட்டியும் சாப்பிடும் வரை காலம் தாழ்த்தி, வாயிழந்த, அந்த நிலைதான் அவளுக்குக் கிடைத்த அதிர்ஷ்டமா?

அன்றொரு நாள் ஏதோ ஒரு கதையில் அவளைப் பார்த்து, வீட்டு எஜமானி சொன்னாள்:

“டியோய் வள்ளி இப்படியெல்லாம் உன்ரை வீட்டிலே சாப்பிட உனக்குக் கிடைச்சிருக்காடி? வரையிக்கை பயித்தங்காய் மாதிரி, பேத்தைபத்தி வந்தாய். இப்ப என்னடா என்றால் ஆனைமாதிரி கொழுத்திட்டாய்! இந்தச் சொகுசெல்லாம் உனக்குத் தொடர்ந்து வேணுமெண்டால் நல்ல பிள்ளையாக எங்களோடை நெடுக இருக்க வேணும்! இல்லையோ பேந்தும் போய், உங்கடை குச்சிவீட்டுக்குள்ளை, நாய், பண்டி வாழ்க்கைதான் நீ வாழுவாய்! அங்கையென்ன, உனக்கு கோதம்பை நொட்டியும் அரை குறைச் சோறும், சம்பலும் தானே உன்ரை கொப்பன். கோத்தை சமைத்துப் போடுவினம்! உன்ரை அதிர்ஷ்டமடி! நீ எங்கடை வீட்டுக்கு வேலைக்காரியாக வந்தது! நீ ஊருக்குப் போகயிக்கை அங்கையுள்ளவங்கள் எல்லாம் உன்னைப் பார்த்து அதிசயிக்கப் போறாங்கள்! நீதான் அங்கை பெரிய இடத்துப் பெட்டை போல இருக்கப் போகிறாய்!”

எஜமானி இப்படிச் சொல்வதை ஆரம்பத்தில் கேட்ட பொழுது அவளுக்கும் பெருமையாகத்தான் இருந்தது! எஜமானியும் அடிக்கடி இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டுதான் வருகிறாள்.... அவள் ரொம்பப் பெரிய அதிர்ஷ்டசாலியாம்!

அந்த வீட்டிலேயுள்ள பெரிய பெரிய நாற்காலிகளையும் தளபாடங்களையும் கண்ணாடிப் பொருட்களையும் அலங்காரங்களையும் மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்து, பணக்கார வீடொன்றில் வேலைக்காரியாக இருக்கின்றாள் எனத் திருப்திப்படுவதாக இருந்தால், வள்ளிக்கு அந்த வீடு பெரிய அதிர்ஷ்டமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அப்படியே, அந்த வீடு தனது அதிர்ஷ்டத்தின் விளைவு என அவளும் கொண்டவள்தான்! ஆனால் அவளது பிஞ்சு உள்ளம் துடிக்கக்கூடிய முறையில், அவளை ஒரு தீண்டத்தகாதவள் போல அவர்கள் கருத்திற் கொண்ட பொழுது தான் அவளுக்கென்று ஒரு “புதிய விதியை” அந்தப் பணக்காரக் குடும்பம் சிருஷ்டிக்க முயல்வதை அவள் கண்டாள்.....

வள்ளிக்கென்று ஒரு பழைய தட்டத்தைக் கொடுத்து, தரையிலே உட்கார்ந்து சாப்பிட வேண்டுமென்றும் ஒரு பாயைக் கொடுத்து சமயலறையின் ஒரு மூலையிலே விரித்துப் படுக்குமாறும் அவர்கள் கூறிய பொழுது - அவர்களது அந்த விதிக்குப் பணிந்தவளாக அவள் தன்னைக் காட்டிக் கொண்ட போதிலும் ஒரு கேள்வி அவளுக்குள்ளேயே பிறந்தது. ஒரு குரல் ஆவேசமாகக் கிளர்ந்தது. அவள் பிறந்து வளர்ந்த இந்த உலகத்தில் அவளுக்கு முதன் முதலாகத் தெரிய வந்த ஏற்றத்தாழ்வு, சாதி அமைப்பு ஒன்றேதான்! அதன்படி பார்த்தால், அவள் ஒரு வேளாளர்பெண்! தாழ்த்தப்பட்டவர்களை வீட்டுக்கு வெளியே நிறுத்தி, அவர்களது கை மண்டையிலே செம்பு ஒட்டிக் கொள்ளாமல் குபுகுபுவென்று தண்ணீர் ஊற்றிய ஒரு உயர்சாதிப் பெண்ணாகக் கிளிநொச்சியிலே உலாவி வந்த ஒருத்திக்கு - அதே விதிமுறைகளை அதோ இவர்களும் சிருஷ்டிக்கிறார்கள்! அவளுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு இடம்! அவள் தரையில் தான் உட்காரலாம்! நாற்காலியில் உட்காரமுடியாது! வீட்டைப்போல சகஜமாக - தாராளமாக - சுதந்திரமாக - எந்த ஒரு பொருளையும் தீண்ட முடியாது!

எஜமானனையும் எஜமானியையும் தேடி வரும் நண்பர்களுக்கும் சினேகிதைகளுக்கும் இன்ன கிளாஸில் தான் தேநீர் வழங்கப்பட வேண்டுமென்றோ இன்ன கோப்பையில்தான் உணவு பரிமாறலாமென்றோ எந்த ஒரு நியதியும் கிடையாது. ஆனால் அவர்களோடு தப்பித் தவறி ஒரு வேலைக்காரி வந்து விட்டால் வள்ளியின் கிளாசில் தான் 'மரியாதை' க்குப் பயந்து தேநீர் வழங்க உத்தரவாகிறதே!

ருக்காது! என்னடி சொல்லுகிறாய்?"

காற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் வசதிகளும் நிறைந்த வீடாக இது இருக்கலாம்..... அவள் இருந்தது, பலரும் ஒன்றாக அடைந்து கிடக்கும் ஒரு சிறு குடிசை என்பதும் உண்மையே.

அதன் ஒரு மூலையில் இருக்கும் சாக்குக் கட்டிலில் அவள் விரும்பியது போல ஏறிப் படுக்க முடிகிறது. இங்கே எத்தனை கட்டில்கள்! குளிரெடுத்தாலும் முடிகிறதா என்ன? உறைகளைத் தேய்க்கவும் படுக்கை விரிப்புக்களை அலம்பவும். மடித்து வைக்கவும் மட்டுமே முடிகிறது.

“உன்ரை அதிர்ஷ்டம் தானடி எங்களட்டை வந்திருக்கிறாய்”

ஒருநாள் இப்படி எஜமானி கூறிய சமயம் ஏதோ ஒரு துணிச்சலில் வள்ளி சொன்னாள்:-

“எங்கடை வீட்டிலே இருக்கிற சொகுசை உங்களுக்கு என்னமா தெரியப்போகிறது?”

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் அம்மாவும் ஐயாவும் ஒரு கணம் வெலவெலத்துப் போய்விட்டார்கள்! ஏதோ ஒரு போர்க்கோலத்தைக் கண்டு அஞ்சியவர்களைப் போல “என்னடி சொன்னாய்?” என அதட்டினார்கள்..... அம்மாவிடம் 'செல்லம் கொடுத்து விட்டாய்' என ஆங்கிலத்தில் ஐயா சொன்னதும் அது தன்னைப்பற்றியது என அவளுக்குப் புரிந்தது.

அன்று வழக்கத்துக்கு மாறாக அன்பு ததும்ப வள்ளியை அழைத்த வீட்டு எஜமானி அவளுக்கு இரண்டு மூன்று - ரூபாய் பெறுமதியில்லாத இரு தோடுகளை அன்பளிப்பாக வழங்கிவிட்டு, அவளது அழகைப் பார்த்து ரசிக்க விரும்புகிறவள் போல வள்ளியிடம் சொன்னாள்.

“எங்கேடி சுரையைக் கழற்றித் தோட்டைக் காதிலை போட்டுக் கொண்டு வா..... ஓட்டை குத்திவிட்ட கொப்பனுக்கு, பாவம் - இவ்வளவு நாளும் ஒரு தோடு போட்டு உன்னை அழகுபார்க்கத்தானும் வழியில்லாமை இருந்திருக்கடி! உன்னை நல்லவிதிக்கு எங்களட்டை வந்திருக்கிறாய். போ... போ... போட்டுக் கொண்டு வா!”

அவை வெள்ளித் தோடுகள்! அவை கிடைத்தது கூட பேரதிரஷ்டம் போல எஜமானி அபிநயித்துச் சொன்ன பொழுது வள்ளிக்கு முகமெல்லாம் விகசித்தது. பெண்களுக்கே உரித்தான நாணத்துடன் அவற்றை வாங்கி கண்களில் நன்றியுணர்ச்சி பொங்க அவள் தனது காதுகளில் அவற்றைப் பூட்டிக் கொண்டிருந்த சமயம் எஜமானி தனது கணவனைப் பார்த்து ஆங்கிலத்தில் சொன்னாள்:-

“இது என்ன இந்தப் புதிய ஏற்பாடு என்று யோசிக்கிறீர்களா? இப்பொழுதெல்லாம் வேலைக்காரர்களைப் பிடிப்பதென்றால் எவ்வளவு ரொம்பப் பெரிய கஷ்டம் சொல்லுங்கள். போன முறை பொங்கல் தினத்துக்கு ராணி வீட்டிலே நின்ற இரு வேலைக்காரிகளும் புதுச் சட்டை நகை என்றெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு பிறகு வருவதாகப் போனவர்கள் தான், திரும்பிவரவேயில்லை. ஏன் இறைவரிமதிப்பாளர் இராகவன் வீட்டை எடுத்துப் பாருங்களேன். அங்கே நிண்ட வேலைக்காரப் பெட்டை களவெடுத்து நல்லாச்சாப்பிடுமாம். ஒருநாள் தேத்தண்ணி போட்டு தன் ரையெண்ணத்துக்கு குடித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டுவிட்டு மிஸ்ஸிஸ் ராகவனுக்குக் கோபம் வந்துட்டுது. நல்லா அடிச்சப் போட்டா, அந்தக் கழிசறை... அதுடைய பிச்சைக்காறப்புத்தி... திண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யிற நாய் -

போய்ச் சொல்லி மானக்கேடாப் போச்சு. நல்ல காலத்துக்குப் பொலிஸ் ராகவனுக்குப் பழக்கமா இருந்ததாலை மேலுக்குப் போகவிடாமை உள்ளுக்கேயே சடைஞ்சாச்சு..... இதை நான் ஏன் சொல்றணெண்டால் இந்தப் பெட்டையை நாங்கள் இரண்டு மூன்று நாளைக்குப் பேய்க்காட்ட வேண்டியிருக்கு. அவளுடைய தகப்பன் வாறான். பிள்ளையைப் பார்க்கப் போறானாம். கடிதம் போட்டிருக்கிறான்.”

..... வள்ளியோடு முகம் கொடுத்துக் கதைக்காத ஐயா, மனைவியின் ஆங்கில லெக்ஸரைக் கேட்டதும் சொன்னார்.

“டியேய் வள்ளி! வேறு வீடுகளில் எண்டால் வேலைக்காரிகளுக்குச் சாப்பிடக் கூடக் குடாதுகள்! உனக்கு வேலையும் குறைவு. அம்மா உனக்குச் செல்லமும் தாறா! ஏதோ நல்ல விதியிருந்து எங்களட்டை வந்திருக்கிறாய்.”

வண்ணமலர்ச் செடிகள் மிகுதியாக வளர்ந்து நிற்கும் அந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்த வள்ளியின் தந்தை கந்தனுக்கு அப்படிப்பட்ட ஒரு வீட்டை ஏழு தலைமுறை சென்றாலும் தனது சந்ததியால் கட்டிமுடிக்க இயலாதென்ற திடமான நம்பிக்கை அதைப் பார்த்ததும் ஏற்பட்டது. அங்குள்ள சுவர்கள் - அங்குள்ள விராந்தைத் தரைகள் - அங்குள்ள மின்விளக்கு அலங்காரங்கள் -அங்குள்ள மீன் தொட்டிகள் யாவுமே அவனைப் பிரமிப்பிலாழ்த்தின. உண்மையிலேயே வள்ளி அதிர்ஷ்டக்காரிதான்! அவள் பிறந்த நட்சத்திரத்தை அவன் நினைத்துப் பார்த்தான். திருவோணம். ராணியாட்டம் வாழுவாள் என்று சோதிடர் சொல்லி இருக்கிறார்.....

ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கி, கைகட்டி எஜமானுக்கும் அவரது மனைவிக்கும் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு வள்ளிக்கென்று பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த கிளாசில் தேநீர் வந்தது! புனிதமான கோயிலொன்றுக்குள் பிரவேசித்து, தேவி சமேதரமாய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஆண்டவன் முன்னால் பக்திப் பரவசமாக நிற்கும் ஒரு பக்தனைப் போல அவன் குரல் தளதளத்தது.

“எனது தெய்வங்களே! இதெல்லாம் என்னத்துக்கு? மூன்று நேரம் சாப்பாடு குறையாமல், வள்ளியை உங்களது சொந்தப் பிள்ளைபோலப் பாக்கிறியள்..... அவள் அதிர்ஷ்டம் செய்துதான் இங்கை வந்தவள். அவளை ஒருக்கா அவளது தாய் பார்க்க வேணும், கூட்டிக் கொண்டு வா எண்ணு சொல்லி ஆசைப்பட்டவள்தான். ஆனா, தாய்க்குத் தாயாய் என்றை அம்மா கவனிக்கையிக்கை, அவளை என்னத்துக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய்க் காட்ட வேணும்.....? ஆறதலாக - தாய் பார்க்கட்டும்.”

சுவரின் ஒரு மூலையில் சாய்ந்து நின்ற வள்ளியின் குரல் திடீரெனத் தந்தையை நோக்கி எழுந்தது.

“ஏலாது! நான் வரப் போறன். இங்கே நிற்க மாடான்”

“ஏண்டி..... அங்கை வந்து வயிறு காய்ஞ்ச சாகப் போறியோ? தெய்வம் மாதிரி இந்த அம்மாவையும் ஐயாவையும் விட்டுவிட்டு வாறனெண்டு சொல்ல உனக்கு என்ன பைத்தியமே?

“முடியாது, நான் வரப்போறன்.... காய்ஞ்ச செத்தாலும் சரி, வருவேன்.”

“நில்லடி..... என்றை குணம் தெரியுமே?”

“நான் மாட்டன்! வரத்தான் போறன்”

மகளை விலக்கி வெளியே செல்ல முற்பட்ட, அவளை அவள் பின் தொடர்ந்தாள். ஐயாவும் அம்மாவும் செயலற்று நின்றனர். அவள் குரல் சீற்றமாக ஓங்கி ஒலித்தது.

“நான் மாட்டன், வரத்தான் போறன்!”

செ. கதிர்காமநாதனின் வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது ஒரு நுண்ணாய்வு

ஈஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன்
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,
தமிழ்த்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

1. செ.கதிர்காமநாதன்

ஈழத்துச் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள், மத்தியில் கலாபூர்வமானதும் கிராமிய மணம் கமழ்வதுமான தனது சிறுகதைகளால் தனித்ததோர் இடத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டவர் செ. கதிர்காமநாதன். கலையும் இலக்கியமும் மக்களுக்காக என்ற கோட்பாட்டைத் தழுவி எழுதி வந்த இப்படைப்பாளியின் கதைகளுள் பல யாழ்ப்பாணக் கிராமங்களைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டவை. கிராமிய மக்களின் சமூக, பொருளாதாரக் கட்டுமானங்களையும், பண்பாடு, வாழ்வியற் கோலங்கள் போன்றவற்றையும் உயிர்ப்புடன் இவர் கதைகள் பேசின. பேச்சு மொழியில் வசனநடையைத் திறம்படக் கையாண்டு பிரசார வாடையின்றி எழுதப்பட்ட இவரது கதைகள் அவை எழுதப்பட்ட காலத்திலும் தற்காலத்திலும் பிரமிப்புடனேயே நோக்கப்பட்டுள்ளன.

தாய்மொழிக் கல்வியின் முதல் அறுவடையாக வந்த பட்டதாரிக் கூட்டத்துள் ஒருவராகக் கணிக்கப்படுகின்ற செ. கதிர்காமநாதன் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகள் மட்டுமே இவ்வுலகில் வாழ்ந்த போதிலும் அவர் எழுதிய 'ஒரு கிராமத்துப் பையன் பாடசாலைக்குப் போகின்றான்' முதலான சிறுகதைகள் சாகாவரம் பெற்றுள்ளன. செ. கதிர்காமநாதன் முதல் சிறுகதையை எழுதியபோது அவருக்கு வயது பதினெட்டு. தொடர்ந்து பதினேழு வருடங்களுக்குக் குறைவாகவே அவர் படைப்புலகுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். இக் காலப்பகுதியில் அவர் எழுதிய கதைகளுள் முக்கியமானவை 'கொட்டும்பனி' என்னும் தொகுதியாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

2. கதையும் கதைப்பொருளும்

செ.கதிர்காமநாதனின் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியான கதைகளுள் 'வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது' என்னும் கதையும் ஒன்றாகும். கொழும்பில் வாழும் பணக்கார வர்க்கத்தினரின் வீட்டில் வேலை செய்வதற்குப் போகும் சிறுமி ஒருத்தியின் எதிர்பார்ப்புக்களும் ஆசைகளும் விருப்பங்களும் நிராசையாகித் தொலைந்து போவதே இக்கதையின் தொனிப்பொருள். கனவுலக வாழ்க்கைக்கும் யதார்த்த வாழ்க்கைக்கும் இடையிலான முரண்நிலையை இக்கதையினூடாக வாசகர் முன்னிறுத்துகிறார் கதிர்காமநாதன்.

இக் கதையின் பிரதான களம் கிளிநொச்சியில் விவசாயக் கூலி வேலையை நம்பி வாழும் ஒரு குடியேற்றக் கிராமமாகும். சிறுகதை அங்கிருந்தே ஆரம்பமாகின்றது. கதையின் பிரதான கதாபாத்திரமாக வரும் வள்ளியும் அவள் குடும்பத்தவர்களும் அக்கிராமத்தின் அங்கத்தவர்கள். நாகரிகத்தின் சின்னங்களைக் கண்டோ, கேட்டோ, அறிந்திராத வளர்ச்சி குன்றிய அக்கிராமத்தில் கூலிவேலையையே நம்பிவாழும் வள்ளியின் குடும்பம் தாய், தந்தை, ஏழு பிள்ளைகள் உள்ளடங்கலாகப் பத்துப்பேரை உறுப்பினர்களாகக் கொண்டது. சுவையான உணவுகளையோ நல்ல 'உடுபுடைவை' களையோ அக் குடும்பப் பிள்ளைகள் அறிந்திராத அளவுக்கு அக் குடும்பம் வறுமைப்பட்டது. இவ்வறுமையின் கொடுமே வள்ளி என்னும் பாத்திரத்தைக் கொழும்பிலுள்ள பணக்கார வர்க்கத்தினரின் வீட்டுக்கு வேலைக்குச் செல்ல நிர்ப்பந்திக்கின்றது. குடும்பப் பொறுப்பற்ற தகப்பனுக்கு மகள் வேலை செய்யப் போவதால் 'காசு கிடைக்கும்' என்னும் எதிர்பார்ப்பும் கொழும்பு வீட்டில் வேலைசெய்யப் போவதால் தனக்கு 'நல்ல சாப்பாடும் நல்ல உடுபுடைவையும்' கிடைக்கும் என்ற மகளின் எதிர்பார்ப்பும் கொழும்புக்குக் கதைக்களத்தை மாற்றி விடுகின்றன.

பங்களா போன்ற வீடு, ரோஜாத்தோட்டம், ஆடம்பரமான சாப்பாடு, ஆங்கில உரையாடல், உத்தியோகம் எனும் பண்புகளுடன் கூடிய கொழும்புப் பணக்கார வர்க்கக் குடும்பச் சூழல் கிராமியத்தை

இதுவரை காலமும் வாழ்புலமாகக் கொண்டிருந்த வள்ளிக்குப் பிரமிப்பை உண்டு பண்ணுவதாக அமைந்தது. தான் எண்ணியபடி இறைச்சி, மீன் முட்டைச் சாப்பாடுகளை விரும்பிய மட்டும் உண்ணமுடியும் என்னும் அவாவும் நல்ல உடுபடைவைகளை அணிந்து திரியலாம் என்ற யனோவிருப்பும் வள்ளியைச் சந்தோஷத்தின் அல்லது திருப்தியின் எல்லைக்கே கொண்டு செல்வதைக் காணமுடிகின்றது. ஆனால் அச்சந்தோஷம் கனவுலகுடன் மட்டும் முடிந்து விடுமென அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

வள்ளி நினைத்தது போலவே அவளுக்கு இறைச்சி, மீன், முட்டை என நல்ல சாப்பாடுகளும், நல்ல துணிமணிகளும் கிடைத்தன. எனினும் அவளது சொந்தவீட்டில் கிடைத்தது போன்ற சுதந்திரம், அன்பு, பரிவு, பாசம், விளையாட்டு நண்பர்கள் என எவையும் புதிய சூழலில் கிடைக்கவில்லை. மாறாகக் கண்டிப்பு, புறக்கணிப்பு, அலட்சியம் என்பனவே அவளுக்குக் கிட்டின. இம் முரண்நிலை வள்ளி என்னும் குழந்தையின் மனதில் ஏற்படுத்திய போராட்டங்களையும் அவள் இறுதியில் எடுக்கும் முடிவுமே கதையின் உச்சநிலையாக (Climax) அமைந்துள்ளன. வள்ளியை இறுதியில் வென்றவை வசதிநிறைந்த வாழ்க்கையோ, நல்ல சாப்பாடோ, நல்ல சட்டையோ, ரோஜாப்பூக்களோ அல்ல: ஏழைவீட்டில் தாய், தந்தை, சகோதரர், நண்பர்கள் எனப் பலரிடமிருந்தும் அவளுக்குக் கிடைத்த பரிவும், பாசமுமே என்கிறார் ஆசிரியர். தந்தையுடன் 'முரண்டு பிடித்து'க் கொண்டு மீண்டும் கிராம வாழ்க்கையை நோக்கி வள்ளி திரும்பமுனைவதுடன் கதையை முடித்துக் கொள் கிறார் கதிர்காமநாதன்.

3. கதாசிரியரின் கருத்துநிலை

இச் சிறுகதை ஏழைச்சிறுமி ஒருத்தியின் ஏக்கங்கள், எதிர்பார்ப்புகள், விருப்பு வெறுப்புகள் என்பவற்றைச் சூழக் கட்டியெழுப்பப்பட்டிருந்த போதிலும் இக்கதையினூடாக செ. கதிர்காமநாதன் வாசகர் முன்னிறுத்தும் கருத்துநிலைகள் பலவாகும். வர்க்க முரண்நிலை, பெண்கள் சார்ந்த ஒடுக்குமுறை, சிறுவர்களை

வேலைக் கமர்த்தும் கொடூரம், சாதியச் சிக்கல் எனப் பலவிடயங்களையும் அவர் இச்சிறுகதையில் ஆராய்ந்துள்ளார். எனினும் மேற்போந்த விடயங்கள் யாவற்றையும் அவர் மனிதநேயக் கண்ணோட்டத்திலேயே நோக்கியுள்ளமை புலனாகும். சமூகப் பிரச்சினைகள், முரண்பாடுகள், சிக்கல்கள் என்பவற்றின் பிரதிபலிப்புக்களை மட்டும் முதன்மைப்படுத்தும் போக்கு இக்கதையில் தூக்கலாக வெளிப்பட்டுநிற்கின்றது.

வறுமையும் செழிப்பும்

இருவேறுபட்ட அந்தஸ்து நிலையில் வாழும் சமூக அங்கத்தவர்களின் மனநிலைகளை இக் கதை துலாம்பரமாக அடையாளங் காட்டுகின்றது. முதலில் நிலமற்ற வகுப்பினராய் நிலவுடைமையாளரின் தயவில் தங்கி வாழும் வள்ளியின் குடும்பத்தின் வறுமைநிலையை ஆசிரியர் பல்வேறு காட்சிப் படிமங்களுடாகவும் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். 'இட்டுமுட்டான்' வீடு, கோதுமை மாப்பிட்டு, பூசனிக்காய் அல்லது வாழைக்காய்க் கறி என்பன ஏழ்மையின் குறியீடுகளாக கதையில் காட்டப்படுகின்றன. அந்த ஏழ்மை நிறைந்த வீடுகளுக்கு நல்ல ஆடைகளும், இறைச்சி, மீன், முட்டை என்ற சத்தான உணவு வகைகளும் கனவுப் பொருள்களாகவே இருந்ததை கதாசிரியர் அடிக்கடி கதையில் உணர்வு பூர்வமாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இச் சிறுகதையின் பிரதான கதாபாத்திரமான வள்ளியின் தங்கை காந்தியின் மனதுள் குடையும் துயரமும் அவள் தனக்குள் தானே நிகழ்த்தும் 'குட்டிப் பிரசங்கமும்' ஏழைவீட்டுப் பிள்ளைகளின் கனவுலக எதிர்பார்ப்புகளை அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

"அவவுக்கு நெடுக்' வாரப்பாடு தன்ரை மூத்த
மேளிலை தான் எங்களிலை எப்பெனும் பாசமில்லை.
அவளுக்கு இறைச்சி, மீன், முட்டையோடு சாப்பாடு
போட்டுக் கொழுக்க வைக்க வேணுமெண்டு, அனுப்ப
நினைக்கிறா. எங்களைப் பற்றி, எள்ளளவும்
நினைக்கிறா இல்லை. அவளைவிட நான் தானே

ஒல்லி? எனக்குத்தானே கைகாலெல்லாம் எலும்பு தெரியுது... நான் தானே பேத்தைச்சி மாதிரி இருக்கிறேன்? என்னை அனுப்பினால், கொழுத்து வந்திடுவேன் எண்டு அவவுக்குப் பொறாமையா இருக்கு... ஒரு வாழைக்காயையும், கோதம்பைப் புட்டையும் காய்ச்சித் தந்துட்டு வேலை மட்டும் மாடு மாதிரி வாங்கிப் போடுவா. பாப்பம்...பாப்பம்... இனிப் பாப்பம், பிள்ளை எண்டு கெஞ்சிக் கொண்டு வேலை செய்விக்கவா, வா காட்டித் தாறன்.”

இவ் ஏழ்மையே தங்கள் பிள்ளைகளில் ஒன்றை கொழும்பில் வீட்டு வேலைக்கு அனுப்பப் பெற்றோரைத் தூண்டுகின்றது. பிள்ளையைப் பிரிவதோ அல்லது சிறு வயதில் வேலைக்கனுப்புவதோ தாய்க்கும் தந்தைக்கும் வருத்தத்தைத் தரவில்லை என்கிறார் ஆசிரியர்.

”தாயும் தந்தையும் கம்பீரமான தமது உடலைக் கோணிக் குறுகலாக்கி முகம் விகசிக்க ஐம்பது ரூபாயைப் பெற்றுக் கொண்டு அவளை யாரோ ஒரு அந்நியனுடன் வழியனுப்பி வைத்தபோது”

பிள்ளையிலும் பார்க்கக் குடும்ப வறுமையைத் தீர்த்துக் கொள்ளத் தரப்படும் பணம் அவர்களுக்குப் பெரிதென்பட்டது.

எட்டுக்குழந்தைகளைப் பெற்ற பின்னரும் ஊதியமாகக் கிடைத்த பணத்தையெல்லாம் கள்ளுக்கு வீணடிக்கும் பொறுப்பற்ற தந்தை அக் குடும்பத்தின் வறுமைக்கு மற்றுமோர் முக்கிய காரணம். குடும்பத்தலைவன் பொறுப்பற்று நடந்து கொள்வதானது குடும்பச் சீர்கேடுகளுக்கும், குலைவுகளுக்கும் எந்தளவு தூரம் காரணமாகிவிடுகிறது என்பதை இக்கதை குறிப்பாகச் சுட்டுவதைக் காணலாம்.

இதற்கு மறுதலையான வாழ்க்கையை வாழும் கொழும்புப் பணக்கார வர்க்கச் சமுதாயம் பற்றியும் அதன் குணாம்சங்கள் குறித்தும் கதாசிரியர் முக்கியமான கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார்.

வள்ளியின் பிரமிப்பு நிறைந்த பார்வையினூடாகவும், உரையாடலுக்கூடாகவும் பணக்கார வர்க்க சமுதாயத்தின் ஆடம்பரங்களும் குணாம்சங்களும் வாசகர் முன்னிறுத்தப்படுகின்றன. ஆடம்பரமான பங்களா போன்ற அடையாளங்களுடன் இவர்கள் வாழ்ந்தாலும் அவர்களின் மனம் மட்டும் குறுகியதாக இருப்பதைக் கதாசிரியர் ஆங்காங்கே எடுத்துக்காட்டுகின்றார். வேலைக்கென வரும் சிறுமியின் குழந்தை மனப்பான்மையைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாது செயற்படும் இத்தகைய பணக்கார வர்க்கத்தினர் மீதான கதாசிரியரின் தார்மீக கோபம் அவ்விடங்களில் மிகத்தெளிவாக வெளிப்படுகின்றது. சிறைபிடிக்கப்பட்ட வாழ்வு வேலைக்காரி என அருவருக்கத்தக்க வகையில் சூட்டப்பட்ட பெயர் எஜமானனும் எஜமானியும் உண்டு மிச்சமாக விடப்பட்டவற்றையே உண்ணும் நிலை அடுக்களையின் ஓரத்தில் இரவிலே சுருண்டு கொள்ள வேண்டிய அபத்தம் இவையாவும் வள்ளி எனும் குழந்தையின் உள்ளத்துள் ஏற்படுத்தும் போராட்டங்களை கதையின் இறுதிப்பகுதியில் ஆசிரியர் மிகத் தெளிவாக வடித்துள்ளார். குழந்தை ஈற்றில் எடுக்கும் முடிவுக்குரிய பகைப்புலன்களாக இவைகள் உள்ளன.

வேலைக்காரச் சிறார்கள்

பொதுவாக இத்தகையோர் சிறுவர்களை வீட்டில் வேலைக்கமர்த்த விரும்புதற்குப் பல விசேஷமான காரணங்கள் உள. அவற்றுள் மிக முக்கியமானது இலாப நோக்கமாகும். வயது வந்தோரை வேலைக்கமர்த்துவதிலும் பார்க்கச் சிறார்களைக் குறைந்த சம்பளத்தில் வேலைக்கமர்த்திக்கொள்ள முடியும். அதனைவிடச் சிறுவர்களை ஏவி அல்லது அதட்டி எக்காரியத்தையும் செய்து கொள்ளவது இலகுவானது. ஏனெனில் வளர்ந்தோரைப் போல சிறுவர்களினாலே எதிர்ப்புணர்வினைக் காட்டமுடியாது அன்றியும் வீட்டை விட்டு வெளியேறக் கூடிய மனோதைரியமும் அவர்களுக்கு இருக்காது. சிறுசிறு பொருட்களை வாங்கிக் கொடுத்தே அவர்களைத் திருப்திப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். இவ்வாறான காரணங்களால் பொதுவில் சிறுவர் தொழிலாளர்கள் விரும்பப்பட்டுவந்தனர். இக்கதை எழுதப்பட்ட காலங்களில் ஏழ்மைநிறைந்த குடும்பங்களிலிருந்து

குழந்தைத் தொழிலாளர்களைத் திரட்டிக் கொள்வதும் இலகுவானதாக இருந்தது. கொழும்பிலுள்ள இத்தகைய பணக்கார வர்க்கக் குடும்பங்களுக்குக் குழந்தைத் தொழிலாளர்களைத் தேடித் தருவதற்கென்றே குறிப்பிட்ட சிலர் தரகர்களாகவும் தொழிற்பட்டுவந்தனர். கொழும்பிலுள்ள வீடுகள் பற்றியும், அங்கு கிடைக்கக்கூடிய வசதிகள், வாய்ப்புகள் குறித்தும் தரகர்கள் பிரசாரம் செய்து வந்தனர். இத்தகைய பிரசாரங்களில் எடுபட்ட குடும்பங்களில் வள்ளியின் குடும்பமும் ஒன்று.

ஆக, தனது சமகாலத்தில் முனைப்புற்று நின்ற பிரச்சினைகளுள் ஒன்றான சிறுவர்களை வேலைக்கமர்த்தும் பரிதாப நிலையை செ. கதிர்காமநாதன் கதையாக்கியுள்ளார். சிறுவர் தொழிலாளரை வேலைக்கமர்த்துதல் தொடர்பான நேரடியான விமர்சனங்களை அவர் முன்வைக்கவில்லை. சிறுமியின் மன ஓட்டத்தினைக் கதையில் சித்திரிப்பது கொண்டே அதனைத் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம். சிறுமியின் பார்வைகள், மனப்பதிவுகள், உரையாடல்கள் யாவும் சிறார்களை வேலைக்கமர்த்துதல் தொடர்பான எதிர் அலைகளையே எழுப்புகின்றன. வண்ணத்துப்பூச்சி போல் சிறகடித்துக் கொண்டு, பரிவையும் பாசத்தையும் அன்பையும் எதிர்பார்த்தபடி சுதந்திரமாக வாழவிரும்பும் சிறார்களை கட்டுப்பாடுகளும் கண்டிப்பும் கொடுத்து வேலைவாங்குதல் பொருந்துமா? என்ற கேள்வியை எல்லோரது மனங்களிலும் ஓங்கி எழுப்பச் செய்கிறது இச்சிறுகதை.

தனது பிறந்த வீட்டுக்கே திரும்பிச் செல்ல சிறுமி எடுக்கும் முடிவு இக்கதையின் பிரதான திருப்புமுனை. மீண்டும் கிராமியம் மணக்கும் சுதந்திர உலகில் சிறுமியை வாழவைக்க வேண்டும் என்ற கதாசிரியரின் மனப்போக்கும் இதனால் புலனாகிறது. சிறுமி 'வீட்டுக்கு வரப்போகிறேன்' என அடம் பிடித்த வேளையிலும் அதனைப் பற்றிச் சிந்திக்காது அக்குழந்தையின் ஊதியத்தைக் கருதி அவ்வீட்டிலேயே தொடர்ந்து வேலை செய்ய நிர்பந்திக்கும் தந்தையின் இறுகிய மனத்தையும் கதாசிரியர் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. தந்தை வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல மறுக்கவும் கேட்காமல் அடம்பிடித்தபடி

சிறுமி அவரைத் தொடர்வதை நோக்குகின்றபோது குழந்தையின் மனோநிலை அப்பணக்கார வீட்டில் வேலை செய்யுங்காலங்களில் எந்தளவு தூரம் பாதிக்கப்பட்டிருந்துள்ளது என்பதை உணர்முடிகிறது.

சிறுவர்களை வேலைக்கமர்த்தும் கொடூரம் பற்றியும் 'சிறுவர் உரிமைகள்', 'சிறுவர் துஸ்பிரயோகம்' என்பன குறித்தும் இன்று அதிகம் கவனம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. யுனெஸ்கோ, யுனிசெப் முதலான அமைப்புகள் இன்று அவை பற்றி அதிகம் பேசி வருகின்றன. சிறுவர் துஸ்பிரயோகங்களுக்கு எதிரான கடுமையான சட்டதிட்டங்களும் அமுல்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சிறுவர் துஸ்பிரயோகங்களில் ஈடுபடுபவர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனைகளும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால், இவ்வாறான சிறுவர் உரிமைகள் பற்றிய கோஷங்கள் முனைப்புப்பெறாத ஒரு காலத்திலேயே கதிர்காமநாதன் இது பற்றிச் சிந்தித்திருப்பது பாராட்டத்தக்கதாகும். மனிதநேயத்தளத்தில் நின்று சிறுவர் தொழிலாளர் அடையும் உடல், உள நெருக்குவாரங்களை அவர் எழுத்தில் கொணர்ந்துள்ளார். எனினும் சிறுவர் தொழிலாளர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும் சந்தர்பங்களில் எவ்வித பிரசாரங்களுக்கும் கோஷங்களுக்கும் உபதேசங்களுக்கும் அவர் கதையில் இடங்கொடுக்காமை கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும். மாறாகக் கதையைக் கலாபூர்வமானதாக நடத்துவதில் அவர் காட்டும் அக்கறை மெச்சத்தக்கது. சிறுகதை கருத்துப்பிரசாரம் செய்யும் கருவியல்ல என்ற தெளிவு அவரிடம் இருப்பதையே இவை காட்டுகின்றன.

வள்ளியின் எஜமானும் எஜமானியும் சிறுமிக்கு வெள்ளித் தோடுகளை வாங்கித் தருவது போலி ஏமாற்றாக இருப்பதையும் கதாசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். சிறுவர்களின் உள்ளத்தில் மேற்கிளம்பும் வெறுப்புக்கள், எதிர்ப்புணர்வுகள் என்பவற்றை கட்டுப்படுத்தும் கைங்காரியங்களாகவே அவை அமைகின்றன. வெள்ளிக் தோடுகளைக் கண்டு முகம்மலர்ந்து சந்தோஷப்படும் சிறுமி அதற்குப் பின்னதாக உள்ள கபடத்தை உணராமலேயே விட்டுவிடுகிறாள். அதனை உணர்வதற்குரிய மனப்பக்குவமும் அவளுக்கில்லை. ஆங்கிலத்தில் வீட்டு எஜமானி தரும் 'பிரசங்கம்'

சிறுபிள்ளைகளை வேலைக்கமர்த்தும் பணக்கார வகுப்பினரின் உண்மையான சுயரூபத்தினை அடையாளம் காட்டுவது கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

”இப்பொழுதெல்லாம் வேலைக்காரர்களைப் பிடிப்பதென்றால் எவ்வளவு ரொம்பப் பெரிய கஷ்டம் சொல்லுங்கள். போனமுறை பொங்கல் தினத்துக்கு ராணி வீட்டிலே நின்ற இரு வேலைக்காரிகளும் புதுச்சட்டை, நகை என்றெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு பிறகு வருவதாகப் போனவர்கள் தான் திரும்பிவரவேயில்லை. ஏன் இறைவரிமதிப்பாளர் இராகவன் வீட்டை எடுத்துப் பாருங்களேன். அங்கே நிண்ட வேலைக்காரப்பெட்டை களவெடுத்து நல்லாச் சாப்பிடுமாம். ஒருநாள் தேத்தண்ணிபோட்டுத் தன்றையெண்ணத்துக்கு குடித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டுவிட்டு மிஸ்ஸிஸ் ராகவனுக்குக் கோபம் வந்திட்டிடுது. நல்லா அடிச்சப் போட்டா. அந்தக் கழிசறை... அதுடைய பிச்சைக்காறப்புத்தி... திண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யிற நாய் - பொலிசிட்டைப் போய்ச் சொல்லி மானக் கேடாப் போச்சு...” இதை நான் ஏன் சொல்றணெண்டால் இந்தப் பெட்டையை நாங்கள் இரண்டு, மூன்று நாளைக்குப் பேய்க்காட்ட வேண்டியிருக்கு. அவளுடைய தகப்பன் வாரான். பிள்ளையைப் பார்க்கப் போறானாம். கடிதம் போட்டிருக்கிறான்”

பணக்கார வகுப்பினரின் மனோபாவமும் இதன் மூலம் புலனாகின்றது.

சாதியம் வர்க்கம்

சமகாலத்தில் முனைப்புற்றுக் காணப்பட்ட சாதியம், வர்க்கம் சார்ந்த கருத்துக்களையும் கதாசிரியர் கதையில் பதிவு செய்துள்ளார். குறிப்பாகச் சாதியம் வர்க்க நிலையில் அடிபட்டுப்போவதை அவர்

மிகச் சாதூரியமாகக் கதையில் எடுத்துக் காட்டுவதைக் காணலாம். வள்ளி ஒரு வேளாளர் வீட்டுப்பெண். சாதிக்கட்டுமானத்தின் உச்சியிலுள்ள வகுப்பினைச் சேர்ந்தவள். 'தாழ்த்தப்பட்டவர்களை வீட்டுக்கு வெளியே நிறுத்தி அவர்களது கை மண்டையிலே செம்பு ஒட்டிக் கொள்ளாமல் குபுகுபு என்று தண்ணீர் ஊற்றிய ஒரு உயர்சாதியில் வந்தவள்' எனக் கதாசிரியர் அவளை அறிமுகஞ் செய்கின்றார். ஆனால் பணக்கார வர்க்கத்தினரின் வீட்டில் அவள் வேலைக்குச் சென்றபோது இச் சாதி அந்தஸ்த்துகள் எல்லாம் முன்னிறுத்திப் பார்க்கப்படவில்லை. அங்கு அவள் ஒரு வறுமைப்பட்ட மத்தியதரவர்க்கப் பெண்ணாகவே மதிக்கப்பட்டாள். மத்தியதர வர்க்கத்தினை எப்படி பணக்கார வர்க்கத்தினர் பார்ப்பார்களோ, எப்படி நடாத்துவார்களோ அப்படியே வள்ளியும் நடாத்தப்பட்டாள். சாதி முன்னுரிமை அங்கு மறுதலிக் கப்பட்டது வர்க்கம் தூக்கிப்பிடிக்கப்பட்டது. சாப்பிடப் பழைய தட்டம், தண்ணீர் அல்லது தேநீர் அருந்த தனியான 'கிளாஸ்', தரையில் அமர்ந்து உண்ணவேண்டும் என்ற அறிவுறுத்தல், சமையற்கட்டிலேயே உறங்கவேண்டும் என்ற கண்டிப்பு இவை எல்லாம் தனது ஊரில் வேளாளர்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மீது சுமத்தும் அடக்கு முறைகளை நிகர்த்ததாக இருப்பதை அச்சிறுமி உணரத் தலைப்படுகிறாள். சாதியடிப்படையில் கிராமப்பகுதியில் காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வு நகரப்பகுதியில் வர்க்க அடிப்படையிலான ஏற்றத்தாழ்வாகப் பரிமாணம் பெறுவதை இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது. சாதியமைப்பில் உயர்நிலையில் இருப்பவர்களும் வர்க்கநிலையில் தாழ்வாகவே கருதப்பட்டனர். சாதியமைப்பில் காணப்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகள் வர்க்க நிலையிலும் பேணப்பட்டதையே இது சுட்டுகிறது. வள்ளிக்கு மட்டுமன்றி அவள் தந்தைக்கும் வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினரின் வேலைகாரருக்கும் இதே உபசரிப்பே கிடைத்ததை நோக்கும்போது வர்க்கம் சமூகத்தில் ஆழக் கால்பதித்திருந்த தன்மை தெளிவாகின்றது.

பெண்ணடிமை

இச்சிறுகதையின் ஓர் அம்சமாகப் பெண்கள் ஆண்களால் துன்புறுத்தப்படும் சந்தர்ப்பம் ஒன்றையும் கதாசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். குறிப்பாக வறிய குடும்பங்களில் கட்டுக்கடங்காமல்

கள்ளைக் குடித்துவிட்டுப் போதையில் வரும் கணவன்மாரினால் பெண்கள் அடையக் கூடிய துன்பங்களை வெளிப்படையாக இக்கதை பேசுகின்றது. வள்ளியின் தந்தையின் பொறுப்பற்ற தன்மையினால் அவள் தாய் உள, உடல் ரீதியாக அடையும் துன்பங்களை கதாசிரியர் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். 'வயிறு முட்ட எங்கோ சென்று கள்ளை நிரப்பிவிட்டு வந்து மிரட்டலும் அதட்டலும் அட்டகாசமுமாகக் கொட்டிவிடக் குடும்பத் தலைவரின் செயல்கள் முழுக்குடும்பத்தையுமே மனோரீதியாகப் பாதிக்கின்றன. இதன் உச்சநிலையாக கணவனின் பொறுப்பற்ற தன்மையைக் கண்டிக்க முனையும் மனைவிக்கு அடியும் உதையுமே பரிசாகக் கிடைக்கின்றன.

"அவன் கொடுக்கும் அடிகளையும் உதைகளையும் வாங்கிக் கட்ட முடியாது உடலில் எள்ளவும் இடமில்லை. முன்பெல்லாம் வாங்கிக் கட்டியாகி விட்டது"

எனும் வரிகள் பொறுப்பற்ற கணவன்மாரால் பெண்கள் அடையும் கொடுங்களுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். கொடுமையின் உச்சமாக, வள்ளி தாயின் வயிற்றில் இருக்கின்றபோது தந்தை பழுக்கக் காப்ச்சிய கம்பியால் தாய்க்கு முதுகிலே குறியிட்ட கொடூரம் நிகழ்ந்தது. இப்படித் துன்பங்கள் ஏற்பட்டபோதும் குடும்ப அமைப்பைக் குலைக்காமல் தன் குழந்தைகளுக்காக வாழும் சராசரிப் பெண்ணின் மீது அனுதாபம் கொள்ள வைக்கிறார் கதாசிரியர். பெண்ணியக் கோட்பாடுகள் வளர்ச்சியடையாத ஒரு காலப்பகுதியில் பெண்கள் மீதான ஒடுக்குமுறை பற்றி செ.கதிரகாமநாதன் சிந்திக்க முற்பட்டமை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியதொன்றாகும்.

கதையின் தலைப்பு

கதாசிரியர் இச்சிறுகதையில் பலதரப்பட்ட பிரச்சினைகளையும் முன்னிறுத்திப் பேசியிருந்தாலும் கதையின் நோக்கினையும், இலக்கினையும் கதைத் தலைப்பினூடாக மிகத் தெளிவாகவே இனங்காட்டியுள்ளார். 'வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது? எனும் தொடரில்

எழுப்படும் வினா, சோற்றுடன் மட்டும் வாழ்வு திருப்திப்பட்டுப் போவதன்று வாழ்க்கை சிறப்புற வேண்டுமென்றால் சோற்றுடன் இதமான பரிவும், பாசமும் அவசியம் என்ற கருத்தை வாசகர் முன்னிறுத்துகின்றது. இறைச்சி, மீன். முட்டை என ஆடம்பர உணவுகளை விரும்பி வேலைக்குச் செல்லும் வள்ளியின் உள்ளத்தில் இறுதியில் தோன்றிய 'தத்துவம்' இதுதான். இதனைக் கதையின் தலைப்பாக்கியிருக்கும் கதிர்காமநாதனின் திறமை வியத்தற்குரியது. கதையின் மௌனத்தைக் கலைத்துவிடும் திறன் இக்கதைத் தலைப்பிலிருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும். சிறுமியின் பேச்சுமொழியில் கதைத் தலைப்பு அமைந்துள்ளமை அதற்கு மேலும் அணிசேர்ப்பதாயுள்ளது.

கதைக்கட்டமைப்பு

மரபுரிதியான சிறுகதைக் கட்டமைப்புக்குள் அமைந்து வரும் இச் சிறுகதை தொடக்கம், வளர்ச்சி, முடிவு என்ற வகையில் வளர்த்துச் செல்லப்படுவதைக் காணமுடிகின்றது. எனினும் ஆசிரியர் கதையை முரண்களை அல்லது எதிர்நிலைகளை முன் வைத்து வளர்த்துச் செல்வதானது சிறுகதைக்கட்டமைப்பில் தனித்துவத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. சிறுகதையின் தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை முரண்கள் பயின்றுவருவதை அவதானிக்கலாம். நகரம் x கிராமம், ஏழைக்குடும்பம் x பணக்காரக் குடும்பம், கனவுலகு x யதார்த்தம், எதிர்பார்ப்பு x நிராசை முதலான முரண்கள் கதை முழுவதும் பரவி நின்று கதையோட்டத்தினை மெருகூட்டுகின்றன. கதாசிரியர் பேச எடுத்துக் கொண்ட பொருளை மேலும் கனதியும், காத்திரம் பொருத்தியனவாக மாற்றுவன இம்முரண்களே என்பதில் சந்தேகமில்லை. குறிப்பாகப் பணக்கார வர்க்கத்தினரையும் மத்தியதரவர்க்கத்தில் ஏழ்மைப்பட்ட நிலையில் உள்ளோரையும் அறிமுகம் செய்யும் இடங்களில் முரண்களை ஆசிரியர் அடுக்கிக் கொண்டே செல்வதைக் காணலாம். முரண்கள் கதையின் கலைத்துவ நேர்த்தியை மேலும் கூட்டுவதை அவதானிக்கமுடிகின்றது. வாசகருக்குச் சலிப்பை ஏற்படுத்தாத கதை வாசிப்பினை முரண்கள் ஏற்படுத்தி விடுகின்றன. அல்லாமலும் கதையின் மையக்கருத்தினை

அல்லது சொல்லவிழைந்த பிரதானமான பிரச்சினையின் கொடூரமுகத்தை அப்படியே அவை தோலுரித்துக் காட்டி விடுகின்றன.

கதையினை மூன்றாவது நிலை நின்று அதாவது படர்க்கை நிலை நின்று (Third person) கதாசிரியர் கூறிச் செல்கின்றார். தான் கண்டும், கேட்டும் புரிந்து கொண்ட சமூகக் கொடுமை ஒன்றை - அதன் பிரதிபலிப்புக்கள் தன் உள்ளத்தில் எழுப்பிய உணர்வுச் சித்திரங்களினடிப்படையில் அவர் விபரிப்பதைக் காணலாம். ஆக, மொத்தத்தில் கதாசிரியரின் பச்சாத்தாபம், வெறுப்பு, விரக்தி, தார்மீக கோபம் என்பனவே கதையில் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. கதையில் அறிமுகமாகும் முதலாம், இரண்டாம் நிலைப்பாத்திரங்கள் சார்ந்து நின்று உளவியல் ரீதியான அணுகுமுறையில் இக்கதையினை ஆசிரியர் நடாத்திச் செல்லவில்லை. சிறுவர் பாத்திரமாகவோ அல்லது சிறுவரை வேலைக்கனுப்பும் அல்லது வேலைக்கமர்த்தும் பாத்திரமாகவோ நின்று கதையை அவர்கள் கோணத்தில் நகர்த்த விழைவதால் ஏற்படக்கூடிய சிக்கலை தவிர்க்க ஆசிரியர் முனைந்துள்ளார். இதனாலேதான் மேற்படி பாத்திரங்கள் குறித்தும் அவற்றின் இயங்குமுறை, உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள் சார்ந்ததுமான தனது மனக்கருத்துக்களை மட்டும் முன்வைத்துச் செல்கிறார். இது இலகுவான கதைக்கட்டமைப்பாக இருக்கிற அதேவேளை கதாசிரியர் வேண்டத்தக்கதாக விமர்சனங்களில் நின்று தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளுதற்கும் உதவியுள்ளது என்பதையும் மனங்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

கதையின் கட்டமைப்பில் கதாசிரியர் ஆங்காங்கே தந்து செல்லும் காட்சிப்படிமங்கள் பல விடயங்களைச் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறிவிடுகின்றன. குறிப்பாக வறுமை, செல்வச் செழிப்பு, துயரம், ஏக்கம், எதிர்பார்ப்பு, நிராசை எனும் பல விடயங்களைக் காட்சிப்படிமச் சித்திரிப்புகளுக்கூடாக அவர் காட்டும் விதம் பாராட்டுக்குரியது. வாசகனின் மனதில் இக்காட்சிப் படிமங்கள் அழியாத ஓவியம் போல நிலை கொண்டு விடுகின்றன. வள்ளியின் வறுமை தோய்ந்த குடும்பநிலை, கொழும்பில் உள்ள பணக்காரக் குடும்பத்தின் செல்வச் செழிப்பு, வேலைக்காரியாக மாறிவிட்ட வள்ளியின் இரண்டும்

கெட்டான் நிலை' என்பன காட்சிப்படிமங்களாக மாறி வாசகனின் மனதை நிறைத்துக்கொள்வதைக் காணலாம் காட்சிப்படிமங்களுடே ஊடுருவும் வர்ணனைநயம் வியந்து கூறத்தக்கதாகும்.

கதையின் கட்டமைப்பில் கதாசிரியர் நிதானத்தைப் பின்பற்றியிருக்கின்றார். உணர்ச்சி மேலீடு, அந்தரம், கோபம் முதலானவற்றிற்கு இடமளிக்காத வகையில் கதையை அவர் நகர்த்திச் செல்வதைக் காணலாம். கொழும்பில் மேல்தர வர்க்கத்தின் வீட்டில் வேலைசெய்யும்போது வள்ளி அனுபவிக்கும் உடல், உள ரீதியான அழுத்தங்களை விபரிக்கையில் அவர் காட்டும் நிதானம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கதாகும். இந்த நிதானமே கதைமுழுவதுமாகக் கலைத்துவத்தைப் பேணி வந்துள்ளது. பிரசார வாடை, வெற்றுக்கோஷம், வரட்டுச் சித்தாந்த வார்ப்புக்கள் எதுவுமின்றிக் கலாபூர்வமாகவும் நிதானமாகவும் கதை நகர இதுவே காரணம் எனலாம். கதாசிரியர் நிற்கும் அறிவுத் தளம் அவரின் கனதியான கருத்து வெளிப்பாட்டுக்கும் பிசிறற்ற கதைநகர்த்தலுக்கும் மேலும் ஆக்கத்தைக் தந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

பாத்திர வார்ப்பு:

சிறுகதையில் சிறுவர்கள், வயதுவந்தோர், ஆண்கள், பெண்கள், ஏழைகள், பணக்காரர்கள் எனப் பலவிதமான கதாபாத்திரங்களையும் கதாசிரியர் அறிமுகப்படுத்துகிறார். சிறுகதை என்னும் வடிவத்துக்கு ஏற்ற அளவான பாத்திரங்களே இக்கதையிலும் அறிமுகமாகியுள்ளன. இவற்றுள்ளும் இயங்குநிலைப் பாத்திரங்கள் ஒரு சிலவே. வள்ளி, அவளின் தாய் - தந்தையர், கொழும்பு வீட்டு எஜமானன் - எஜமானி என்பவர்களே கதையில் இயங்குநிலைப் பாத்திரங்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். ஏனையோர் அறிமுகநிலை நின்ற பாத்திரங்களாகவே வருவதைக் காணமுடிகின்றது. கதைத் தொடர்ச்சியைத் தெளிவுபடுத்தவும் பிரதான பாத்திரங்களின் குணவியல்புகள், உணர்ச்சி பேதங்கள் என்பவற்றை வாசகர்களுக்குத் தெளிவாக இனங்காட்டவுமே அறிமுகநிலைப் பாத்திரங்கள் வாரக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். வள்ளியின் சகோதரர்கள்,

நண்பர்கள், வேலைக்குக் குழந்தைகளைச் சேர்த்துவிடும் தரகர் முதலானோரை இத்தகைய அறிமுக நிலைப் பாத்திரங்களாகக் கூறமுடியும்.

இயங்குநிலைப் பாத்திரங்களே கதைத் தொடர்ச்சியைத் திறம்படக் கொண்டு செல்கின்றன. இவர்கள் தமது உடையாடல்கள், செயற்பாடுகள் வாயிலாகக் கதையை நகர்த்திச் செல்வதைக் காணலாம். ஒப்பீட்டளவில் பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் கதையில் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. பதிலாகப் பாத்திரங்களின் செயற்பாடுகள், இயக்கங்கள், உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள் என்பனவே அதிகமாக இருக்கின்றன. பாத்திரங்களின் குணவியல்புகள் திறம்பட வெளிப்பட்டு நிற்கும் வகையில் அவை பற்றிய குணச்சித்திரிப்பைக் கதாசிரியர் தந்துள்ளார். எனினும் இக் குணச்சித்திரிப்புக்களும் உடல் தோற்ற வர்ணனைகளும் கதையில் 'கத்தை கத்தையாகத்' தரப்படவில்லை. கதையோட்டத்தில் ஆங்காங்கே குணவியல்புகளையும் உடல் தோற்ற வர்ணனைகளையும் கலாபூர்வமாகத் தந்தபடி செல்கிறார்.

பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் தத்தமக்கென விதிக்கப்பட்ட எல்லையில் நின்றுச் செயற்படுவதைக் காணமுடிகின்றது. பாத்திர இயக்கத்தில் உயிரோட்டமும் இயல்பார்ந்த வெளிப்பாடும் இருப்பதைத் தெளிவாக அவதானிக்கலாம். கதாசிரியர் தன்மனப்போக்குக்கு இணங்கப் பாத்திரங்களினை இழுத்துச் செல்லவில்லை. மாறாகப் பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் தங்கள் பலம், பலவீனம் என்பனவற்றுடன் இயங்குகின்றன. தத்தமக்கெனக் கதாசிரியரால் தீர்மானிக்கப்பட்ட திசைவழியில் அவை இயல்பான வேகத்துடன் பயணிப்பதைக் காணமுடிகின்றது. தெளிவான உணர்ச்சி வெளிப்பாடு, யதார்த்தத்துக்கு முரணாகாத இயக்கம், இயல்பான குண வெளிப்பாடு என்பன பாத்திரவார்ப்பில் மிகத்திறம்பட வெளிப்பட்டு நிற்கும் விடயங்களாக உள்ளமை கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

மொழி நடை

செ. கதிர்காமநாதன் சிறுகதையில் கையாளும் மொழி கட்டிற்றுக்கமானது ஆனால் எளிமையானது. வாசகர்களுக்கு எந்தவிதத்திலும் இடையூறை ஏற்படுத்தாத பண்பிணைக் கொண்டுள்ளது. ஒழுக்கிசைத்தன்மை, ஆற்றொழுக்கு என்பன இம்மொழி நடையில் இணைந்து நின்று அதனைக் காந்தசக்தி உடையதாக மாற்றிவிடுவதைக் காணலாம். சிறிது சிறிதாக அமைக்கப்பட்ட வாக்கியங்கள் கதாசிரியன் உள்ளக்கிடக்கையை மிகச் சாதூரியமாக வெளிக்கொணர்கின்றன. குறியீடுகள் வசனநடைக்கு மேலும் அழகு சேர்க்கின்ற வகையிலும், உணர்வோட்டத்தைக் கச்சிதமாக வெளிக் கொணரத் தக்க வகையிலும் சரிவரப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கதாகும்.

யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத்தமிழ் செ. கதிர்காமநாதனின் மற்றைய கதைகளைப் போலவே இக்கதையிலும் கமழ்வதைக் காணலாம். மரபுத்தொடர்கள், அடுக்குமொழி, அடுக்கிடுக்கு மொழி என்பவற்றுடன் கூடிய வகையில் பேச்சுமொழி மிகக் கூர்மையாகக் கதையில் கையாளப்பட்டுள்ளது. சம்பவ விபரிப்புகளிலும் பாத்திரங்களின் மனோநிலை விபரிப்பிலும் கதாசிரியர் அதிக கவனம் செலுத்துவதால் பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் மிகக் குறைவாகவே வருகின்றன. ஆனால் கதையில் சில பாத்திரங்களை உரையாடத் தொடங்கினால் நீண்ட பிரசங்கத்தையே நிகழ்த்திவிடுவதைக் காண்கிறோம். வள்ளியின் தங்கை காந்தியும் பணக்காரவர்க்க எஜமானியும் நிகழ்த்தும் நீண்ட உரையாடல்கள் ஏறத்தாழ அரைப்பக்கமளவிற்கு நீள்கின்றன. கதாசிரியர் குறிப்பிட்ட பாத்திரங்களின் மனநிலையை வாசகர்களுக்கு வெளிப்படையாகக் காட்டிவிட வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தின் பின்னணியிலேயே இந் நீண்ட உரையாடல்களை அமைத்துள்ளார். எனினும், ஆற்றல் மிகுந்த படைப்பாளியின் தெளிந்த மொழிநடைக்கு இவை குந்தகமாக இருப்பதை மறுப்பதற்கில்லை. நீண்ட உரையாடல்களால் மொழிநடையில் செயற்கைத்தன்மை கலக்கின்ற அபத்தத்தையும் இங்கு அவதானிக்க முடியும்.

மொழிநடையை இயல்பானதாக மாற்ற கதிர்காமநாதன் பிறமொழிச் சொற்களையும் தனது மொழிநடையில் அனுமதித்துள்ளார். குறிப்பாக ஆங்கில மொழிச் சொற்கள் ஒலிபெயர்ப்புடன் கதையில் பரவலாகப் பயின்று வருகின்றன. யாழ்ப்பாணக் கிராமியம் பேச்சு மொழியினூடாகவும் காட்சிப்படிமங்களுடாகவும் வெளிப்பட்டு நிற்பதைக் காணமுடிகிறது. அவரது கதைகளில் பொதுவாகப் பயின்று வரும் மண்வாசனையுடன் குழைந்த மொழி வாசகங்களுக்குப் புது அநுபவத்தைத் தரவல்லதாக அமைந்துள்ளமை நோக்கத்தக்கதாகும்.

முடிவுரை

செ. கதிர்காமநாதன் தனது காலத்தில் முனைப்புற்றிருந்த பெண்கள், சாதியம், வர்க்கம் சார்ந்த பிரச்சினைகளை இக்கதையில் சுட்டிக் காட்ட விழைகின்றார். பிரச்சினைகளின் பிரதிபலிப்புக்கள் சமூகத்தில் ஏற்படுத்தக் கூடிய பாதிப்புக்கள், குறித்ததாகவே அவரது கண்ணோட்டம் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. பிரச்சினைகளின் வேரைத்தேடும் பண்பையோ அப்பிரச்சினைகளுக்கான சமூக விடுதலையை முன்னிறுத்தும் தன்மையையோ அவரது கதையினூடாகக் காணமுடியவில்லை. சமூகக் கொடுமையை அவற்றின் சுயரூபம் தெளிவாகப் புலப்படும்படி தோலுரித்துக் காட்டுவதுடன் அவர் திருப்திப்பட்டுக் கொள்வதைக் காணலாம். எனினும் சொல்லவந்த விடயத்தை ஏற்ற கதைப்பின்னல், பாத்திரவார்ப்பு, மொழிநடை என்பவற்றுடன் சொல்லியிருக்கும் திறன் வரவேற்கத்தக்கதொன்றாகும். குறிப்பாக அவர் கதைகளுக்குள்ளால் கசியும் கிராமியம், வாசகங்களுக்குப் புதிய அநுபவத்தைத் தரவல்லது. அவ்வனுபவம் “வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது” என்னும் சிறுகதை கதையினூடாகவும் வெளிப்பட்டு நிற்பதைக் காணலாம். செ.கதிர்காமநாதனின் கதைகளுக்குரிய இதுபோன்ற பொதுவான அடையாளங்கள் இக்கதையிலும் தூலாம்பரமாகத் தெரிகின்றன. ஒட்டுமொத்தத்தில் செ. கதிர்காமநாதனுக்கு ஈழத்துச் சிறுகதை உலகில் தனிக்கவனிப்பைப் பெற்றுத் தந்த: பெற்றுத்தருகின்ற சிறுகதைகளுள் இக்கதைக்கும் முக்கியபங்குண்டு

தாய்

—வ.அ.இராசரத்தினம்—

மாதம் நாப்பது ரூபாக்காக எனக்குப் பெரிய
பொருட்டில்ல மகள், என்ர சதுரத்தச்
சாறாப்புழிஞ்சென்றாலும் நான் உனக்குப்
பணம் அனுப்புவன். நீ கவலைப்படாமல்
கவனமாப் படிபுள்ள

என்னடா தம்பி, சுரிக்குள் மாட்டிக் கொண்டியா? ஓம், சைக்கிள் முழுக்க நல்லாச் சேறு புடிச்சிற்று. சில்லுக்கம்பிக்குள்ள, மட்காட்டில எல்லா இடத்திலயுமே சேறு நல்லா ஒட்டிக் கொண்டிருக்கு, அதுதான் சைக்கிள் எஸ்ராண்டில வைச்சிற்று கம்புக்குச்சியால சேற்றைத் தட்டுறியா? மெதுவாத் தம்பி மெதுவாத்தட்டு. உண்ர வெள்ளை வெளேர் என்றிருக்கிற வேட்டியிலயும் சட்டையிலும் சேறுபட்டா அசிங்கமாயிருக்கும் அதன் பிறகு நீ பள்ளிக்குப் போகேலா.

ஆமாம் உன்னைப் பார்த்தா, உண்ர உடுப்பைப் பார்த்தா வாத்தியார் போலத்தான் கிடக்கு. எங்க ஊருக்குப் புதுசா வந்திருக்கியோ? அதுதான் இந்த றோட்டில சுரி இருக்கும் எண்டு தெரியாம ராசா ஏறின குதிரை மாதிரிச் சைக்கிள் விட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கா. கொட்டியாரத்திலிருந்து தார் றோட்டில ஓடிவந்த மாதிரிச் சந்தியில இருந்து மல்லிகைத் தீவுக்குப் போயிரலாம் என்று நெனைச்சியா. சரிதான். மெயின் றோட் சந்தியில இருந்து மல்லிகைத்தீவு போறவரையுமுள்ள ஒண்ணரைக் கட்டைக்கும் இன்னமும் நல்ல றோட்டுப்போடல்ல. கோட, கொண்டல் காலத்தில இந்த களித்தரை நல்லாக் கெட்டிச்சுப்போயிரும். அந்தக் காலத்தில கல்றோட்டில ஓடுறமாதிரிச் சைக்கிள் ஓடலாம். ஆனா மழை பெஞ்சா இந்தத் தரை சக்கரை மாதிரிக் கசியத் தொடங்கிரும். ஈரத்தரையில எருமை மாடெல்லாம் போகும். மாட்டுவண்டி போகும். அதுகள் போறதால றோட்டுச்சேறு சந்தனம் மாதிரிக் குழைஞ்சுபோயிரும். அதுவும் எங்க ஊர் மண் நல்ல பசையுள்ள மண், எங்க ஊர் அரிசியும் தான்தம்பி. அதுவும் பசையுள்ள அரிசிதான். சாப்பிட்டவனைப்

பிரிய விடாது எங்கள் ஊர் அரிசி. அது மாதிரித்தான் சந்தனக்குழம்பாட்டம் இருக்கிற எங்கள் ஊர்ச்சரியும் நல்லா ஒட்டிக் கொள்ளும். நீதான் பாரன், உன்ர சைக்கிள் றோதைக்க, சைக்கிள் கம்பிக்க, மட்காட்டில, றோதை அச்சில, புடிச்சிருக்க களி எப்படி ஒட்டிக் கொண்டிருக்கு? சைக்கிளை உருட்டக்கூட ஏலா. ஏலாமத்தான் அப்பிக் கொண்டிருக்கிற சரியை கழட்டி எடுக்கக் குந்திற்றா. மெதுவாத்தட்டு தம்பி. உன்ர உடுப்பில எல்லாம் சுரிபட்டிடும் பாவம்! வெள்ளை வேட்டி எல்லாம் பழுதாப்போயிரும்.

என்னைப் பைத்தியக்காரி என்று நெனைக்கிறியா? எனக்கென்ன? நீ எப்படியெண்டான்ன. நெனைச்சிக் கொள். எனக்கொண்ணும் கொறைஞ்சி போகாது. ஆனா வாத்தியாரான உனக்குச் சொல்றன் நான் ஒரு வாத்தியார் அம்மா, ஓம் மகனே என்ர மகளும் ஒருவாத்தியார்!.

உன்ர சைக்கிளில் ஒட்டியிருக்கிற சேற்றையெல்லாம் கம்புக்குச் சியால தட்டிப்பிறகு சைக்கிள்க் கம்பிய, சைக்கிள் சட்டத்தை எல்லாம் சுரண்டி, வாய்க்காலில கொண்டு போய்க்கழுவிடுக்க இன்னமும் எவ்வளவு நேரஞ் செல்லும்! உன்ர நல்ல காலம் மழையில்ல வானம் இருக்கிற நெலையைப் பார்த்தா இன்றைக்கு மழையும் வராது. அப்படி வந்தாலும் 'தைத்தூத்தல் தலைநனையாது' என்ற சொல்வாங்க. மழைக்குப் பயப்படாமல் சேத்தைத் தட்டி எடு. நீ சேத்தைத் தட்டி எடுக்குமட்டும் நான் உனக்கு ஒருகதை சொல்றன். எங்க ஊர்க்கதை தான் தம்பி. என்ர கதையுந்தான். சொல்லுறன் கேக்கிறியா? நீ பேசவேமாட்டா, உன்ர சைக்கிளில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிற சேத்தைக் கிளின் பண்றவரைக்கும் நீ பேசவே மாட்டா, பேசாட்டி என்ன நான் சொல்ற கதையைக் கேள்.

எங்கட மல்லிகைத்தீவு ஊர வளைச்சு ஒரே வயல் வெட்ட, பெரியவெளி, வடிச்சல்சேனை, சக்கரைவெட்ட, சிறுக்குளம் என்று எவ்வளவு வயல்வெட்ட? எல்லாம் ரெண்டுபோகம் செய்யற நீர்ப்பாய்ச்சல்பூமி. பெருவெளிக் குளத்தில் நெறைஞ்சி, மகாவலிகங்கைத் தண்ணி வயலுக்கெல்லாம் பாயும். எங்க ஊர்

ஒண்ணும் பெரிய ஊர் இல்ல. வயல் வெட்டைக்கு நடுவில் இருக்கிற திட்டிதான் எங்க ஊர். அந்தத் திட்டியில் எல்லா வளவுக்குள்ளயும் தென்னமரம் நிக்கி, பென்னம் பெரிய இலுப்பை மரம் ஒண்ணும் ஊருக்கு நடுவில் றோட்டோரத்தில் இருக்கு. அந்த இலுப்பமரத்தடியில் தான் பள்ளிக்கூடமும் இருக்கு. அந்தப் பள்ளிக்குத்தானே நீ வாத்தியாரப்போறே. ஆனால் முதல் நாளிலையே இப்படிச் சேத்தில புதைஞ்சிற்றா, பாவம்! இன்னமும் முன் றோதையில் இருக்கிற கழியையே கழற்றி முடியல்ல. எங்க ஊர் மண் பசையுள்ள மண் என்று சொன்னனே. தொட்டா ஒட்டிக் கொள்ளும். சைக்கிள் றோதையில் ஒட்டியிருக்கிற கழியை கம்புக்குச்சியால் சுரண்டி எடுத்தாக் கம்பில ஒட்டியிருக்கிற கழியைத்தட்ட எவ்வளவு கஸ்டமாயிருக்கு? என்ன செய்றது? உன்ர கஸ்டகாலம் சுரண்டு.

எங்க ஊர் வயல் வெட்டைக்கு நடுவில் இருக்குதெண்டல்லவா சொன்னன்? நாய்க்கு நடுச்சமுத்திரத்திலயும் நக்குத் தண்ணிதான் எண்டு சொல்வாங்க. வளைச்ச வளைச்ச வயல் வெளியா இருந்தாலும் எங்க ஊரில். எவனுக்கும், சொந்த வயற்காணி இல்ல. இந்த வயல்களுக்கெல்லாம் சொந்தக்காரர்கள் திருக்கினாமலையிலயும், கிண்ணியாவிலயும், மூதூரிலயுந்தான் இருக்காங்க. அவங்கட வயல ஆயத்துக்கு எடுத்துத்தான் எங்க சனம் செய்யும். வயற்காணி எங்கட இல்லாட்டியும் சோத்துப் பஞ்சம் இல்ல. ஆனா வெள்ளாம வெட்டுக்காலத்தில் எங்க ஊருக்கு வந்தியெண்டாத் தண்ணி குடிச்சிக்கமாட்டா. ஏனென்டா எல்லாக் கிணத்தடியிலும் மணச்சவுக்காரத்தை மேலில தேய்ச்சித் தேய்ச்சிக் குளிக்கிறதால் கிணத்து தண்ணியெல்லாம் சவுக்காரமணமாத்தான் இருக்கும் அப்படியாப்பட்ட பவிச எங்க ஊருக்கு.

எவனிட்டயும் வயல்காணி சொந்தமாக இல்லையெண்டல்லவா சொன்னன். என்ர புருசனும் எகுத்தார் ஹாஜியார்ர வயலில் பத்து ஏக்கர் ஆயத்துக்கெடுத்துத்தான் செய்தார். அந்தக் ஹாஜியாருக்கு திருக்கினாமல டிஸ்கிறிக் முத்திலாக்காணி கணக்குப் பாக்கேலா. அதனால் ஆயக்காசும் கறாராக வாங்கிறதில்லை. எங்க காலம் நல்லாத்தான் போச்சு. மூத்த மகளத் திருக்கணாமல வேம்படிப்பாடசாலைக்கனுப்பித்தான் படிக்க வச்சார் என்ர புருஷன்.

ஆனாத் திடீரென்று அவர் செத்துப்போனார். வயலுக்குப் போய்த் தண்ணிகட்டிற்று வந்தவர் மம்பட்டிய ஊட்டுமுலையில் சாத்திற்றுத் திண்ணையில் குந்தினார். நெஞ்சுக்க நோவுதெண்டார். அவ்வளவுதான். வயல்வெட்டைக்குள் இருந்த நாரையும் கொக்கும் குருவியும் எங்க ஊர்த் தென்னைமரங்களில் இருட்டினப்பொறகு வந்து குந்தக்குள்ள அவார சீவன் போச்சு! அவர் போனப்பிறகு நான்பட்ட பரயத்தைச் சொல்லேலா. அப்ப என்ற மூத்த மகள் எஸ்.எஸ்.சி பாஸ் பண்ணிட்டு வீட்டோட வந்து இருந்தா. அவளுக்குப்பிறகு ஒரு பொடியன்தான் அவனுக்குப்பத்து வயது இருக்கும். அந்தச் சின்னஞ்சிறுவனால வயல் வாய்க்காலப் பார்க்க ஏலுமா? என்ற மகளும் படிச்சிறறாள். அதனால் கையைக்கால ஆட்டமாட்டா. நான்தான் நெல்லைக்குத்தி மாவிடிச்சி எப்படியோ என்ற புள்ளைகளைக் காப்பாத்தினன்.

வெள்ளாம வெட்டுகாலத்தில அப்பஞ்சுடுவன். வெட்டுக் காரங்களுக்கு வாடிக்கையா அப்பம் கொளுக்கட்டை என்று குடுப்பன். வெட்டுமுடியிற காலத்தில அப்பம், கொளுக்கட்டை குடுத்த கணக்கால எப்படியும் ஒரு அவணம் நெல்சம்பாதிச்சிடுவன். பெரும்பாடுதான் என்டாலும் சோத்துப்பஞ்சமில்லடா தம்பி, எங்கட ஊர் காவிரி பாயுற நாடுடா மகனே, மாவலிகங்கையைத்தான் நாங்க காவிரி எண்டு சொல்றம். இந்தக் காவிரிபாயுற நாட்டில சோத்துப்பஞ்சம் இருக்குமாடா தம்பி.

அவர் செத்து ரெண்டு வருசத்துக்குப் பொறகு என்ற மகளுக்கு ரெயினிங் பள்ளிக்கு முடிவு வந்தது. நான் அசந்து போகல்ல. என்ற கையில் கெடந்த காப்பு ஜோடிய வித்திற்று மகளுக்குப் புத்தகம், சேலை, சூட்கேஸ் என்று எல்லாச் சாமானும் வாங்கிக் கொடுத்தன். மகள் மட்டக்களப்பு வஸ்ஸில ஏற்றிற்று ரெயினிங் ஸ்கூலுக்குப் போனா. நான் பூரிச்சிப்போனன். ரெண்டு வருஷத்தில என்ற மகள் வாத்தியாரா வந்திடுவா அதுக்குப் பிறகு எனக்கென்னகுறை? காலுக்குமேல கால்போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுவன்.

ரெயினிங் ஸ்கூலுக்குப்போய் மகள் எனக்குக் கடிதம் எழுதினா, அரசாங்கம் மாதம் இருபது ரூபா அவக்கு எலவன்ஸ்

கொடுக்குமாம் ஆனா இங்க இருக்கிற செலவுகளுக்கு அந்தக்காசு காணாதாம். மேலதிகமாக மாதம் நாப்பது ரூபாயாவது வேணும் என்று எழுதினா.

நான் எங்க ஊர்த்தலம் வாத்தியாரிட்டச் சொல்லி அவளுக்குப் பதில் எழுதினன். என்றபதிலில் 'மாதம் நாப்பது ரூபாக்காசு எனக்குப் பெரிய பொருட்டில்ல மகள், என்ற சதுரத்தச் சாறாப்புழிஞ்சென்றாலும் நான் உனக்குப் பணம் அனுப்புவன். நீ கவலைப்படாமற் கவனமாப்படிபுள்ள' என்று எழுதச் சொன்னன்.

கூலிக்குக் குத்தி, கோழிவளர்த்து, அப்பஞ்சட்டு வித்து எப்படியெப்படியெல்லாமோ சம்பாதித்து மகளுக்குக் காசு அனுப்பினன். மகளும் கவனமாகத்தான் படித்தாள். ரெண்டு வருஷம் முடியறதுக்கு இன்னமும் ரெண்டுமாசந்தான் இருக்கு, அப்ப மகள் எனக்கு ஒரு நீண்ட கடிதம் எழுதினா "இந்த மர்கழி மாதத்தில் எனக்குக் கடைசிப்பரிட்சையிருக்கு. பரிட்சை முடிந்ததும் பாடசாலையில் பிரியாவிடை வைபவம் இருக்கு. அந்த வைபவத்துக்கு உடுக்கிறதற்கு என்னட்ட நல்ல சேலஇல்ல. சேல ஒண்ணு நல்லதா வாங்கவேணும் எனக்குக் காசு நூறு ரூபா எப்படியும் அனுப்புங்க அம்மா".

நான் தெகைச்சிப்போனன். கார்த்திகை மாசத்து அடைமழைக் காலம், என்ற கையில் மடியில் ஒரு காசும் இல்ல. ஊரில் ஒரு தொழிலும் இல்ல, எல்லாரும் தைப்பொறந்த பொறகு வாற வெள்ளாம வெட்ட நம்பி கடன்பட்டுத்தின்ற பஞ்சகாலம். இந்தப் பஞ்ச காலத்தில் எப்படி நான் நூறு ரூபாய் பெரடறது, எதை நம்பிக்கடன் வாங்கிறது? யோசிச்ச யோசிச்ச அசந்து போன நான், வெள்ளாம வெட்டுக்காலத்த நம்பி அறாவட்டிக்குக் கடன்பட்டன். என்ற காதுத்தோட்டையும் விற்றன். எப்படியோ நூறுரூபா புரட்டிற்றன். இதுக்குள்ள கெதியாக் காசனுப்பச் சொல்லி மகளிட்ட இருந்து அடுத்த கடிதமும் வந்தது.

காசைப்புரட்டிய நான் காசைத்தபாலில் அனுப்பாம நேரில் கொண்டுபோய் மகளிட்டக் குடுப்பம் எண்டு எண்ணிக் கொண்டு பஸ்ஏறுறன். மல்லிகைத்தீவுச் சந்தியில் இருந்து மட்டக்களப்புக்கு ரெண்டரை ரூபா தான் வஸ்ஸுக்கு, இண்டைக்குப்போய் நாளைக்கு

வாறதானே. பத்து ரூபாக்காசு எனக்கு மாலோகமாக் காணும் என்றெண்ணிக் கொண்டு பஸ் ஏறினன்.

என்ன பின்றோதையில் ஒட்டியிருந்த கழியையும் கழட்டிற்றியா? அச்சிலயும் மட்காட்டிலயும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறதையும் கழற்று, அதுக்குள்ள என்ர கதையும் முடிஞ்சிடும். பஸ்ஸில ஏறினனா? பத்து மணிக்கு பஸ் ஏறின

நான் மூணு துறையையும் கடந்து பின்னேரம் ஐஞ்சு மணிபோலத்தான் புரியந்தீவுப்பாலத்தடியில ஸ்ராண்டில ஈறங்கினன். என்ர கையில் சீலைப் பைக்குள்ள ஒரு சோத்துப்பாரசல், பஸ்ஏற முதல் வாய்க்காலில் வெள்ளத்தில் எதிரேறின பனையான் மீன் ஊருக்கு வந்தது. அதில வாங்கிச் சிலதைப் பொரிச்சுக் குழம்பும் ஆக்கிச் சோறு கட்டிப் போனன். புழுங்கரிசில கட்டுச்சோறு கட்டினாப் பழுதாப்போனாலும் போகும் எண்டு பச்சரிசி பொங்கிக் கட்டுச்சோறு கட்டினன். அந்தச் சோத்து முடிச்சோடதான் நான் கேட்டுக் கேட்டு ரெயினிங் ஸ்கூல நோக்கிப் போறன். சிங்கள வாடியில ஆஸ்பத்திரிக்குக்கிட்ட இருக்குதாம் அந்தப் பெண்கள் பாடசாலை. நான் ரவுணுக்கால போறன், கடைசியாக் காவியடிச்ச அந்தக் கட்டிடத்தக் கண்டு பிடிச்சன்!

கட்டிடத்துக்குள்ள ஏறி விறாந்தையில் இருந்த மணிய அடிச்சன். ஒருத்தி வந்து கேட்டா, நான் பேர்ச்சொல்லி, அவளப்பாக்க வந்திருக்கன் என்று சொன்னன். அந்தப் பெண் உள்ளே போனாள். நான் விறாந்தையில் கிடந்த வாங்கில இருக்கன், கொஞ்ச நேரத்தால என்ர மகள் வந்தா அவ இன்னொருத்தியோட வந்தா. அவளோட படிக்கிறவளாயிருக்கும். ஆனா அவளைவிடவும் என்ரமகள் அழகி. கையால குத்தின பச்சரிசித் தவிட்டு நிறம், ஆனா உதடெல்லாம் எப்பவமே அவளுக்குச் சிவந்திருக்கும். நீளமா ஓடிசலா இருப்பா. நடக்குக்குள்ள இருப்பு முறிஞ்சு போயிருமோ என்று நினைக்க வேணும். ஆனா பெரு வெளிக் குளத்துக்குள்ள பொழுது படக்குள்ள கூம்பிநிக்கிற தாமரைப்பூவைப்போல அவள் தாவணிக்கு மேலால நெஞ்சு நிமிர்ந்திருக்கும். என்ர பிள்ளையைப் பாத்தவன் சீதனம் இல்லாமலேயே அவளைக் கொண்டு போய்விடுவான் என நான் எண்ணுவன்.

அவள் என்னைக் கண்டதும் அவள்ர முகம் நல்லால்ல, ஊரில இருந்து அம்மா வந்திருக்காளே என்று அவசிரிக்கவும் இல்ல, முகத்தை உம்மெண்டுவச்சிக் கொண்டு வந்தா.

அவளைக் கண்டு நான் சிரிச்சன்.

“ஏன் நீ வந்தனி? என்று எரிஞ்சு விழுந்தா அவ. இதுக்கு நான் என்னத்தைச் சொல்றது? என் சேலைத் தலைப்பு முடிச்ச அவிழ்த்து நாறுருபாவையும் கொடுத்தன். நாலாமடிச்ச முடிஞ்சி வைச்சிருந்த பத்துப் பத்து ரூபாத் தாள்கள். அத வாங்கின உடன மகள் திரும்பிக் கொண்டு நடந்தா.

நான் அவ்விடத்திலேயே தெகைப்பூண்ட மிரிச்சவள் போல நிக்கன் மகள் போகக்குள்ள தன்னோட வந்தவளிட்டச் சொல்றா “எங்கம்மா இந்த வேலைக்காரிட்டக் காசக் குடுத்து அனுப்பியிருக்கா”

எனக்குப் பூமிபிளந்து என்னைவிழுங்கினாப் போல இருக்கு அதுக்குப் பிறகு நான் ஊருக்கு வரல்ல. நேற்றுத்தான் வந்தன். என்னைப் பைத்தியம் என்று ஊருக்க சொல்றாங்க மகனே! நீ சொல்லுடா எனக்கு பைத்தியமாடா?

உன் சைக்கிளில் ஓட்டியிருக்கிற கழியெல்லாம் கழட்டிற்றியா? அப்ப இனி நீபோப்போறா

என்றகதையும் முடிஞ்சிடா மகனே, ஏண்டா உனக்கும் ஒரு அம்மா இருப்பா நீயும் ஒரு வாத்தியார் என்னைப்போல உன் அம்மாவையும் நீ பைத்தியக்காரியாக்கிவிடாதே. போய் வாடாமகனே போ நானும் போறன். என்ர சாதிசனம் ஈச்சிலம்பத்தையிலையும் இருக்கு பஸ்வந்தோடன நானும் போகப்போறன் அங்க.

வரட்டாடா மகனே.

“ஒரு தாயின் நொருங்குண்ட இதயம்”

வ.பி. இராசரத்தினத்தின் ‘தாய்’

ஒரு பார்வை

த.அஜந்தகுமார் B.A (Hons)

1. வ. அ. இராசரத்தினம் ஓர் அறிமுகம்

1950 களில் இருந்து முனைப்புப் பெற்ற சிறுகதையாளர்-களுள் கவனத்தைக்கோரும், படைப்புமொழியும் யதார்த்தமும் சமூக சிந்தனையும் கலைத்துவமும் கொண்டவராக வ. அ. இராசரத்தினம் விளங்கினார். முதார் வாழ்வைக் கலைத்துவத்துடன் ஆவணப்படுத்திய முதற்பெருமை இவருக்கே உரியது.

திருகோணமலை முதாரிலே வஸ்தியாம்பிள்ளை அந்தோனியா தம்பதியினருக்கு மகனாக 1925ஐன் மாதம் 5ஆம் திகதி பிறந்தார். 1946இல் மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி சென்று பயிற்றப்பட்டு இவர் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்.

1948ஆம் ஆண்டு முதல் படைப்புச் செயற்பாட்டில் இவர் ஈடுபட்டார். நாவல், கவிதை, விமர்சனம், கட்டுரை சுயவரலாறு, மொழிபெயர்ப்பு என்று பரந்த அளவில் இலக்கியத்தில் காலூன்றி இருந்தார். இவரது நாவல்கள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கன. இந்த வகையில் துறைக் காரன், கொழுக்கொம்பு, கிரௌஞ்சப் பறவைகள், ஒரு வெண்மணற் கிராமம் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகியன முக்கியமானவை. இவரது சிறுகதைத்தொகுதிகளாக ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுகிறது. தோணி, ஆகியன விளங்குகின்றன. வானாஆனா என்ற பெயரில் அறியப்படும் இவரை பிரபலப்படுத்திய சிறுகதையாக தோணி விளங்குகிறது. இதனாலேயே இரசிகமணிகளாக செந்திநாதன்,

‘சிறுகதைகளை இவர் சிருஷ்டிப்பதைப் போன்று மற்றவர்கள் செய்யவே முடியாது. ஈழநாட்டிற்குப் பெருமைதரக்கூடியவர் என்பதில் யாதொரு சந்தேகமும் இல்லை. ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுதியொன்றை வெளியிட விரும்பும் எவரும் இவருடைய ‘தோணியை’ விட்டுவிட்டு ஒரு தொகுதியை வெளியிட முடியாது. நிதர்சன இலக்கியம் வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய இலக்கியம் என்று துடிப்பாய்த்துடிக்கும் முன்னேற்ற எழுத்தாளர்கள் கூட அதிசயப்படும் படியானவை இவரது சிறுகதைகள்’

என்று குறிப்பிடுகின்றார். மூதூர் மக்களின் வாழ்க்கையை அறிவதற்கு வ.அ.இராசரத்தினத்தின் படைப்புகள் ஓர் ஆவணமாகவும் விளங்குகின்றது என்பது ஒரு முக்கிய விடயம். இலக்கிய நினைவுகள் என்கின்ற நூலில் தன் இலக்கிய அனுபவங்களைப் பதிகையிட்டிருக்கின்றார் மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபட்டமைக்கும் சான்றாக பூவரசம்பூ என்ற கவிதைத்தொகுதி விளங்குகின்றது. பழந்தமிழ் இலக்கியத்திலும் திளைத்த இவர் கலைத்துவத்தை பிரதிநிதித்துவத்துவப்படுத்தி வாழ்க்கையின் அனுபவங்களையும் படைப்பாக்கியவர்.

இவரது சிறுகதைகள் யதார்த்தமும் சமூகத்தை மனிதர்களை ஊடுருவும் ஆழ்ந்த நோக்கும் கலையழகும் பிரதேசப் பண்பாட்டு உணர்வும் பேச்சுமொழியும் உடையனவாக விளங்குகின்றன. இந்தவகையில் இவரின் ‘தாய்’ என்கின்ற சிறுகதையை நோக்குவோம்.

2. ‘தாய்’ - கதைச்சுருக்கம்

குத்தகை வயலையே நம்பியே சீவியம் நடாத்திய ஒரு குடும்பத்தில் கணவனானவன் திடீரென இறந்துபோக தாயானவள் தன்னுடைய இரண்டு பிள்ளைகளையும் அப்பஞ்சுட்டு, கூலிக்குக் குத்தி, கோழி வளர்த்து படிப்பிக்கின்றாள், ஆளாக்குகின்றாள். மூத்தமகளுக்கு ரெயினிங்கொலிஜிற்கு கிடைக்கிறது, அப்பொழுது கையில் இருந்த ஒரு சோடிகாப்பைவிற்று அவளைப் படிக்க அனுப்பிப் பூரிக்கின்றாள். மாதம் மாதம் நாற்பதுரூபா அனுப்ப

வேண்டும் என்று மகள் கடிதம் போட்ட போது, 'சதுரத்தச் சாறாப் பிழிஞ்சென்றாலும் காசனுப்புவேன்' என்று கடிதம் எழுதுவிக்கிறாள். படித்து முடியும் தறுவாயில் பிரியாவிடை நிகழ்வில் உடுத்துவதற்கு புதியசாறி வாங்க நூறுரூபா அனுப்பும்படி மகள் கடிதம் அனுப்புகிறாள். அந்த நேரம் அடைமழை நிறைந்த கார்த்திகை மாதம். வேலையொன்றும் இல்லாத பஞ்சகாலம். அறாவட்டிக்குக் கடன் வாங்கியும் காதில் இருந்த தோட்டை விற்பும் நூறுரூபாவைத் திரட்டுகின்றாள். தபாலில் அனுப்பாமல் அதைத்தானே மகளிடம் கொண்டுபோகின்றாள். பச்சரிசிச்சோறும், மீன்பொரியிலும் ஆக்கி அதனையும் கொண்டு ஆவல் மீதூரச் செல்கிறாள். ஆனால் தாயைக் கண்டதும் அவளின் முகம் மாறிப்போய் விடுகிறது. முகத்தை உம்மென்று வைத்துக்கொண்டு வந்து, ஏன் நீ வந்தனி? என்று காரமாகக் கேட்டுவிட்டு காசை மட்டும் வாங்கிக் கொண்டு செல்லுகிறாள். செல்லும் போது தன் தோழியிடம் 'அம்மா காசை வேலைக்காரியிடம் கொடுத்து விட்டிருக்கா' என்று கூறியபடி போகிறாள். இதைக்கேட்டுக் கொண்டிருந்த தாயின் இருதயம் சுக்குநூறாகிறது, பூமிபிளந்து விழுங்கியதைப் போலத் துடிக்கிறாள். இறுதியில் அதனால் பைத்தியமாக்கப்படுகின்றாள்.

பெற்றமனம் பித்து பிள்ளைமனம் கல்லு என்பதை ஆழமாக உணர்த்தி அந்தக்கல்லு தாயின் அன்பு நிறைந்த இருதயத்தைக் காயப்படுத்தியதை உணர்வு பூர்வமாக எடுத்துரைத்து நிற்கின்றது.

3. கதைக்களமும் பிரதேச உணர்வும்

வ.அ.இராசரத்தினத்தின் 'கொட்டியாரக் கதைகள்' என்றதொகுதியில் இடம்பெறும் 'தாய் என்கின்ற இந்தச் சிறுகதையானது கொட்டியாரத்தை அண்டிய மல்லிகைத்தீவு என்கின்ற ஊரில் நிகழ்கின்ற ஒரு கதையைக் கூறுகின்றது.

'எங்கட மல்லிகைத்தீவு ஊரச் வளைச்சு ஒரே வயல் வெட்ட, பெரிய வெளி, வடிச்சல் சேனை, சக்கரை வெட்ட, சிறுக்குளம் என்று எவ்வளவு வயல்வெட்ட? எல்லாம் ரெண்டு போகம் செய்ற நீர்ப்பாய்ச்சல் பூமி, பெருவெளிக்குளத்தில் நெறைஞ்சி, மகாவலிக் கங்கைத் தண்ணி

வயலுக்கெல்லாம் பாயும். எங்க ஊர் ஒண்ணும் பெரிய ஊர் இல்ல. வயல் வெட்டைக்கு நடுவில் இருக்கிற திட்டிதான் எங்க ஊர். அந்தத் திட்டியில் எல்லா வளவுக்குள்ளயும் தென்னமரம் நிக்கி, பென்னம் பெரிய இலுப்பமரம் ஒண்ணும் ஊருக்கு நடுவில் ரோட்டோரத்தில் இருக்கு.....”

என்று கதை நிகழ்கின்ற இடத்தின் பகைப்புலத்தை தாய் என்கின்ற பாத்திரம் அறிமுகம் செய்து நிற்கின்றது. இந்த ஊரில் உள்ள வயற்காணிகள் எல்லாம் அங்குள்ள மக்களுக்குச் சொந்தமானவை அல்ல, அதன் சொந்தக்காரர்கள் மூதூர், திருகோணமலை, கிண்ணியாவைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும் ஆயினும் அவர்களிடம் குத்தகைக்கு எடுத்துச் செய்தாலும் சோற்றுப்பஞ்சம் இல்லாத மக்கள் என்று கூறுகிறார்.

‘எங்கட ஊர் காவிரி பாயுற நாடுடா மகனே’ மாவலி கங்கையைத்தான் நாங்க காவிரி எண்டு சொல்லுறம். இந்தக் காவிரி பாயுற நாட்டில் சோத்துப்பஞ்சம் இருக்குமடா தம்பி’

‘..... அதுவும் எங்கள் ஊர் மண் நல்ல பசையுள்ள மண் எங்கள் ஊர் அரிசியும் தான் தம்பி, அதுவும் பசையுள்ள அரிசிதான் சாப்பிட்டவனைப் பிரியவிடாது எங்கள் ஊர் அரிசி. அது மாதிரித்தான் சந்தணக்குழம்பாட்டம் இருக்கின்ற எங்கள் ஊர்ச்சரியும் நல்லா ஓட்டிக் கொள்ளும்.’

கோடைகாலத்தில் கல்ரோட்டில் ஒருற மாதிரிக் கெட்டிபட்டிருக்கும் தெரு மாரிகாலத்தில் சக்கரை மாதிரிக் கசிந்தும் சந்தனம் போல் குழைஞ்சும் போய்விடும் யதார்த்தத்தையும் மண்வாசனை கமழ எம்முன் காட்சிப்படுத்துகின்றார். பிரதேசஉணர்வும் மண்வாசனையும் இக்கதையில் வெளிப்பட்டு நிற்பதனை நாம் காணலாம்.

4. பாத்திர வார்ப்பு

இந்தச் சிறுகதையின் பிரதான பாத்திரங்கள் தாயும் மகளும். இந்தக்கதை அந்தஊருக்குப் புதிதாக வந்து சேற்றுச் சுரிக்குள் சைக்கிளோடு மாட்டுப்பட்ட வாத்தியார் ஒருவருக்குச் சொல்லப்படுகின்றது.

தாய்

இந்தக் கதையின் பிரதான பாத்திரமும் கதை சொல்லுகின்ற பாத்திரமும் தாய்தான். மகளுக்காக தன்னைப் பலவகைகளில் பிழிந்து ஒரு தாயை இழிவான ஒருத்தியாகச் சொல்லிவிடுகின்ற மகளின் சொல்லால் பைத்தியநிலைக்கு செல்கின்றாள் தாய்.

'வாத்தியாரான உனக்குச் சொல்லுறன் நான் ஒரு வாத்தியார் அம்மா ஓம் மகனே என்ற மகளும் ஒரு வாத்தியார்' என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றார்.

கணவன் இடையிலே இறந்து போக எஸ்.எஸ். சி. படித்து விட்டு வீட்டில் இருந்த மகளையும் பத்து வயதேயான மகனையும் அன்று முதல் முழுவதும் தான் சுமக்கத் தொடங்கினாள். மகள் படித்துவிட்டாள் என்பதால் எந்த வேலைக்கும் கையக்கால ஆட்டாமல் இருந்தபோது தான் மாத்திரமே நெல்லைக்குத்தி மாவிடிச்சி வெள்ளாம வெட்டுக்காலத்தில் அப்பஞ்சட்டு கொடுத்து தன் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றினாள். கணவன் இறந்து இரண்டு வருடத்திற்குப் பிறகு மகளுக்கு ரெயினிங் கொலிஜ் இற்குக் கிடைத்தபோது கொஞ்சம் கூடக் கவலைப்படாமல் கையில் கிடந்த ஒருசோடிக் காப்பையும் விற்று புத்தகம், சேலை, சூட்கேஸ் என்று எல்லாச் சாமான்களும் வாங்கிக் கொடுத்து மட்டக்களப்பிற்கு அனுப்பி வைக்கிறாள். 'என்ற மகள் வாத்தியாரா வந்திடுவா அதுக்குப் பிறகு எனக்கென்ன குறை? காலுக்கு மேல் கால்போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுவேன்' என்று பூரித்துப் போகிறாள். அங்கே போன அவள் மேலதிகமாக மாதம் மாதம் நாற்பது ரூபா வேண்டும் என்று கடிதம் எழுதிய போது,

‘மாதம் நாற்பது ரூபா எனக்குப் பெரிய பொருட்டில்ல மகள்,என்றை சதுரத்துச் சாறாப் புழிஞ்சென்றாலும் நான் உனக்குப் பணம் அனுப்புவன். நீ கவலைப்படாமற் படிபுள்ள’

என்று கடிதம் எழுதுவிக்கிறாள். இது அந்தத் தாயின் உள்ளத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. கூலிக்குக் குத்தி, கோழிவளர்த்து அப்பஞ்சுட்டு வித்து பலவழிகளில் தன்னை வருத்தி அவள் கூறியது போல பணம் அனுப்பி வந்தாள். இந்நிலையில் அவள் படித்து முடிவதற்கு இன்னும் இரண்டு மாதங்களே இருந்தநிலையில் பிரியாவிடை நிகழ்வில் உடுத்துவதற்கு சாறி வாங்க உடனடியாக நூறுரூபா அனுப்பவும் என்று கடிதம் வருகிறது. அடைமழைக்காலமான அந்த பஞ்சகாலத்தில் காசுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் முழிசினாலும் இறுதியில் அறாவட்டிக்குக் கடன் வாங்கியும் காதில் இருந்த தோட்டை விற்பும் காசு திரட்டி, தானே நேரில் கொண்டு போகிறாள். போகும் போது சும்மா போகாமல் மீன்பொரியலும் பச்சரிச்சோறும் கவனமாகக் கொண்டு போகிறாள்.

ஆனால் இவள் அங்கே போனதும் மகள் கண்டும் சிரிக்காமல் உம்மென்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டு வருகிறாள். நீ ஏன் வந்தனி? என்று இதயம் பிளக்கும்படி கேட்கிறாள். போகும்போது தன் தோழிக்கு வேலைக் காரியிடம் அம்மா காசைக் கொடுத்துவிட்டிருக்கிறா என்று கூறி பெரும் பாறாங்கல்லால் தலையைப் பிளந்தது போல் ஆக்கிவிடுகிறாள் அதனால் பைத்திய நிலைக்கே தாய் போய்விடுகிறாள். இதனால்தான் எந்த ஒரு தாய்க்கும் தனது நிலை வரக்கூடாது என்று விரும்புகிறாள்.

‘ஏண்டா உனக்கும் ஒரு அம்மா இருப்பா

நீயும் ஒரு வாத்தியார் என்னைப் போல

உன்னை அம்மாவையும் நீ பைத்தியக்காரியாக்கி விடாத’

என்று கூறுவது உணர்த்துகின்றது. மகளுக்காக காப்பை விற்று, கூலிக்கு வேலைசெய்து, அப்பஞ்சுட்டு விற்று, கோழிவளர்த்து தன் சதுரத்தைப் பிழிஞ்சு பாடுபட்டும், மகளின் புறக்கணிப்பு தாயின் இருதயத்தை நொருக்கிவிடுகின்ற உணர்வே இக்கதை எங்கும் பரவி நிற்கின்றது. தன்நிலை யாருக்கும் வந்துவிடக்கூடாது என்ற உணர்வும் கலந்து நிற்கிறது.

மகள்

எஸ்.எஸ்.சி வரைக்கும் படித்துவிட்டு வீட்டிலே இருந்த மகள் தகப்பன் இறந்த பிறகு கூட தாய்க்கு ஒத்தாசைகளாக எந்த வேலையும் செய்யவில்லை.

‘என்றை, மகளும் படிச்சிற்றாள் கையக்கால ஆட்டமாட்டா’

என்று தாய் பாத்திரம் சொல்கிறது. மகள் தாயை ஒரு பொருட்டாக எடுக்கவில்லை மகளுக்கு தாயின் பணம் மாத்திரமே தேவைப்பட்டது. நூறுரூபா உடனே வரவில்லை என்றதும் இரண்டாவது கடிதத்தை அவள் அனுப்புவது இதனை உணர்த்துகின்றது.

மகளின் வனப்புப் பற்றிய தாயின் குறிப்பு முக்கியமானது ‘கையால குத்தின பச்சரித் தவிட்டு நிறம், ஆனா உதடெல்லாம், எப்பவுமே அவளுக்குச் சிவந்திருக்கும். நீளமா ஓடிசலா இருப்பா. நடக்கக்குள்ள இடுப்பு முறிஞ்சு போயிருமோ என்று நினைக்கவேணும், ஆனா பெருவெளிக் குளத்துக்குள்ள பொழுது படக்குள்ள கூம்பி நிற்கிற தாமரைப்பூவைப்போல அவள் தாவணிக்கு மேலால நெஞ்சு நிமிர்ந்திருக்கும். என்றை பிள்ளையைப் பார்த்தவன் சீதனம் இல்லாமலேயே அவளைக் கொண்டு போய்விடுவான் என நான் எண்ணுவன்’

இந்த மகள் தாயின் பணத்தை விரும்பினாள். தாய் தனது தோழியர்முன் வருவதை விரும்பவில்லை. தாய்மை ஏழ்மையின் உருவமாய் நின்றதால் அவளைத் தன் தாய் என்று கூறக் கூசுகிறாள் எனவே வேலைக்காரி என்று மழுப்புகிறாள். அந்த உடலில் இருந்தே, தான் வந்ததையும் அந்த உடல்பட்ட வருத்தங்களே தன்னை உருவாக்கியதையும் மறக்கிறாள் அவள் சொன்ன வார்த்தை தாயின் அத்தனை நம்பிக்கைகளையும் கருக வைத்துவிடுகிறது. மகள் என்ற பாத்திரம் கதையின் ஓட்டத்திற்கு ஏற்ப தாயின் பார்வையில் மிகச் சிறப்பாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

4. கதை கூறும் உத்தி

இந்தச் சிறுகதையில் மிக வித்தியாசமான ஒரு உத்தி கையாளப்பட்டு உள்ளது. தாய், மகள், புதிதாக ஊருக்கு வந்த வாத்தியார் என்று பாத்திரங்கள் வந்தாலும் தாய் என்கின்ற பாத்திரம் மாத்திரமே கதை முழுவதும் உரையாடுகிறது, கதை சொல்கிறது. ஊருக்குப் புதிதாக வந்து சேற்றுச்சரிக்குள் சைக்கிள் மாட்டிக்கொண்ட ஒரு வாத்தியாரைப் பார்த்து இக்கதை தாயால் கூறப்படுகிறது.

‘என்னடா தம்பி சரிக்குள்ள மாட்டிக்
கொண்டியா! என்று கதை தொடங்கி
வரட்டாடா மகனே என்று முடியும் வரை
தாய் என்கின்ற பாத்திரமே மாத்திரமே
உரையாடுகிறது.

‘நீ பேசவே மாட்டா, உன்ரை சைக்கிளில் ஓட்டிக்
கொண்டிருக்கிற சேத்தைக் கிளின் பன்ற வரைக்கும் நீ பேசவேமாட்டா,
பேசாட்டி என்ன நான் சொல்ற கதையைக் கேள்’ என்பதில் இதை
நாம் தெளிவாகக் காணலாம்.

தனியே தாய் என்ற பாத்திரம் உரையாடும் போது தன்
கதையைச் சொல்வதைப் பிரதான நோக்காகக் கொண்டிருந்தாலும்
அந்தத் தெரு பற்றியும், ஊர் பற்றியும் கூறிச் செல்கிறது இறுதியில்
தன்மகள் தனக்குச் செய்ததைப் போல் உன் தாய்க்குச் செய்து
விடாதே என்ற அறிவுரையுடன் முடிக்கின்றது.

‘ஆமாம், உன்னைப் பார்த்தா உன்ரை உடுபைப் பார்த்தா
வாத்தியார் போலத்தான் கிடக்கு’

‘மெதுவாகத் தட்டு, தம்பி உன்ர உடுப்பில் எல்லாம் சரி
பட்டிடும் பாவம்! வெள்ளைவேட்டி எல்லாம் பழுதாப் போயிரும்’

‘என்னைப் பைத்தியக்காரி என்று நெனைக்கிறியா?
எனக்கென்ன? நீ எப்படியெண்டான்ன நினைச்சிக் கொள்’

'நீ சேத்தைத் தட்டி எடுக்குமட்டும் உனக்கு ஒருகதை சொல்லுறன்'

என்று தானே ஊகங்களை முன் வைத்து வழியும்காட்டி தன் கதையைத் தொடங்கி முடிக்கின்றாள். கதையை முடித்துவிட்டு மகனே! நீ சொல்லுடா எனக்குப் பைத்தியமாடா? என்று கேள்வி எழுப்புகிறாள். உன்ரை அம்மாவுக்கு நீ இப்படிச் செய்திடாத என்று அறிவுறுத்தி விட்டு வரட்டாடா மகனே என்று கூறுவதுடன் கதை முடிகிறது.

தாய் என்ற பாத்திரம் கதை சொல்லுவதும் முன்னிலையில் நின்ற வாத்தியார் நினைப்பதையும் போல தானேயும் கூறி மிக உணர்வுபூர்வமாக தொற்றக்கூடிய மொழியில் - பேச்சுமொழியில் இக்கதை சொல்லப்பட்டு உள்ளமை சிறப்பு உத்தியாகும்

மொழிநடை

இந்தக் கதை முழுவதும் பேச்சுவழக்கிலேயே நகர்த்தப்படுகிறது. மேலும் இதில் பயன்படுத்தப்படும் அணிகளும் பழமொழிகளும் கதையின் போக்கோடு மிக இறுக்கமாகப் பிணைந்து செல்ல உதவுகின்றன.

1. இந்த நோட்டில் சுரி இருக்கும் என்று தெரியாமல் ராசா ஏறின குதிரை மாதிரிச் சைக்கிள் விட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கா.
2. மழைபெஞ்சா இந்தத் தரை, சக்கரை மாதிரிச் சசிசுத் தொடங்கிரும்
3. ஈரத்தரையில் எருமைமாடெல்லாம் போகும் மாட்டுவண்டி போகும். அதுகள் போறதால் நோட்டுச்சோறு சந்தனம் மாதிரிக் குழைஞ்சி போயிரும்.
4. கையால குத்தின பச்சரிசித் தவிட்டு நிறும்.

5. பெருவெளிக்குளத்துக்குள்ள பொழுதுபடக்குள்ள கூம்பி நிக்கிற தாமரைப்பூவைப் போல அவள் தாவணிக்கு மேலால் நெஞ்சு நிமிர்ந்திருக்கும்
6. நான் அவ்விடத்திலேயே தெகைப்பூண்ட மிரிச்சவள் போல நிக்கன்
7. எனக்குப் பூமிபிளந்து என்னை விழுங்கினாப் போல இருக்கு

மேலும்

1. தைத்தூத்தல் தலை நனையாது
2. நாய்க்கு நடுச்சமுத்திரத்திலயும் நக்குத்தண்ணிதான் என்ற தொடர்களும் முக்கியமானவை

முடிவுரை

வ.அ. இராசரத்தினம் 'தோணி' என்ற சிறுகதை மூலம் பேசப்பட்டாலும் மூதூர் மக்களின் வாழ்வைப் பேசும் அவரின் கதைகள் எல்லாம் சிறப்பானவையே. கொட்டியாரக் கதைகளில் ஒன்றாக விளங்கும் இந்தத் தாய் என்கின்ற கதையானது ஒரு பிள்ளையினால் வஞ்சிக்கப்பட்ட தாயின் உணர்வுகளை புதிய முறையில் மண்வாசனையோடு வெளிப்படுத்துகின்றது. இதன் சொல்முறையும் யதார்த்தமும் பேச்சுமொழியும் இந்தக் கதையை நிலைபெறுடையதாகும்.

ஒரு கூடைக்கொழுந்து

—என்.எஸ்.எம். இராமையா—

“யாரு முடியாதுன்னா? என்னாலே எடுக்க முடியும். எடுத்துக்காட்றேன்!” பொங்கி வந்த கண்ணீரை மறைப்பதற்காகத் தலை குனிந்து கொண்டாள். மேட்டிலிருந்து பள்ளத்துக்கு சரேலென இறங்கும் சாரைப் பாம்புமாதிரிக் கண்ணீர் வழிந்தது.

“அக்கா எனக்கு எது நெறை?”

கொழுந்து இல்லாத கூடையின் தலைக்கயிறு தோள்வழியாக இடதுகைக்குள் அடங்கியிருக்க, வெற்றுக்கூடை முதுகில் அசைந்து கொண்டிருந்தது. லட்சுமியின் கேள்வி யார் காதில் விழுந்ததோ என்னவோ? பதிலே இல்லை. மற்றநாட்களாக இருந்தால் அந்த ‘வயசுப் பெண்கள்’ குழுவினர் அவளை ஆளுக்கொரு பக்கமாக இழுப்பார்கள்.

“இங்கேவாடி லெட்சுமி! என்கிட்டே நிறைதாரேன்”

“ஐயோ! லெட்சுமிக்குட்டி! என்கிட்டே நிற்கட்டுண்டி”
நாலாபக்கத்திலிருந்தும் வரும் அழைப்பைப் கண்டு அவள் அரிசிப்பல் தெரியச் சிரிப்பாள். அவளுக்குச் சற்றுக் கர்வமாகக் கூட இருக்கும் இவ்வளவு கிராக்கியா என்று!

அப்படிப் பட்டவங்கள் இன்று ஒரே மௌனம் அனுட்டித்தனர். எதற்கு இந்த மௌனம் என்று புரியாமல் அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்தாள் லெட்சுமி. நிறை பிடித்துக் கொண்டு நின்ற அவளுடைய ‘செட்டு’ கள் எல்லாம் சொல்லி வைத்தாற்போல் முகத்தை ஒரு மாதிரியாகத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு - கொந்தர்ப்பு காசும் கொழுந்து காசுமாக ‘முதல் நம்பர் சம்பளம்’ வாங்குபவளை எரிச்சலோடு பார்க்கும் பிள்ளைக்காரி மாதிரி - ஓரப்பார்வை பார்ப்பதைக் கண்டதும் அவளுக்கு எரிச்சலாகக் கூட வந்தது.

“என்னடி ஆத்தா உங்களுக்கு வந்த வாழ்வு?” என்று ஒரு வெட்டு வெட்டிவிட்டுக் கடைசித் தொங்கலில் நிறை போட்டுக் கொண்டிருந்த கங்காணிக் கிழவனிடம் போனார்.

“கங்காணி அப்பச்சி எனக்.....”

வழக்கமாக அவளைக் கண்டதும், இருக்கும் இரண்டு முன்பர்களும் தெரியச் சிரித்தவாறு “என்ன ஆயி! இப்பத்தான் வாறியா? போ..... போ..... முப்பத்திரண்டாவது நிறை ஓனக்கு. அய்யா வார்த்துக்குள்ளே ஓடு” என்று கனியும்..... கிழவன் கூட இன்றைக்கென்று சடசடத்தான்; “வாறாக, தொரைச்சாணி அம்மா! வாங்க இப்பத்தான் விடிஞ்சுதோ? மொகறையைப் பாரு! நேரம் என்ன ஆவது? சுணங்கி வாற ஆளுக்கு ஏன் வேலை கொடுத்தேன்னு ‘நொப்பன்’ குதிப்பதே! நீயா ‘வதிலு’ சொல்லுவே?”

விடியற்காலை வேளையிலே இப்படி வாங்கிக்கட்ட வேண்டி இருக்கின்றதே என்று அவளுக்கு அங்கலாய்ப்பாக இருந்ததுதான் ஆனால் கணக்குப்பிள்ளை ‘ஐயா’ விடமும் கங்காணியிடமும் அதைக் காட்டிக்கொள்ள முடியுமா? அப்புறம் தப்புவதாவது!

“சரி..... சரி அப்பச்சி! காலங்காத்தாலே பேசாதீங்க என்னமோ, என்னைக்கும் போலே மத்தக் குட்டி நெறை புடிச்சிருப்பாளுகென்னு நெனச்சேன். அவுகளுக்கெல்லாம் இன்னைக்கு என்னமோ வந்திருச்சி!”

“நீங்க பண்ணுற காரியங்களுக்கு நெறை வேறே புடிச்சித் தருவானோ” - கங்காணிக் கிழவன் எரிந்துவிழுந்தான். “தொலைஞ்சபோ! கடேசித் தொங்கலுக்கு!”

கீழே இறகிக வைக்கப்பட்ட வெற்றுக்கூடை மீண்டும் முதுகுக்குத் தாவிவது. கடைசி நிறைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த

லெட்சுமியின் பருவத்துப் பின்னழகை அந்தக் கூடையோ, சேலைமேல் கட்டியிருந்த முரட்டுப் படங்குச் சாக்கோ மறைக்கவில்லை.

வழக்கமாகக் கொஞ்சம் அதிகமாகவே றாத்தல் போட விரும்பும் எடுவைக்காரிகள் முதல்தொங்கல், கடைசித் தொங்கலுக்குப் போவதே இல்லை.

முதல் தொங்கலென்றால் ஒழுங்கான நிறை கிடையாது. எல்லாம் குறை நிறைகளாக ஆயிரம் தடவை ஏறி இறங்க வேண்டும். கடைசித் தொங்கலென்றால் பிள்ளைக்காரிகளோடே 'மாறடிக்க' முடியாது. ஆடி அசைந்து அம்மன் பவனி வருவது போல் எட்டுமணிக் குத்தான் வருவார்கள். ஒரு மணிநேரம் ஏதோ பெயருக்கு நாலைந்து றாத்தலை எடுத்து விட்டு ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் "அடியே! ஏங்கொழுந்தையும் நிறுத்துநீ....." என்று பல்லைக் காட்டிவிட்டு லயத்துக்கோ பிள்ளைக் காம்பிராவுக்கோ போய்விடுவார்கள். அவர்களுடைய கொழுந்தையும் நிறுத்துக்கொள்ள வேண்டும்; கூடையையும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். போதாத குறைக்கு அவர்களுடைய நிறையையும் சேர்த்து எடுத்துப் போகவேண்டும். இந்தத் தொல்லைகளுக்காகத்தான் அவள் அங்குமிங்கும் போவதில்லை. அவளுடைய கலகலத்த சபாவமும் எளிமையான அழகும் மற்றப் பெண்களுக்கு மத்தியில் ஒரு தனித்துவத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தன. ஆகவே அவளை மற்றப் பெண்களும் போகவிடுவதில்லை. ஆனால் இன்றோ?

"ஆமா! இந்தப் 'பொட்டைச்சி' களுக்கு இன்னைக்கு என்ன வந்தது?" கடைசி நிறைக்கு வந்து நின்றாள். அந்த மலையிலேயே கடைசி நிறை. எல்லோரும் சேர்ந்து ஏதோ அவளை மட்டும் ஒதுக்கிவிட்டது போன்ற தனிமை உணர்வு மனதைப் பிழிய, கூடையை இறக்கி வைத்து, இடையில் கட்டியிருந்த படங்குச் சாக்கை அவிழ்த்து, சேலையைச் சற்று முழங்காலுக்கு மேலே தூக்கி - இல்லாவிடில்

தேயிலைச் செடி கிழித்துவிடுமே! மீண்டும் படங்கைச் சுற்றிக் கட்டினாள். கறுப்புநிறக் கயிறு அரைஞாண்மாதிரி இருப்பைச் சுற்றி வளைத்தது. கூடைக்குள்ளிருந்த தலைத்துண்டை உதறி, நெற்றியில் பூசிய இரட்டைக்கோடு விபூதி அழியாமல் தலையில் போட்டுக்கொண்டு கூடைக் கயிற்றையும் தலையில் மாட்டிக் கொண்டாள். கடைசியாகப் பக்கத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தலைத்துண்டின் பகுதிகளைக் கயிற்றை மறைப்பது போல் மடித்துக் கயிற்றுக்குமேல் போட்டுக்கொண்டாள். ஆயிற்று நிறைக்குத் தயார்!

அப்போதுதான் அவளைக் கவனித்த பக்கத்து நிறைக் கிழவி தன்பொக்கை வாயைப் பிளந்தாள்.

“என்னடி ஆயா அதிசயமா இருக்கு! என்ன இந்தப் பக்கமா காத்து வீசுது!”

கிழவியை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, சூழ்கொட்டிக் கொண்டாள்.

“என்னடி குட்டி கேக்குறேன் ச்சங்கிறே?”

“ஒண்ணுமில்லே அம்மாயி! சும்மாதான் வந்தேன்”

“ஆயாயே! பொல்லாதவதான். சும்மாகூட வ்ற ஆளு இல்லே நீ, என்னதான் நடந்தது?”

லெட்சுமிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“ஓப்புராணை! ஒண்ணுமில்லேங்கிறேன்”

“சரி..... சரி.....காலங்காத்தாலே ஆணையிடாதே”

மௌனமாகத் தேயிலைச் செடியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டுவிட்டு பனியில் நனைந்து நின்ற கொழுந்துகளைக் கிள்ளத் துவங்கினாள் லெட்சுமி. இரண்டு வீச்சிலே இரண்டு கையும் நிறைந்துவிட்டது. எம்புப்பகுதியைத் திருப்பிப் பார்த்தாள். பரவாயில்லை, எல்லாம் பிஞ்சுக் காம்புதான்! 'நார்க்குச்சி' ஒன்றுகூட இல்லை, கிழவியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அப்போதுதான் கிழவி ஒவ்வொன்றாக மெல்லமெல்லக் கிள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். காலைப் பனிக்கும், குளிருக்கும் அவள் கரங்கள் நடுநடுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

“அம்மாயி! பொலி சொல்றியா, கொழுந்தைப் போட்டுக்கிர்றேன்.....” முதல்படிக் கொழுந்தைக் கூடைக்குள் போடும்போது 'பொலி' சொல்வது ஒரு மரபு, சகுனம் பார்ப்பது மாதிரி! கிழவி “பொலி” சொன்னாள்.

“போடு அப்பனே, சம்முகா! பொலியே..... பொலி..... பொலி.....பொலி”

லெட்சுமிக்குக் கை வேகமாக விழுத்துவங்கியது. பங்குனி மாதப் பச்சை பார்ப்பதற்கே ஓர் அழகு. எடுத்து வெளிகண்டவர்களுக்கோ, அது ஓர் இன்பப் போதை தரும் விளையாட்டு, இளந் தளிராகள் 'சடசட'வென ஓடிந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் இன்பப் போதையோடு அல்ல! மனதுக்குள்ளே சிநேகிதிகளின் பாராமுகம் வண்டாக அரித்துக் கொண்டிருந்தது. அதற்குக் காரணம் அவளுக்கு அந்திக் கொழுந்து நிறுக்கும் போதுதான் தெரிந்தது.

மாலை நாலு மணி சங்கு ஊதியதும் நிலையிலிருந்து இறங்கி அந்திவெயிலில் உடல் வியர்வையால் புழுங்க எல்லா ஆட்களும் ஸ்டோருக்கு முன்னால் வந்து குழுமினார்கள். கூடையை இறக்கி வைத்துவிட்டுத் தலைத்துண்டால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள் லெட்சுமி. கூடையில் பொங்கி எழும்பிநின்ற கொழுந்தை ஐந்து

விரல்களும் விரிய உள்ளங்கையால் அமுக்கி விட்டுக் கொண்டாள். பெரும்பாலும் எல்லா ஆட்களும் வந்தாயிற்று என்று தெரிந்தவுடன் கங்காணி பணிவாக - முதுகு கூன - கணக்குப்பிள்ளை ஐயாவிடம் போய் “ஆளுக எல்லாம் வந்துருச்சி! நிறுக்கலாந்தானுகளே!” என்று மென்று விழுங்கிக் கொண்டு கேட்டான்.

செக்ரோல் புத்தகத்தில் ஏதோ கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணக்குப்பிள்ளை ஐயா நிமிர்ந்து ‘லேபர்’ கூட்டத்தைப் பார்த்தார். எல்லோரும் வரிசையாகக் கூடையை வைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். விரிக்கப்பட்டுக்கிடந்த படங்குச் சாக்குக்கு முன்னால் போய் நின்று கொண்டார். தராசு மரம் வந்தது. தட்டுக்கூடை வந்தது. நாலு பெண்களும் வந்தார்கள். தராசுமரம் பிடிக்கவும் தட்டுக் கொட்டவும், ஆயிற்று. நிறுக்க வேண்டியதுதான். அப்போதுதான் ஏதோ ஞாபகம் வந்ததுபோல் ‘ஐயா’ ஒதுங்கி ஆட்களுக்கு முன்னால் வந்து நின்றார். அவர் அரைந்து வந்து நின்ற தோரணையும், ஆட்களைப் பார்த்த விதமும், ஏதோ தவறுதலாகக் கறுப்பாகப் பிறந்துவிட்ட வெள்ளைக்காரனைப் போலிருந்தது. பேச்சும் கூடச் சுத்தத் தமிழாக இருக்காது. வெள்ளைத் துரை ஒருவன் சிரமப்பட்டு ‘டமில்’ பேசுவது போலிருக்கும் நாமாக இருந்தால் சிரித்திருப்போம். ‘அது’ கள். ‘லேபர்’ கூட்டந்தானே? என்ன தெரியும் அந்தக் ‘கண்டறி’ களுக்கு? ‘அது’ களுக்கு முன்னால் இப்படி ஐபர்தஸ்து பண்ணுவதில் ஒரு சில விடலைப் பிள்ளைகளுக்கு என்னமோ ஓர் ‘இது’!

ஆட்கள் எல்லோரையும் அலட்சியத்துடன் ஒருமுறை பார்த்தார் ஐயா. வலது புறத்திலிருந்து நேராக ஓடி வந்து கொண்டிருந்த பார்வை லெட்சுமியிடம் வந்ததும் சற்று நின்று மேலும் கீழுமாக ஏறி இறங்கிவிட்டு மீண்டும் இடது கோடிவரை ஓடியது. பிறகு கங்காணி பக்கம் திரும்பி “கங்காணி” என்று கூப்பிட்டார். அதுவரை அவரின் செயல்களைக் கவனித்துக் கொண்டு என்னவோ ஏதோவென்று நின்ற கங்காணி ஓடிவந்து “ஐயா” என்றான். இந்த ஐயாப் பட்டம் போடும் போது ஏன்தான் முதுகு கூனுகிறதோ?

“லெட்சுமியை வரச்சொல்லுங்க”

கிழவனுக்கு விஷயம் புரிந்து விட்டது. லெட்சுமியை அனுதாபத்தோடு பார்த்துவிட்டு உரத்துச் சத்தமிட்டான்.

“இந்தா ஆயி! இப்பிடி வா. ஐயா கூப்பிடுகிறாரு.....” லெட்சுமிக்கு குடல் மார்புவரை ஏறி இறங்கியது பயத்தால்.

“நானா அப்பச்சி”

“ஆமாங்கிறேன்.....”

லெட்சுமி வாய்க்குள்ளே பயத்தால் முனகிக் கொண்டாள்.

“ஐயோ! என்னா எழவு இது!” ஏற்கெனவே வெயிலில் கன்றிப் போயிருந்த அவள் முகம் இப்போது பயத்தால் கூம்பியது. அந்தப் பெரிய கூட்டத்துக்கு முன்னால் உடம்பெல்லாம் கூசிக் குறுக வந்து நின்றாள். கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டி, வலது குதிக்காலை ஊன்றி கட்டை விரலினால் தரையில் அரைவட்டம் வரைந்து கொண்டிருந்த கணக்குப்பிள்ளை ஏறிட்டு லெட்சுமியைப் பார்த்தார். லெட்சுமி தலைகுனிந்து கொண்டாள்.

“லெச்சுமி”

“ஏன்ங்க” அவள் பார்வை சற்று மேலேறி இறங்கியது.

“நாலைஞ்சு நாளைக்கு முந்தி இருபத்தைஞ்சாம் நம்பர் மலையிலே கொழுந்து எடுத்தேயே, அன்னைக்கு நீ ஒரு மணிக்கு எத்தனை றாத்தல் எடுத்தே.....?” தனக்குள் இருந்த நினைவு மெல்ல வெளிவந்தது ஆம், ஐம்பத்தி ஏழு!

“அம்பத்தி ஏழுங்க”

“அம்பத்தி ஏழா? நான் கூட மறந்துட்டேன். ஆனா ஆளுக மறக்கமாட்டாக போலே இருக்கு.....” பொறுப்புக் கலந்த ஒரு பார்வை ஆட்கள் மீது ஓடியது “லெச்சுமி இன்னொருமுறை அதே மாதிரி, ஒன்பது மணிக்கும் ஒரு மணிக்கும் ஊடே அம்பத்தி ஏழு நாத்தல் எடுத்துக்காட்ட முடியுமா?”

லெச்சுமியின் புருவங்கள் கேள்விக்குறியாக வளைந்தன. மீண்டும் அதே மாதிரி ஐம்பத்தி ஏழு நாத்தலா? ஏன்..... எதற்காக.....! மீண்டும் கங்காணி பக்கம் திரும்பினாள்.

“அப்பாச்சி! ஐயா என்ன இப்பிடி கேட்கிறாரு.....?”

“என்னெக் கேட்டா? ஐயாவையே கேளு.....”

‘ஐயா’ வைக் கேட்கமுடியுமா? ஆனால் தன்னைக் கேட்பதாக நினைத்துக் கொண்டு பேசத் துவங்கினார். அவர் முகம் சொல்லக் கூடாத விஷயத்தைச் சொல்லச் சங்கடப்படுவது போல் சுருங்கியது.

“லெச்சுமி! உங்க எல்லாருக்கும் நல்லாத தெரியும், கணக்குப்பிள்ளைகளுக்கு ‘பொம்புளை கேஸ்’ எவ்வளவு ஆபத்தானதுன்னு. அதிலேயும் நான் கல்யாணம் கட்டாதவன். அப்படிப்பட்டவங்களுக்கு சும்மா கட்டுக்கதையைக் கட்டி விட்டாக்கூட நெசம்னு எங்க மேலிடம் நம்பும். இது உனக்கு நல்லாத தெரியும். உன்னைவிட நல்லா எடுக்கக் கூடிய ஆளுக உனக்கு முந்தியே பேரு பதிஞ்சு எத்தனையோ வருஷம் ‘சர்வீசு உள்ள ஆளுக இங்கே இருக்கு. அவுகளை எல்லாம் விட போனவருஷம் வேலைக்கு வந்த நீ ஐம்பத்தி ஏழு நாத்தல் எடுத்தது எல்லாருக்கும் ரொம்ப சந்தேகத்தைக் குடுத்திருக்கு. ஆனா இன்னம் யாராவது என்கிட்டே நேரே கேட்கலை. அவங்களுக்குள்ளே பேச்சு நடக்குதாம்.....” - கங்காணி, பேச்சு விரசமாய்ப் போவதைக் கவனித்துவிட்டு ஊடே புகுந்தான்.

“இப்ப..... அது கிடந்துட்டு போகுதுங்க.....”

“இல்லை கங்காணி! நான் இந்தமாதிரி ‘பப்ளிக்’ கா விசாரிக்கப்படாதுதான். ஆனா விஷயம் என் சம்பந்தப்பட்டது. அதனாலேதான் ‘ஒட்ச்ச’ பேச விரும்புகிறேன். அத்தோட லெட்சுமி எங்களுக்கு சொந்தக்காரச்சுன்னு ஒரு பிரச்சனை இருக்கு. அதனாலேதான் ஒட்ச்சிப் பேச நினைக்கின்றேன்.....” லெட்சுமி பக்கம் திரும்பினார். “லெட்சுமி! என் நிலைமை புரியுன்னு நினைக்கிறேன். உன்னாலே மறுபடி எடுத்துக்காட்ட முடியுந்தானே?”

குனிந்திருந்த தலை சட்டென்று நிமிர்ந்தது. ஐயாவை கங்காணியை அப்புறம் ஆட்களை ஒரு முறை சிலிர்த்துப் பார்த்தது. தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் புலியை விலாவில் குத்தினால் இப்படித்தான் துள்ளி எழுந்து முறைத்திருக்கும்.

‘என்ன புள்ளே மொறைக்கிறே! !ஐயா கேட்டதுக்கு வதிலு சொல்லு?’

“எதைச் சொல்வது? ‘ஐயா’ பூடகமாகப் பேசிவிட்டு சும்மா இருந்துவிட்டால், அந்தக் ‘கறை’ நீங்கிடுமா? ஐயா முகத்தை ஏறிட்டு வெறித்துப் பார்த்துச் சொன்னாள் லெட்சுமி.

“யாரு முடியாதுன்னா? என்னாலே எடுக்க முடியும். எடுத்துக்காட்டுறேன்!” பொங்கி வந்த கண்ணீரை மறைப்பதற்காகத் தலை குனிந்து கொண்டாள். மேட்டிலிருந்து பள்ளத்துக்கு சரேலென இறங்கும் சாரைப் பாம்புமாதிரிக் கண்ணீர் வழிந்தது. குழுமிநின்ற ஆட்கள் மௌனமாக நடப்பைப் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உள்ளூக்குள்ளே ‘என்ன தான் நடக்கிறது பார்ப்போம்’ என்கிற மனநிலை இருந்தாலும், வெளிக்குப் ‘பசு’ வாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பொதுவாக தோட்டத்துப் பெண்களுக்கு இது ஒருவிதமான மனநிலை. நேரடியாக ஐயாவை, கங்காணியை பகைத்துக் கொள்ளவோ வாதாவோ முடியாது. பயம். ஆனால் தங்கள் புகைச்சலைச் சுற்றி வளைத்து அவர்கள் காதுக்கு எட்டும்படி செய்துவிடுவார்கள். விஷயம் உடைபடும் போது எல்லோரும் நல்ல பிள்ளைகள் மாதிரி காட்சியளிப்பார்கள். “ஐயோ கடவுளே! எவளோ ‘பொடசக்காரி’ இப்பிடி அநியாயமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறாளே!” என்று அவர்கள் அங்கலாய்க்கும் போது பார்க்க வேண்டுமே! இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா? கதைதான்.

எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு ஐயா கூறினார்; “ரொம்பச் சந்தோஷம் லெட்சுமி அதே மாதிரி மறுபடியும் எடுக்க முடியுங்கிறே. முடியுமோ முடியாதோ எனக்குத் தெரியாது” அவளைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு கூறினார். “நீ கட்டாயம் எடுத்துக் காட்டத்தான் வேணும். இல்லையோ.....” அவர் முகம் கடுகடுத்தது. “அப்புறம் நான் பொல்லாதவனா இருப்பேன்” தலைத்துண்டை எடுத்து முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டாள் லெட்சுமி. அமைதியாக அவர் பேச்சை ஏற்றுக் கொண்டாள். அவளைப் பயமுறுத்தும் கட்டளையோ பழிவாங்கலோ அல்ல! அவள் கண்ணியத்துக்கு விட்ட சவால்!

* * *

சின்னதொரு தகரலாம்பு மினுக்மினுக்கென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அடுப்பில் சாம்பல் பூத்துக்கிடந்த நெருப்பைக் குனிந்து ஊதிவிட்டான் ஆறுமுகம். நெருப்பு இலேசாகக் கனன்றது. பக்கத்தில் கட்டிக்கிடந்த தேயிலை மிலாருக்குவியலில் இரண்டொரு குச்சியை இழுத்து, ‘படக்படக்’ கென்று ஓடித்து, அடுப்பில் வைத்து மீண்டும் ஊதினான். குப்பென்று தீப்பிடித்தது. குளிருக்கு அடக்கமாக கைகளை நெருப்புக்கருகே காட்டியவாறு ஏறிட்டு லெட்சுமியைப் பார்த்தான்.

அவளும், அவன் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்பதைத்தான் எதிர்பார்ப்பது போல அவனையே கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள். அடுப்பருகே சற்றுநெருங்கி

உட்கார்ந்தவாறு ஆறுமுகம் கேட்டான். “ஆமா! அப்ப என்னதான் செய்யப்போறே?” கனன்று எரிந்த தீயின் மஞ்சளும் சிவப்பும் கலந்த ஜுவாலை ஒளி அவன்மீது வர்ணப் பூச்சு செய்து கொண்டிருந்தது. “பெரிசா அத்தனை கூட்டத்துக்கும் மத்தியிலே விறாப்பு பேசிட்டாப்புலே பத்தாது சொன்னமாதிரி செய்யணும், முடியுமா உன்னாலே?”

வலதுகாலை மடக்கிப் பாதத்தை சுவர்மீது பதித்து, சுவரில் சாய்ந்தவாறு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் லெட்சுமி.

“முடியாதுன்னு தெரிஞ்சா சபதம் போடுவேனா?”

“ஆ! கிழிச்சீங்க. அன்னைக்கு என்னமோ நான் போத்துக்கு வாறப்போ ரெண்டு மூணு ‘ரப்பு’ எடுத்துக் குடுக்காட்டி எடுக்கிறவுக இல்லே.....?”

லெட்சுமியின் எதிர்காலக் கணவன் அவன். சாயந்தர வேளைகளில் அவள் வீட்டுக்கு வந்தால் கொஞ்சநேரம் எல்லாருடனும் பொதுவாகப் பேசிவிட்டு லெட்சுமியுடன் தனியாகக் கொஞ்சம் பேசுவான். அம்மாதிரிச் சமயங்களில் லெட்சுமியின் ‘ஆயாளும் அப்பனும்’ கௌரவமாக ஒதுங்கி விடுவார்கள். அவனும் வரட்டுக் கௌரவத்துடன் திண்ணையிலிருந்தவாறு இரண்டு பேச்சுப் பேசிவிட்டு ஓடி விடமாட்டான். குடும்பப் பிரச்சினை, வேலைப் பிரச்சினை எல்லாம் அவன் காதுக்கும் சற்று ஈயப்படும்! இரவு ஏழரை எட்டுமணிவரைக்கும் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டுத் தன்லயத்துக்குப் போய்விடுவான். அப்படிப்பட்ட காதலனோடு உலகையே மறந்து போதையிலே ஏதேதோ உளறிக் கொட்டிச் சிரிக்க வேண்டிய வேளையிலே.....

வயிற்றுப் பிரச்சனைதான் காதல் பேச்சாக இருந்தது. ஐம்பத்தி ஏழுறாத்தல் பிரசினைகூட அவனால் வந்து விடிந்தது தான். ஆண்களுக்கு வேலை ஒரு மணியோடு முடிந்துவிடும். ஆனால் பன்னிரண்டு மணிக்கே கங்காணியிடம் பல்லைக் காட்டிவிட்டு நடுவிவிடும் துணிச்சல் பேர்வழிகளில் அவனும் ஒருவன். அப்படி ஒரு நாள் பகல் 'சோத்' துக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும் போதுதான் அவள் - லெட்சுமி - மலையின் 'வாங்கி' ஓரத்திலே தனியாக நின்று கொழுந்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளோடு சற்றுப் பேசப் போனவன், பேசிக் கொண்டே கொழுந்து கிள்ளிக்கொண்டிருந்தான். உழைக்கும் கையல்லவா? வாய், பேச்சை மறக்காத போது கையும் உழைப்பை மறக்கவில்லை. சாகும்வரை அது மறப்பதில்லை! அந்தக் கொழுந்துதான் ஐம்பத்தி ஏழு றாத்தலாக இருந்து ஐம்பத்தேழு பிரச்சினைகளையும் கிண்டிவிட்டிருந்தது!

“ஆமா, இப்பிடிச் செஞ்சா என்ன?” - அவனுக்கு ஒரு யோசனை.

“அன்னைக்கு மாதிரி பன்னெண்டு மணிக்கு வந்து எடுத்துத் தரவா?”

“ஐயய்யோ”

“இனி எல்லோருக்கும் எம்மேலேதான் கண்ணிருக்கும். இன்னொருத்தர் எடுத்துக் குடுக்கிறதே குத்தம். அதுவும் இப்பவோ?” இரண்டு கரங்களாலும் கன்னத்தைப் பொத்திக் கொண்டு தோள்களைக் குலுக்கினாள். “வேறே வெனை வேண்டியதில்லை”.

“அப்ப என்னதான் செய்யிறது?”

“நானே எடுக்கிறேன். முடிஞ்சமட்டும் எடுக்கிறது முடியாட்டி துண்டு வாங்கிக்கிட்டு மத்த மலைக்குப் போறேன் இல்லே இஸ்டோருக்கு எல பொறக்க போறேன். மலையிலே இருந்தாத்தானே ஐயாமேலே சந்தேகப்படுவாங்க?”

பெருமூச்சோடு ஆறுமுகம் எழும்பினான். 'என்னமாச்சும் பண்ணு' என்று சொல்லிக்கொண்டு தோளில் கிடந்த மப்ளரைத் தலையில் முண்டாசு கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டான். லெட்சுமியின் தாய் திண்ணையிலிருந்தவள் மருமகனைக் கண்டதும் பவ்வியமாக எழும்பி ஒதுங்கி நின்றுவிட்டு உள்ளே ஓடிவந்தாள். "ஆயி, அத்தானுக்கு தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொடுத்தியா?" என்றாள்.

"குடிச்சிட்டுத்தான் போறாக" வாயிற்புறம் அரைத்தாக்கம் தூங்கிக் கொண்டிருந்த நாய் ஒன்று ஆறுமுகத்தைக் கண்டதும் இரண்டு தரம் குரைத்துவிட்டு வழக்கமாக வருகிற ஆசாமி என்று தெரிந்ததும் மீண்டும் சுருண்டு படுத்தது.

*

*

*

ஒருமணிக் கொழுந்து நிறுவையாகிக் கொண்டு இருந்தது. அது நல்ல கொழுந்து உள்ள மலை; ஆகவே எல்லோரும் சாப்பிடப் போகாமல் நின்று எடுத்திருந்தார்கள். நாற்பது ஐம்பது என்று றாத்தல் விஷமாக ஏறிக் கொண்டிருந்தது. படங்குச் சாக்கில் ஓர் ஆள் உயரத்துக்குக் கொழுந்து எழும்பி நின்றுது. சாக்கிலே கொழுந்து அமுக்கும் பெண்களும் சாக்குப் பிடிக்கும் பெண்களும் நின்று கொண்டிருந்தனர். நிறுப்பதற்காகக் காத்து நின்ற வரிசை மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. லெட்சுமியின் முறை வந்தது. சாக்குக்காரன் லெட்சுமியின் கூடையைத் தூக்கினான். அது கல்லாகக் கனத்தது. அடியிற் கையைக் கொடுத்துத் தூக்கித் தட்டில் கொட்டப் பார்த்தான் முடியவில்லை. காலால் மிதித்து அமுக்கப்பட்ட கொழுந்து சிமெந்து மாதிரி இறுகிப்போயிருந்தது. மாமுல்படி தனது முழங்காலால் கூடையின் வாயிற் புறத்தை இரண்டு மோதுமோதி நாலைந்துதரம் உலுப்பினான். கொழுந்து பிரிந்து கொட்டத் துவங்கியது. கட்டி மண்ணாக பொல பொலவென்று உதிர்ந்து கொட்டிய கொழுந்து தட்டைக் கூடையில் நிரம்பி, தராசு அடி தொட்டி எழும்பி, கோபுரம் கட்டியதைப் பார்த்ததும் கணக்குப்பிள்ளையைத் திரும்பிப் பார்த்தாள், லெட்சுமி!

ஐயா குவிந்துநின்ற கொழுந்தைப் பார்த்தார். கொழுந்தா அது? நார்பிடித்த வெறும் முற்றல் இலையும் மொட்டப் புடுங்குமாக இதையெல்லாம் எடுத்திட்டா சரியா? கங்காணியைக் கூப்பிடு என்றார்.

“என்ன கங்காணி கொழுந்தா இது..... லெட்சுமிகிட்ட கொழுந்து இன்னைக்கு எடுக்கவா சொன்னீங்க?”

“ஆமாங்க! ஒம்பதுமணி நிறுவைக்குப் பொறகு வந்து இன்னைக்கு எடுத்துக்காட்டறேன்னு சொல்லிச்சங்க. சாச்சிக்கு நாலு ஆளைவச்ச எடுக்கச் சொன்னேங்க.

“சரி, ஆனா இப்பிடயா எடுக்கிறது? நாருக்குச்சியும் முத்த எலையுமா இதை கங்காணி கொழுந்து?”

“துப்பரவுப்பண்ணி தரச்சொல்றேன். நாத்தலைப் பாருங்க”

தராசுமரம் பிடிக்கும் பெண்களைப் பார்த்தார். அந்தப் பெண்கள் தராசில் கயிறறைமாட்டித் தூக்கினார்கள்.

தூக்கிய கைகள் நடுங்கின. தராசில் நாத்தல் காட்டும் கம்பி ‘ஜம்’ மென்று மேலே ஏறி கீழே இறங்கி ஆடிநின்றது அறுபத்தி ஒன்று!

சொன்னதுக்கு மேலாக நான்கு நாத்தல் கூடவே இருந்தது.

“அறுவத்தியோர் நாத்தல் இருக்குது கங்காணி. யாரு வேணும்னாலும் வந்து பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

ஐயா ஒதுங்கி நின்றார். ஆனால் யாரும் போய்ப் பார்க்கவில்லை. அவ்வளவுக்குத் துணிந்து யார் போவார்கள்?

தராசுமரம் பிடிக்கும் பெண்களின் கரங்கள் வேகமாக நடுங்கத் துவங்கின. தட்டை இறக்கி வைக்கும்படி கையை அமர்த்திவிட்டுக் கங்காணியைப் பார்த்து 'ஐயா' கூறினார்.

“ஆனா கங்காணி இந்த அறுவத்தியோர் நாத்தலையும் தர முடியாது. இருவது நாத்தல் வெட்டப்போறேன். கொழுந்திலே அவ்வளவு பழுது இருக்குது” லெட்சுமிக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. கங்காணிக்கும் கூடத்தான்.

“ஐயா!” கங்காணிக் கிழவன் வெறித்துப் பார்த்தான். விடுவிடென்று லெட்சுமி அருகில் போய் அவளது வலதுகையின் ஆள்காட்டி விரலைப் பிரித்து அவர்முன் காட்டினாள். அந்த விரலின் ஓரப்பகுதிகள் இரண்டும் தோல்கிழிந்து இரத்தம் கசிந்து உறைந்து போயிருந்தன!

“இதைப் பார்த்துவிட்டுப் பேசுங்க ஐயா. இது நல்ல கொழுந்தோ, கெட்ட கொழுந்தோ, இவ்வளவையும் எடுத்தது இந்தக் கையி! இந்த நாத்தலைத் தரமாட்டேன்னு சொல்றீங்க?”

லெட்சுமியின் கைகளைப் பார்த்துவிட்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார். அவர் கை தானாகவே துண்டை வாங்கிக் காலைக் கொழுந்தின் நாத்தலோடு அறுபத்தி ஒரு நாத்தலையும் கூட்டிப் போட்டுத் திருப்பிக் கொடுத்தது.

சபதம் நிறைவேறாவிட்டால் மற்ற மலைக்கு மாறிப் போகிறேன் என்று சொன்னவள் சபதம் நிறைவேறிய பின்னும் அந்த மலையில் நிற்க விரும்பவில்லை. அவள் போனபிறகு தான் 'ஐயா' வுக்கு அவள் மீது உண்மையில் காதல் பிறக்கத் துவங்கியது.

ஒரு கூடைக்கொழுந்து

சிறுகதையைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஆரம்பநிலைக் குறிப்புகள்

சு. குணேஸ்வரன் M.Phil

ஆசிரியர்

வவுனியா, நொச்சிக்குளம் இல-1 க.உ.வித்தியாலயம்

அறிமுகம்

ஒரு கூடைக்கொழுந்து இலங்கையின் மலையகப் பிரதேசத்துச் சிறுகதையாகும். தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலைசெய்யும் ஏழைத்தொழிலாளர் வாழ்வையும் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளையும் எடுத்துக்காட்டுவதாகும். ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியாவில் இருந்து அழைத்து வரப்பட்ட ஏழைத் தொழிலாளர்களின் பரம்பரையினரே இன்றும் மலையகப் பிரதேசத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலைசெய்யும் இளம்பெண் லட்சுமியே இச்சிறுகதையின் பிரதான பாத்திரம். லட்சுமியைச் சுற்றியே கதையும் கதை நிகழ்வுகளும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

கதைச்சுருக்கம்

அன்றையதினம் வேலைக்குச் சற்றுத் தாமதமாக வந்து சேர்கிறாள் லட்சுமி. வழக்கமாக அவள் கொழுந்தெடுக்க வருகின்றபோதெல்லாம் கலகலப்பாக உரையாடும் அவளின் தோழிப் பெண்களும் மற்றவர்களும் எதுவும் பேசாமல் மௌனமாகவும் அவளை எரிச்சலோடு பார்ப்பவர்களாகவும் இருப்பதைக்கண்டு இன்று இவர்களுக்கு எல்லாம் என்ன நடந்தது என்று எண்ணுகிறாள்.

தன் இரண்டு முன்பற்களும் தெரியச் சிரித்துக்கதைகளும் கங்காணிக் கிழவனும் எதுவும் பேசாமல் நிற்கிறான். தனக்குரிய நிறை எதுவென கங்காணிக் கிழவனிடம் கேட்டபோது, பிந்தி வந்ததற்காக லட்சுமியின் மீது எரிந்து விழுகிறான். வழக்கமாகக் கொழுந்தெடுக்கும் இடத்தை விட்டு கடைசி வரிசையில் சென்று எடுக்குமாறு வேண்டா வெறுப்பாகக் கூறுகிறான்.

முதல் வரிசையிலோ அல்லது கடைசி வரிசையிலே கொழுந்தெடுக்க பலர் விரும்புவதில்லை. காரணம் அங்கு அதிகமான கொழுந்து எடுக்க முடியாது. ஆனால் லட்சுமி அன்றையதினம் கடைசி வரிசைக்குச் செல்கிறாள். இவளின் அருகே வயதான கிழவி தன் நடுங்கும் கரங்களால் கொழுந்து எடுக்கிறாள். என்னடி ஆயா இந்தப் பக்கம் என்று அவள் விசாரிக்கிறாள்.

முதற்கொழுந்து எடுத்து கூடைக்குள் போடும் போது 'பொலி' சொல்லுமாறு கிழவியைக் கேட்க கிழவி பொலி சொல்லுகிறாள். மாலையில் கொழுந்து எடுத்து முடித்து நிறுவைக்கு மற்றையவர்களும் செல்கின்றனர். அங்கு நிறுவைக்காக எல்லாப் பெண்களும் தங்கள் தங்கள் நிறையுடன் காத்திருக்கிறார்கள்.

நிறுவைத் தராக தூக்கவும், கொழுந்துகளைத் தூக்கிப் படங்குகளில் கொட்டவும் வேலையாட்கள் தயாராக நிற்கின்றனர். கங்காணி; கணக்கப்பிள்ளையை அழைத்து வருகிறார். கூடையுடன் வரிசையாக நிற்கும் பெண்களை கணக்குப்பிள்ளை பார்க்கிறார். அவரின் பார்வை அந்த வரிசையில் நிற்கும் லட்சுமியில் தரித்து நிற்கிறது. லட்சுமியை அருகே வருமாறு அழைக்கிறார்.

லட்சுமி சில நாள்களுக்கு முன்னர் 25 ஆம் நம்பர் மலையில் எடுத்த 57 றாத்தல் கொழுந்து தொடர்பாக வினாக்களை அடுக்குகிறார். அந்த மலையில் பல வருடம் அனுபவம் உள்ளவர்கள் கூட 57 றாத்தல் எடையுள்ள தேயிலைக்கொழுந்தை இதுவரை எடுத்தது கிடையாது. அப்படியிருக்க லட்சுமி எடுத்த கொழுந்து நிறை மற்றவர்களிடம் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தி விட்டதாகக் கூறுகிறார்.

இது லட்சுமிக்கு அதிர்ச்சியாக உள்ளது. தன் தொழிலின் மீதும் தன் கண்ணியத்தின் மீதும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகத்தை நினைத்து மனம் குமுறுகிறாள்.

கணக்குப் பிள்ளை எல்லோருக்கும் கேட்கத்தக்கதாக தொடர்ந்து பேசுகிறார். லட்சுமி சொந்தக்காரப் பெண்ணாக இருப்பதால் தான் கணக்கைக் கூட்டி எழுதிவிட்டதாக மற்றவர்கள் சந்தேகப்படுவதாகவும், கணக்குப் பிள்ளைகளுக்கு பொம்பிளைக் கேஸ் பிரச்சனைக்குரியது என்பதும், மற்றவர்களின் சந்தேகப் பார்வைக்கு தான் ஆட்டபடக் கூடாது என்பதற்காகவும் அவள் எடுத்த 57 நாத்தல் கொழுந்தை இன்னொரு முறை எடுத்துக் காட்டவேண்டும் என்று லட்சுமியிடம் கட்டளையிடுகிறார்.

லட்சுமிக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியோடு அந்தக் கட்டளையை மனவைராக்கியதுடன் ஏற்றுக் கொள்கிறாள். தன்னால் மீண்டும் ஒருமுறை அவ்வாறு கொழுந்தெடுத்து நிரூபிக்க முடியுமென கூறுகிறாள்.

இதன் பின்னர் மாலை லட்சுமியின் வீட்டில் அவளின் வருங்காலக் கணவன் ஆறுமுகம் இது சம்பந்தமாக அவளுடன் உரையாடுகிறான். 57 நாத்தல் கொழுந்தெடுத்த அன்றையதினம் ஆறுமுகம் சாப்பாட்டுக்கு வந்துகொண்டிருந்தபோது லட்சுமி தனியாக நின்றதைக் கண்டு அவளுடன் உரையாடியபடி அவனும் கொஞ்சம் கொழுந்தெடுத்து அவளின் கூடையில் போட்டான். அதுதான் இன்று 57 இறாத்தல் பிரச்சனையைக் கிளப்பி விட்டிருந்தது. அதனால் கணக்குப்பிள்ளையிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு உண்மையைக் கூறிவிடலாம் என்கிறான் ஆறுமுகம். ஆனால் அதனை லட்சுமி ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அது எதிர்பாராமல் நடந்தது. அவர்கள் தன் தொழிலில் சந்தேகப்பட்டதனால் தன்னால் முடிந்தவரை எடுத்துக் காட்டப் போவதாகவும் முடியாவிட்டால் மற்ற மலைக்கு போய் இலை பொறுக்கப் போவதாகவும் கூறுகிறாள்.

மீண்டும் நான்கு பேர் சாட்சியாக கங்காணி முன்னிலையில் காலை 9 மணியிலிருந்து மாலைக்கிடையில் கொழுந்து எடுக்கிறாள். எடுத்த கொழுந்து நிறுக்கப்படுகிறது. 61 இறாத்தல் நிறை. எதிர்பார்த்ததை விட 4 நாத்தல் அதிகம். கணக்குப்பிள்ளை எல்லோருக்கும் கேட்கத்தக்கதாக நிறையைக் கூறி விட்டுக் கொட்டச் சொல்லுகிறார்.

தன் கையால் கொழுந்துகளை அள்ளிப் பார்த்த கணக்குப்பிள்ளை முற்றல் இலையும் மொட்டைப் புடுங்குமாக அதிகமான பழுதுடன் கொழுந்து இருப்பதாகவும் எடையிலிருந்து 20 நாத்தல் கழிக்கப்போவதாகவும் எரிச்சலுடன் கூறுகிறார்.

லட்சுமிக்கு மீண்டும் அது அதிர்ச்சியாக உள்ளது. சவாலை ஏற்றுக் கொண்டு காலையிலிருந்து கஷ்டப்பட்டுக் கொழுந்தெடுத்தும் இறுதியில் 20 இறாத்தல் கழிப்பதாயின் என்று அவள் எண்ணுவதற்கிடையில் கங்காணிக் கிழவன் முன்னே வந்து ஆத்திரம் மேலிட லட்சுமியின் வலகை ஆட்காட்டி விரலைப் பிடித்து கணக்குப் பிள்ளையிடம் காட்டி ஆவேசத்துடன் பேசுகிறார்.

“ஐயா, இதைப்பார்த்து விட்டுப் பேசுங்கள் ஐயா, இது நல்ல கொழுந்தோ கெட்ட கொழுந்தே, இவ்வளவையும் எடுத்தது இந்தக் கையி! இந்த நாத்தலைத் தரமாட்டேன்னு சொல்றீங்க?”

என்று கங்காணிக்கிழவன் நியாயத்திற்காக வாதிடுகிறார். லெட்சுமியின் வலதுகை ஆட்காட்டி விரலின் ஓரப்பகுதிகள் இரண்டும் தோல் கிழிந்து இரத்தம் கசிந்து உறைந்து போயிருந்தது. அவளின் கைகளைப் பார்த்து விட்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்ட கணக்குப்பிள்ளை ஒரு கதையும் இல்லாமல் துண்டை வாங்கி திரும்பவும் காலைக் கொழுந்துடன் 61 இறாத்தலையும் பதிந்து கொடுக்கிறார்.

தன் சபதம் நிறைவேறாவிட்டால் வேறு மலைக்குச் சென்று இலை பொறுக்கப் போவதாக தனது எதிர்காலக் கணவன் ஆறுமுகத்துடன் வீட்டில் உரையாடிய போது கூறிய லட்சுமி சபதம் நிறைவேறியபோதும் தொடர்ந்தும் அந்த மலையில் நின்று வேலை செய்ய விரும்பாது வேறு மலைக்குச் சென்று விடுகிறாள். இதுவே 'ஒரு கூடைக் கொழுந்து' சிறுகதையின் கதைச்சுருக்கம் ஆகும்.

கதைக்களம்

இச் சிறுகதை மலையகப் பிரதேசத்தின் தேயிலைத் தோட்டத்தைக் களமாகக் கொண்டது. கதை தேயிலைத் தோட்ட மலைப் பிரதேசத்தைச் சுற்றியும் கொழுந்தெடுத்த பின்னர் அவர்கள் நிறைபார்க்கும் ஸ்டோர் எனப்படும் இடத்தைச் சுற்றியும் இடம்பெறுகிறது. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வாழும் லயம் என்று சொல்லப்படும் குடியிருப்பில் மிகுதிக் கதைச் சம்பவம் கூறப்படுகிறது.

ஆரம்பத்தில் தேயிலைத் தோட்டத்தில் கொழுந்து எடுக்கும் இடமும் தேயிலை நிறை பார்க்கும் இடமும் கதையின் முற்பகுதியாகவும் அப்பிரதேசத்தில் அவர்கள் வாழும் லயம் கதையின் பிற்பகுதியாகவும் இடம்பெறுகிறது. என் எஸ் எம் இராமையா 20 வரையான சிறுகதைகளே எழுதியிருந்தாலும் அவை அனைத்துமே தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளரின் பிரச்சினைகளையே மையமாகக் கொண்டவை என்று கூறப்படுகின்றது.

பாத்திரத் சித்திரிப்பு

ஒரு கூடைக் கொழுந்தின் பிரதான கதாபாத்திரமாக லட்சுமி சித்திரிக்கப்படுகின்றாள். அடுத்து முக்கியம் பெறும் பாத்திரங்களாக கங்காணிக்கிழவன், கணக்குப்பிள்ளை மற்றும் கதையோட்டத்திற்கு இணையாக உதிரியாக வரும் பாத்திரங்களாக ஆறுமுகம், லட்சுமியின் தாய், கொழுந்தெடுக்கும் பெண்கள், வயதான கிழவி ஆகிய பாத்திரங்களையும் கூறலாம்.

லட்சுமி

ஒரு கூடைக்கொழுந்தின் பிரதான பாத்திரமாக லட்சுமி சித் திரிக் கப் பட்டுள்ளாள். லட்சுமி இயல்பிலேயே கலகலப்பானவளாகவும், எல்லோருடனும் சகஜமாகப் பழகுவளாகவும் உள்ளாள். தன் வேலையில் கண்ணியம் மிக்கவளாகவும் இலட்சியத்தை அடைவதற்காக கடுமையாக உழைப்பவளாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளாள். இரண்டாம் தடவை அவள் அதிக நிறை எடுத்து நிரூபிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பத்திலே தன்னில் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகத்தைத் தீர்ப்பதற்காக, தன் உண்மையான உழைப்பை நிரூபிப்பதற்காக தயங்காமல் முன்வருகின்றாள்.

அதனால்தான், தனது உழைப்பை நிரூபித்ததன் பின்பும் தனக்கு ஒரு கெட்ட பெயர் வரக்கூடாது என்பதற்காகவும் வரப்போகின்ற பிரச்சனைகளில் இருந்து தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்காகவும் வேறு மலைக்குச் செல்வதாகக் கருதக்கூடியதாக உள்ளது.

அதுமாத்திரமின்றி வருங்காலத்தில் திருமணம் செய்யவிருக்கும் ஆறுமுகம் அவளின் குடும்பத்தினருடன் அந்நியோன்யமான தொடர்புகொண்டிருப்பது கதையோட்டத்தில் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. 57 நாத்தல் பிரச்சனைக்கு ஆறுமுகமும் காரணமாக இருந்து விட்டால் அவனுக்கு வேலை சார்ந்த பிரச்சனைகள் ஏற்படலாம் என்பதாலும் அதனைக் காட்டிக் கொடுக்காமல் தந்துணிவுடன் செயற்படுகிறான்.

அவர்களின் சந்தேகம் தீர்ந்த பின்னரும் கூட தொடர்ந்தும் அந்த மலையில் நின்று வேலை செய்யாது வேறு மலைக்கு மாறிப் போக விரும்புவது தனது காதலைக் காப்பாற்றுவதற்கும் தனக்கு ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துக்களில் இருந்து தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்காகவும் ஆகும். இவ்வாறாக லட்சுமி என்ற பாத்திரம் கதையோட்டத்திற்கு ஏற்ப மிக யதார்த்தமாகவும் முற்போக்காகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

கணக்குப் பிள்ளை

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கங்காணிக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். கங்காணி கணக்குப் பிள்ளைக்குக் கட்டுப்பட்டவர். கணக்குப் பிள்ளை

தனக்கு மேல் நிலையில் இருக்கும் தோட்ட முதலாளிக்குக் கட்டுப்பட்டவர். இந்த அதிகாரநிலையில் தன் வேலையில் தனது கடமையை நிரூபிக்கவேண்டிய கடப்பாடு கணக்குப்பிள்ளைக்குரியது.

தெரிந்தவர் அல்லது உறவினர் என்று கூடுதல் கணக்கெழுத முடியாது. அது அவரது வேலைக்கு ஆபத்தைத் தேடித்தரும். அதனாலேயே லட்சுமி எடுத்த அதிக நிறையை நிரூபிக்க வேண்டிய சங்கடம் கணக்குப் பிள்ளைக்கு ஏற்படுகின்றது. தனது தோட்ட முதலாளிக்கு தன்னை உண்மையானவனாகவும் நேர்மையானவனாகவும் நிரூபிப்பதற்காக லட்சுமியை வருத்தி மீண்டும் 57 நாத்தல் கொழுந்தெடுக்க வைக்கிறார் கணக்குப்பிள்ளை.

மற்றவர்களின் பழிச்சொல்லுக்கு தான் ஆளாகிவிடக்கூடாது என்ற எச்சரிக்கையுணர்வு இவரிடம் மிகுந்திருப்பதைக் காணலாம். இதனை மலையில் இருக்கும் மற்றவர்கள் ஆங்காங்கு கதைப்பதில் இருந்தும் எல்லாத் தொழிலாளர் முன்னிலையில் லட்சுமியின் பிர்ச்சினையைக் கூறுவதிலிருந்தும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

நான்குபேர் முன்னிலையில் திரும்பவும் லட்சுமியின் உழைப்பு உண்மையானது என்று நிரூபிக்கப்பட்டதும் கணக்குப்பிள்ளைக்கு அவளில் உண்மையான விருப்பம் ஏற்படுகின்றது. ஆனால் அந்த விருப்பம் அவரின் மனதளவில் மட்டுமே சம்பந்தப்பட்டது. லட்சுமிக்கோ மற்றவர்களுக்கு இது தெரிய வாய்ப்பில்லை. இதை லட்சுமியும் கூட அறியாதவளே. இவ்வாறாக கணக்குப்பிள்ளை என்ற பாத்திரம் படைப்பட்டுள்ளது.

கங்காணிக் கிழவன்

இச்சிறுகதையில் தொடக்கமும் முடிவும் ஒரு வகையில் கங்காணிக் கிழவனுடன் சம்பந்தப்பட்டதாகவே உள்ளது. ஆரம்பத்தில் கங்காணிக் கிழவன் பற்றிய மனப்பதிவு ஆத்திரத்தைத் தரத்தக்கதாகவும் சிறுகதையின் இறுதியில் கங்காணிக் கிழவன் தன்னை நியாயத்திற்காக குரல் கொடுப்பவராக வெளிக்காட்டும் போதும், ஆரம்பத்தில் இருந்ததை விட கங்காணிக் கிழவன் பாத்திரத்தில் ஒரு விருப்பம் ஏற்படுகிறது.

வேலைக்கு நேரம் கழித்து லட்சுமி வந்தபோது அவள் அதிக நிறையுள்ள கொழுந்தை எடுத்தாள் என்பதற்காக கோபமாகவும் எரிச்சலாகவும் வேண்டாவெறுப்பாகவும் பேசும் கங்காணிக் கிழவன்; அதிகார வர்க்கத்தோடு சேர்ந்து தன்னையும் அதிகார வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியாகக் காட்டிக் கொள்கிறார். லட்சுமியின் உண்மையான உழைப்பையும் நேர்மையையும் அறிந்த பின்னர் கங்காணிக்கிழவரும் இறுதியில் தொழிலாளரின் பிரச்சனைகளுக்காக குரல் கொடுக்கக் கூடியவராகத் தன்னை வெளிக்காட்டுகின்றார். இது அவருடைய நேர்மையினையும், மனிதாபிமான உணர்வினையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

நகைச்சுவையாக உரையாடக்கூடியவராகவும் எல்லோரும் விருப்புக் கொள்ளக்கூடிய பாத்திரமாகவும் வருகின்ற கங்காணிக் கிழவன் தன் வேலையில் மிக்க கண்ணியமானவராகவும் தன் கடமையினை செவ்வனே நிறைவேற்றுவராகவும் இருக்கின்றார்.

கதையில் இறுதியில் வருகின்ற 'இதைபார்த்து விட்டுப் பேசுங்கள் ஐயா நல்ல கொழுந்தே கூடாத கொழுந்தோ எல்லாவற்றையும் எடுத்தது இந்தக் கையி' என்ற கூற்று உயிர்ப்பு மிகுந்த வரிகள். இந்த வரிகளே கங்காணிக் கிழவனை நிலைநிறுத்தப் போதுமானவையாகும்.

உதிரிப் பாத்திரங்கள்

ஆறுமுகம்

லட்சுமியின் எதிர்காலக் கணவன் ஆறுமுகம். லட்சுமி வேலை முடிந்து வந்த அந்தி நேரம் அவளின் வீட்டில் அன்றைய பிரச்சினை பற்றி அக்கறையாக உரையாடுகிறான். லட்சுமியின் வேலைக்கு ஆபத்து ஏற்படுமோ என்று எண்ணுகிறான். 57 நாத்தல் பிரச்சனைக்கு தானும் ஒரு காரணம் என்பதனால் கணக்குப் பிள்ளையிடம் உண்மையைக் கூறி மன்னிப்புக் கேட்டுவிடலாம் என்றும் யோசனை கூறுகிறான்.

அவன் அன்றையதினம் சாப்பாட்டுக்கு வரும் வழியில் லட்சுமி தனியாக நின்று கொழுந்து எடுத்தபோது சற்றே நேரம் அவளுடன்

உரையாடியபடி எடுத்த கொழுந்தே இந்தப் பிரச்சினையை இப்போது கிளப்பி விட்டிருந்தது. இதிலிருந்து ஆறுமுகம் என்ற பாத்திரம் லட்சுமியில் அக்கறை உள்ளவனாகவும், மிகுந்த உழைப்பாளியாகவும், அவளின் பிரச்சினை தனக்கு ஏற்பட்ட பிரச்சினையாகவும் அதிலிருந்து விடுபடுவதற்கு ஏற்ற யோசனையை கூறுபவனாகவும் ஆசிரியர் ஆறுமுகத்தைச் சித்திரித்துள்ளார்.

எதிர்காலத்தில் லட்சுமியைத் திருமணம் செய்ய இருக்கின்றவன் என்பதனால் அவன் காதல் மற்றும் தனிப்பட்ட பிரச்சினையைக் கதைக்காமல் லட்சுமியின் தாய் தந்தையருடன் பொதுவாக உரையாடிவிட்டு லட்சுமியுடனும் உரையாடுவான். இதிலிருந்து தன்னை பொறுப்புள்ள ஓர் ஆடவனாகக் காட்டிக்கொள்கிறான்.

லட்சுமியின் தாய்

லட்சுமியின் தாய் தன் மகளிலும் அவளின் எதிர்காலக் கணவன் ஆறுமுகத்திலும் மிகுந்த அன்புடையவளாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளாள். சிறுகதையில் ஓரிடத்தில் மட்டும் 'ஆயி அத்தானுக்கு தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொடுத்தியா?' என்று கேட்பதாக ஓர் உரையாடல் வருகிறது. தன் மகளுக்கு வரப்போகின்ற மருமகனிடம் மிகுந்த அன்பும், மரியாதையும் கொண்ட நிலை இதனூடாகத் தெரிகிறது. ஆறுமுகம் வேலை முடிந்த பின்னர் சற்று ஆறுதலாக லட்சுமியுடன் வந்து உரையாடுவது வழக்கம். அது போன்ற நேரங்களில் மரியாதையாக லட்சுமியின் தாயும் தகப்பனும் சற்று ஒதுங்கிக் கொள்வார்கள்.

தோழிப்பெண்கள்

தோழிப்பெண்கள் லட்சுமியுடன் கலகலப்பாக உரையாடுபவர்களாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவள் வழக்கமாகக் கொழுந்தெடுக்க வரும்போதே லட்சுமிக்காக நிறைபிடித்து வைத்திருந்தும் தங்களுக்கு பக்கத்தில் நிறை பிடிக்க வேண்டும் என்றும் விருப்பப்படுபவர்கள் லட்சுமியின் தோழிப்பெண்கள். அவளுடன் குழந்தைகள் போல் உரையாடுவது கதையோட்டத்தில் தெரிகிறது.

“இங்கே வாடி லெட்சுமி! ஏன்கிட்டே நிறைதாரேன்” என்று கூறுவதும்,

“ஐயோ! லெட்சுமிக்குட்டி! என்கிட்டே நிற்கட்டுண்டி”

என்றும் குழையக் குழையக் கதைப்பவர்கள். அதேபோல் லட்சுமியும் அவர்களை முறை சொல்லி ‘அக்கா எனக்கு எது நெறை’ என்று கேட்பதிலிருந்தும் தெரிகிறது.

ஆனால் முதற்சம்பளம் வாங்குபவளை எரிச்சலுடன் பார்ப்பவர்கள்போல் லட்சுமியுடன் கதைக்காது முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்வதிலிருந்தும் மற்றவரின் உயர்வில் எரிச்சற்படுகின்ற மனித இயல்பும் அந்தத் தோழிப்பெண்களுக்கு ஊடாக வெளிப்படுகின்றது. அந்த வகையில் மனிதர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய இயல்பான உணர்வுகளுடன் ஆசிரியர் தோழிப்பெண்களைப் படைத்திருக்கின்றார்.

கிழவி

லட்சுமியின் அருகில் கொழுந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பொக்கைவாய்க் கிழவி லட்சுமியுடன் உரையாடும் சந்தர்ப்பம் ஒன்று கதையில் வருகின்றது. கடைசி நிறையிலே நின்று தான் தளர்ந்து போனபோதும் கூட பனிக்குளிரில் நடுங்கும் கைகளால் கொழுந்தெடுத்து உழைத்து, தன் வாழ்வை ஓட்ட வேண்டிய வயதான நிலை இங்கு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

அதிசயமாகவும் ஆதரவாகவும் அன்பாகவும் கதைகேட்கும் பண்பினை கிழவியிடம் அவதானிக்க முடிகின்றது. அத்துடன் லட்சுமி தான் எடுத்த முதற்பிடிக்கொழுந்தைக் கூடைக்குள் போடும் போது “அம்மாயி! பொலி சொல்றியா, கொழுந்தைப் போட்டுக்கிர்றேன்” என்று லட்சுமி கேட்ட போது “போடு அப்பனே, சம்முகா! பொலியோ...பொலி – பொலி – பொலி” என்று அன்பாகவும் பக்தியுணர்வோடும் அனுபவத்தோடும் கூறுகிறாள்.

உண்மையில் ஒரு சிறிய பாத்திரத்தைப் படைத்தாலும் மிக நுட்பமாக அப்பாத்திரத்தை பண்பாட்டு மரபுகளோடு படைத்துள்ளமை ஆசிரியரின் கதை கூறும் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது.

மலையக மக்களின் வாழ்க்கை அம்சம்

இச்சிறுகதையூடாக மலையக மக்களின் வாழ்க்கையின் ஒரு குறுக்குவெட்டு முகத்தை மிக கனகச்சிதமாக ஆசிரியர் வாசகர் மனக்கண்முன் கொண்டு வருகின்றார். லட்சுமியின் ஒருநாள் வாழ்வு சொல்லப்படுவதனுடாக இந்தப் போக்கை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

காலையில் கொழுந்தெடுக்கச் செல்லுதல், அங்கு கங்காணிமாரின் மேற்பார்வையில் வேலை செய்தல், பின்னர் நிறுவைக்காக எட்டோர் முன் எடுத்த கொழுந்துக் கூடைகளுடன் காத்திருத்தல், பின்னர் கணக்குப்பிள்ளை நிறை பார்த்தல், காலைமுதல் மாலை வரை கஷ்டப்பட்டு எடுத்த கொழுந்தில் பழுது கண்டுபிடித்து நிறைவெட்டுவேன் என அவர்களை ஏங்க வைத்தல், அதன் பின்னர்தான் தமது லயன்களுக்குச் சென்று சாப்பாடு மற்றும் தமது வீட்டு வேலைகளைச் செய்தல் என்பன கதையோட்டத்திற்கு ஊடாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிறுகதையின் சிறப்புக் கூறுகள்

1. தோட்டத் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்துதல்

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தமது ஒவ்வொரு நாளையும் ஒட்டுவதற்கும் படும் பாடுகள் மிக நுட்பமாக கதையில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. நாட்கூலிக்கு வேலைசெய்யும் அவர்கள் தமது தொழிலில் எதிர்நோக்கும் பல பிரச்சினைகள் கூறப்படுகின்றது. கொழுந்தெடுப்பதில் இருக்கும் சிரமம், தொழிலின் நிச்சயமற்ற தன்மை, மேலதிகாரிகளின் கண்காணிப்பிற்கும் அதிகாரத்திற்கும் கட்டுப்பட்டு வேலைசெய்ய வேண்டிய நிலை ஆகியன கூறப்படுகின்றன.

கொழுந்தெடுத்தல் மற்றைய வேலைகள் போல் இலகுவான தொழிலல்ல. நிறை பிடித்தல், கொழுந்தெடுப்பதற்குரிய ஆயத்தங்கள் செய்தல், படங்குச்சாக்கை இடுப்பைச் சுற்றிக் கட்டுதல், கூடையின் கயிற்றை தலைக்கூடாக மாட்டுதல், கொழுந்தெடுத்தல், முற்றல் இலைகளைத் தவிர்த்தல், எடுத்த கொழுந்தை நிறைபார்ப்பதற்கு கொண்டு செல்லல், அங்கு காத்திருந்து அதன் பின்னர் நிறைக்குரிய துண்டைப்பெற்றுக் கொண்டு செல்லல், ஆகியன இந்தத் தொழிலின் படிநிலை அம்சங்களாகச் சுட்டப்படுகின்றன.

எப்படித்தான் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்தாலும் மேலதிகாரிகளின் கழுதுக் கண்களுக்கு தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தம் உண்மையான உழைப்பை நிரூபிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது.

மற்றும் இவ்வேலையில் இருக்கும் நிச்சயமற்ற தன்மை எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. தமது வேலையில் அதிகாரிகள் பிழை பிடித்துவிட்டால் தாம் வேலையில் இருந்து நீக்கப்பட்டு விடுவோம் என்ற அந்தர நிலையும் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படுகிறது.

வயதானவர்கள், பிள்ளைக்காரிகள் கூட அன்றாடம் தொழில் செய்தாலே தம் வயிற்றுப் பாட்டைப் பார்க்க முடியும் என்ற நிலையும் தெரிகிறது.

எனவே, உழைக்கும் வர்க்கம் தொடர்ந்து சுரண்டப்படுவதோடு அவர்களுக்கு நிம்மதியான வாழ்வு கிடைப்பதென்பது வெறும் கானல் நீராகவே இருப்பது இக்கதையூடாக வெளிப்படுகின்றது.

2. பிரதேசப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துதல்

இச்சிறுகதையூடாக மலையக மக்களின் பிரதேசப் பண்பாடு வெளிப்படுகின்றது. எந்தவொரு தொழிலாளாலும் கடவுளைத் தொழுதே எல் லோரும் செய்வது வழக்கம். இது மரபாகவும் கைக் கொள்ளப்படுகின்றது. லட்சுமி கொழுந்தெடுக்க ஆரம்பிக்கும்போது தேயிலைச்செடியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டு விட்டு கொழுந்துகளைக் கிள்ளத் தொடங்குகின்றாள். அதேநேரம் முதற்கொழுந்தைக் கூடைக்குள் போடும் போது அருகில் நிற்பவர்கள் 'பொலி' சொல்வது வழக்கம் அந்த மரபு இங்கும் கைக்கொள்ளப்படுவது தெரிகின்றது.

இந்த வகையில் கிராமிய நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துவதாக 'பொலி' சொல்லும் மரபினையும் 'ஒப்பராணை' என்ற சத்தியம் செய்யும் நம்பிக்கையினையும் கருத முடிகின்றது.

உறவு நிலைத் தொடர்புகள் மிக நாகரிகமாகப் பேணப்படுவதும் இக்கதையில் வெளிக்காட்டப்படுகின்றது. லட்சுமியும் ஆறுமுகமும் வீட்டில் உரையாடும் போது லட்சுமியின் தாயும் தந்தையும் மரியாதையாக ஒதுங்கிக் கொள்வது கதையின் போக்கினூடே எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றது.

உறவினர் அயலவர் தெரிந்தவர் ஆகியோரை முறை சொல்லி அழைக்கும் வழக்கம் இக்கதையில் இழையோடுகின்றது. வயதானவர்களை அப்பச்சி, அம்மாயி என்று அழைப்பதும்; இளம்பெண்களை ஆயி என்று பெரியவர்கள் அழைப்பதும்; இளம்பெண்கள் தங்கள் சகபாடிகளை குட்டி, பொட்டைச்சி, செட்டுகள் என்று சொல்வதும் இது அவர்களின் உரையாடலைப் பொறுத்தும் உரையாடுவரின் மனநிலைக்கு ஏற்ப மாறுவதும் அவதானிக்கத் தக்கது.

3. தொழில் சார்ந்த நுணுக்கத்தை வெளிப்படுத்துதல்

தேயிலைத் தோட்டத்தொழிலைப் பொறுத்த வரையில் கொழுந்தெடுத்தல் இங்கு பிரதானமான தொழிலாக உள்ளது. என்றாலும் தேயிலைத் தோட்டங்களில் இதனுடன் இணைந்த வேறு வேலைகளும் செய்யப்படுவதுண்டு. புல்வெட்டுதல், கவ்வாத்து வெட்டுதல், முள்ளுக் குத்துதல், கான் வெட்டுதல், உரம் போடுதல், மருந்தடித்தல், பழைய தேயிலையை பிடுங்கி விட்டு நிலத்தைப் பண்படுத்தி புதிய கன்றுகளை நாட்டுதல் ஆகிய பாரம்பரியத் தோட்டச் சில்லறை வேலைகளும் மலையக தோட்டங்களில் செய்யப்படுவதுண்டு.

இச்சிறுகதையில் கொழுந்தெடுத்தல், இலை பொறுக்குதல் ஆகியனவே சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. கொழுந்தெடுக்கும்போது அது முறையாகச் செய்யப்படும் வேலையாகவும் கொழுந்தெடுப்பதற்கு முன்னர் அவர்களின் ஆயத்தமும் கதையில் புலப்படுகின்றது. அதிலிருந்து சில பகுதிளை எடுத்துக் காட்டலாம்.

“கூடையை இறக்கி வைத்து இடையில் கட்டியிருந்த படங்குச் சாக்கை அவிழ்த்து, சேலையைச் சுற்று முழங்காலுக்கு மேலே தூக்கி - இல்லாவிடில் தேயிலைச்செடி கிழித்து விடுமே! மீண்டும் படங்கைச் சுற்றிக் கட்டினாள். கறுப்புநிறக் கயிறு அரைஞாண் மாதிரி இடுப்பைச் சுற்றி வளைத்தது. கூடைக்குள் இருந்த தலைத்துண்டை உதறி, ...தலையில் போட்டுக்கொண்ட கூடைக் கயிற்றையும் தலையில் மாட்டிக் கொண்டாள். கடைசியாகப் பக்கத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தலைத்துண்டின் பகுதிகளைக் கயிற்றை மறைப்பதுபோல் மடித்துக் கயிற்றுமேல் போட்டுக் கொண்டாள்.”

“மௌனமாகத் தேயிலைச் செடியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டு விட்டு, பனியில் நனைந்து நின்ற கொழுந்துகளைக் கிள்ளத் தொடங்கினாள் லெட்சுமி. இரண்டு வீச்சிலே இரண்டு கையும் நிறைந்து விட்டது. காம்ப்புப் பகுதியைத் திருப்பிப் பார்த்தாள். பரவாயில்லை. எல்லாம் பிஞ்சுக் காம்புதான்! ‘நார்க்குச்சி’ ஒன்றுகூட இல்லை...இளந்தளிர்கள் ‘சடசட’ வென ஓடிந்து கொண்டிருந்தன.”

பொதுவாக அதிக கொழுந்தெடுத்து எடை போட விரும்புபவர்கள் முதற்தொங்கலுக்கோ அல்லது கடைசித் தொங்கலுக்கோ போக விரும்புவதில்லை. காரணம் முதற்தொங்கல் என்றால் ஒழுங்கான நிறை கிடையாது. எல்லாம் குறைநிறைகளாகவே இருக்கும். அதிக தடவைகள் ஏறி இறங்க வேண்டியிருக்கும்.

அதேபோல் கடைசித் தொங்கல் என்றால் வயதானவர்களுடனும் பிள்ளைக்காரிகளுடனும் கொழுந்தெடுக்க வேண்டியிருக்கும். பிள்ளைக்காரிகள் ஆடி அசைந்து நேரம் கழித்து வந்து சில மணிநேரம் எடுத்து விட்டு லயத்திற்கோ பிள்ளைக் காம்பிராவுக்கோ போய்விடுவார்கள். அத்தோடு அவர்களின் நிறையையும் சேர்த்து எடுத்துக் கொள்வதோடு அவர்களின் கூடையையும் தூக்கிச் சென்று எடை பார்க்க வேண்டும்.

நல்ல கொழுந்து உள்ள மலையெனில் சாப்பிடக்கூடப் போகாமல் கொழுந்தெடுப்பார்கள். ஒவ்வொருவரும் நாற்பது ஐம்பது ராத்தல் என எடுப்பார்கள்.

இவ்வாறாக வேலை தொடர்பான நுணுக்கமான பார்வைகளைக் கொண்டதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது.

4. மொழிப்பயன்பாடு

ஒரு கூடைக் கொழுந்து சிறுகதையில் விரவியிருக்கும் மொழிப்பயன்பாடு பற்றித் தனியாக எழுதலாம். அந்த அளவுக்கு அதிகமான மலையகப் பிரதேச மொழிச் சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. மலையகப் பிரதேச வழக்குச் சொற்களை பேச்சு வழக்குச் சொற்கள், உறவுநிலைச் சொற்றொடர்கள், பிறமொழிச் சொற்கள் என மூன்றாக வகுத்து நோக்கலாம். அத்தோடு தொழில்சார் சொற்றொடர்களும் தனித்துவமான சொற்பயன்பாட்டை உடையனவாக உள்ளன. இவையெல்லாம் சேர்ந்து இக்கதைக்கு ஒரு தனித்துவத்தைக் கொடுக்கின்றது.

(அ) மலையகப் பிரதேச வழக்குச் சொற்கள்

1. பேச்சுவழக்குச் சொற்கள்:-

நெறை, கொந்தரப்பு, சுணங்கி, செட்டு, வதிலு, மொகறை, ஆவுது, பிள்ளைக்காம்பிறா, ஆளுக, பேரு, குத்தம், ஒப்புராணை, எழவு, ஊடே, நெசம்னு, வெனை, அவுகளை, மொறைக்கிறே, பேசிடாப்புலே, போறாக, பொறகு, சாச்சி, கையி, பொடசக்காரி, ஒனக்கு, நெனச்சேன்

2. உறவுநிலைச் சொல்/சொற்றொடர்

அம்மா, அம்மாயி, அப்பச்சி, அய்யா, அப்பன், ஆயி, ஆயா, ஆயான், ஆத்தா, ஐயா, கங்காணி, கணக்குப்பிள்ளை, கிழவி, குட்டிக, தொரைச்சாணி, நொப்பன், சாக்குக்காரன், பிள்ளைக்காரிகள், பொட்டைச்சி, விடலைப்பிள்ளை, பொம்புளை, புள்ளே, வயசுப்பெண்கள்

3. பிறமொழிச்சொற்கள்

கிராக்கி, நாத்தல், செக்ரோல், லேபர், ஸ்டோர், டமில், கண்ட்றி, ஜபர்தஸ்து, சர்வீசு, மப்ளர், இஸ்டோர், கேஸ், பப்ளிக்கா, ஆசாமி, மாமுல்படி, லயம், ஜுவாலை,

(ஆ) தொழில்சார் சொற்றொடர்கள்

தலைக்கயிறு, கறுப்புநிறக்கயிறு, படங்குச்சாக்கு, தலைத்துண்டு, கூடைக்கயிறு, காம்புப் பகுதி, பிஞ்சுக்காம்பு, நார்க்குச்சி, இளந்தளிர், அந்திக்கொழுந்து, ஒருமணிக்கொழுந்து, சங்கு ஊதுதல், தராசுமரம், தட்டுக்கூடை, தட்டுக்கொட்டுதல், தேயிலை மிலாருக் குவியல், ரப்பு, எல பொறுக்குதல், முற்றல் இலை, பொலி, எடுவைக்காரிகள், குறைநிறை

5. அணிச்சிறப்பு

கதையின் போக்கிற்கு ஏற்ப இயல்பாகவே அணிநலன்கள் கையாளப்பட்டிருத்தல் இச்சிறுகதையின் இன்னொரு சிறப்புக் கூறாக உள்ளது. வர்ணனை, உவமை, உருவகம், மரபுத் தொடர் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன.

வர்ணனைகளுள் தேயிலைத் தோட்ட வர்ணனையும் லட்சுமி குடியிருக்கும் லயன் வர்ணனையும் எடுத்துக்காட்டத்தக்கவை.

“பங்குனிமாதப் பச்சை பார்ப்பதற்கே ஓர் அழகு. எடுத்து வெற்றி கண்டவர்களுக்கோ, அது ஓர் இன்பப் போதைதரும் விளையாட்டு. இளந்தளிர்கள் ‘சடசட’வென ஓடிந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால்

இன்பப் போதையோடு அல்ல! மனதுக்குள்ளே சிநேகிதிகளின் பாராமுகம் வண்டாக அரித்துக் கொண்டிருந்தது”

என்று தேயிலைத் தோட்டத்தையும்

“சின்னதொரு தகரலாம்பு மினுக்மினுக்கென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அடுப்பில் சாம்பல் பூத்துக் கிடந்த நெருப்பைக் குளிந்து ஊதி விட்டான் ஆறுமுகம். நெருப்பு இலேசாகக் கனன்றது. பக்கத்தில் கட்டிக்கிடந்த தேயிலை மிலாருக்குவியலில் இரண்டொரு குச்சியை இழுத்து ‘படக் படக்’ கென்று ஓடித்து, அடுப்பில் வைத்து ஊதினான். குப்பென்று தீப்பிடித்தது. குளிருக்கு அடக்கமாக கைகளை நெருப்பருகே காட்டியவாறு ஏறிட்டு லெட்சுமியைப் பார்த்தான். அவளும், அவன் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்பதைத்தான் எதிர்பார்ப்பதுபோல் அவனையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அடுப்பருகே சற்று நெருங்கி உட்கார்ந்தவாறு ஆறுமுகம் கேட்டான். ‘ஆமா அப்ப என்னதான் செய்யப்போறே?’ கனன்று எரிந்த தீயின் மஞ்சளும் சிவப்பும் கலந்த ஜுவாலை ஒளி அவன்மீது வர்ணப் பூச்சு செய்து கொண்டிருந்தது”

என்று லட்சுமியும் ஆறுமுகமும் லயத்தில் இருந்து கதைக்கும் அழகினையும் நுட்பமாக வர்ணித்துள்ளார்.

உவமை உருவகங்கள் கதையின் போக்குக்கு ஏற்ப கையாளப்பட்டிருந்தல் கவனிக்கத்தக்கது. இங்கு உவமைத் தொடர்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றை விரித்து உவமையணியாகக் கொள்ள முடியும்.

உவமை:-

காலால் மிதித்து அமுக்கப்பட்ட கொழுந்து சீமெந்து
மாதிரி இறுகிப் போயிருந்தது
அரிசிப்பல் தெரியச் சிரித்தாள்

உவமைத்தொடர்கள் :-

முதல் சம்பளம் வாங்குபவனை எரிச்சலோடு பார்க்கும்
பிள்ளைக்காரிகள் மாதிரி
ஆடி அசைந்து அம்மன் பவனி வருவது போல
மேட்டிலிருந்து பள்ளத்துக்குச் சரேலென இறங்கும்
சாரைப்பாம்பு மாதிரி

உருவகம்:-

லெட்சுமியின் புருவங்கள் கேள்விக் குறியாக வளைந்தன
நாத்தல் விஷமாக ஏறிக் கொண்டிருந்தது
வெளிக்குப் பசுவாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்
கல்லாகக் கனத்தது
சிநேகிதிகளின் பாராமுகம் வண்டாக அரித்துக்கொண்டிருந்தது
கட்டி மண்ணாக பொல பொலவென்று உதிர்ந்து
கொண்டிருந்தது

மரபுத்தொடர்கள்:-

பல்லைக் காட்டுதல், குழுகொட்டுதல், மாரடித்தல்
(மாரடிக்க) ஆகிய மரபுத் தொடர்கள்
பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வாறாக கதையின் நகர்வுக்கு ஏற்ப அணிநலன்கள்
கையாளப்பட்டிருத்தல் இச்சிறுகதைக்கு ஓர் இலக்கியச் சிறப்பை
வழங்குகின்றது.

6. கதைகூறும் உத்தி

ஒரு கூடைக் கொழுந்து யதார்த்தமான் கதைப்போக்கினைக் கொண்டது. கதைச்சம்பவங்கள் நிகழ்வுகளுக்கு ஊடாக கதை நகர்த்தப்படுகின்றது. ஒரு சிறுகதைக்கேயுரிய தொடக்கம் வளர்ச்சி முடிவு ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது.

லெட்சுமி எடுத்த 57 றாத்தல் கொழுந்து பற்றிய விசாரணையில் அதேபோல் மீளவும் கொழுந்து எடுத்துக் காட்டவேண்டும் என்று கணக்குப் பிள்ளை கூறுகின்ற கதைப்பகுதியும், லெட்சுமி பின்னர் எடுத்த 61 றாத்தல் கொழுந்து நிறையில் 20 றாத்தல் கழிப்பேன் எனக் கூறுகின்ற நிலையிலே கங்காணிக்கிழவன் லெட்சுமியின் விரலைக்காட்டி நியாயம் கேட்பதுமாகிய இரண்டு சம்பங்களும் இச்சிறுகதையின் மிக முக்கியமாக கதைக்கூறுகள் ஆகும்.

பிரதேச மொழிவழக்கினை அதிகமாகக் கையாண்டு இயல்பாகவே எந்தவொரு செயற்கைத்தனமும் இல்லாது கதைகூறும் உத்திமுறை கவனிக்கத்தக்கது. இது பிரதேச இலக்கியங்களுக்கு உள்ள சிறப்பம்சங்களில் முக்கியமானது. ஒரு கூடைக் கொழுந்து அதிகமான மலையகப் பிரதேச வழக்குச்சொற்களுக்கு ஊடாக கதை கூறினாலும் மிக எளிமையான சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதோடு பொருத்தமான இடங்களில் வர்ணனையும் இடம்பெற்றுள்ளது.

கதையின் சில இடங்களில் எள்ளல் தொனிக்கின்றது. கங்காணியையும், கணக்குப் பிள்ளையையும் எள்ளலாக குறிப்பிடும்போது

“ஐயா ஒதுங்கி ஆட்களுக்கு முன்னால் வந்து நின்றார். அவர் அரைந்து வந்த தோரணையும், ஆட்களைப் பார்த்த விதமும், ஏதோ தவறுதலாகக் கறுப்பாகப் பிறந்து விட்ட வெள்ளைக்காரனைப் போலிருந்தது. பேச்சும்கூடச் சுத்தத் தமிழாக இருக்காது. வெள்ளைத்துரை ஒருவன் சிரமப்பட்டு ‘டமில்’ பேசுவது போலிருக்கும். நாமாக இருந்தால்

சிரித்திருப்போம். 'அது'கள் 'லேபர்' கூட்டந்தானே? என்ன தெரியும் அந்தக் 'கண்ட்ரி' களுக்கு? 'அது' களுக்கு முன்னால் இப்படி ஐபர்தஸ்து பண்ணுவதில் ஒருசில விடலைப் பிள்ளைகளுக்கு என்னமோ ஓர் இது!"

என்று கணக்குப் பிள்ளையின் செயற்பாட்டை எள்ளல் தொனிக்க ஆசிரியர் விபரிக்கிறார். அதேபோல் கங்காணியையும்,

“...அவரின் செயல்களைக் கவனித்துக் கொண்டு என்னவோ ஏதோவென்று நின்ற கங்காணி ஓடிவந்து 'ஐயா' என்றான். இந்த ஐயாப் பட்டம் போடும்போது ஏன்தான் முதுகு கூணுகிறதோ?”

என்று கிண்டல் செய்கிறார்.

தொகுப்பாக

என். எஸ். எம். இராமையாவின் ஒரு கூடைக்கொழுந்து என்ற இச்சிறுகதையானது இலங்கையின் மலையகப் பிரதேச மக்களின் குறிப்பாக தேயிலைத் தோட்டத்தில் வாழும் மக்களின் பிரச்சனைகளை வெளிப்படுத்தும் கதையாக உள்ளது. தோட்ட நிர்வாகத்தினால் மக்கள் பல பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்வதனையும் அவர்களின் வாழ்க்கை முறையின் சில அம்சங்களையும் ஒரு குறுக்குவெட்டுமுகப் பார்வையாக இக்கதை முன்வைக்கின்றது.

இங்கு மக்களின் தொழில்முறை சார்ந்த பிரச்சினைகளே முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. அதற்கு ஊடாகவே மலையக மக்களின் வாழ்க்கையின் சில கூறுகள் வெளிப்படுவதனையும் கண்டு கொள்ளலாம். இலங்கையில் மலையக மக்கள் இதுபோன்ற இன்னும் சொல்லமுடியாத பல பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கிறார்கள். அதனை விளங்கிக் கொள்வதற்கான முதற்படியாக இக்கதையைக் கொள்ளலாம். அம்மக்களின் உயிர்த்துடிப்பான வாழ்வை யதார்த்தமாக தனது மொழியினூடே கொண்டு வந்து எம் மனக்கண்முன் நிறுத்தும் பாங்கு சிறுகதையாசிரியரின் வெற்றி என்றே கூறலாம்.

மாதிரி வினாக்கள்:

சாபவிமோசனம்

01. 'சாபவிமோசனம்' என்ற கதையில் அகலிகை என்ற பாத்திரத்தின் மீது கதாசிரியர் கொள்ளும் பரிவுக்கான நியாயங்களை விளக்குக.
02. சாபவிமோசனம் பெற்ற பின்னர் அகலிகையின் உள நிலையினையும், கோதமனின் உளநிலையினையும் ஆசிரியர் எவ்வாறு சித்திரிக்கின்றார்.
03. சாபவிமோசனம் என்ற கதையில் வரும் பிரதான பாத்திரமான அகலிகை இறுதியில் கைகேயி, சீதை ஆகியவர்களுடன் உரையாடியதன் மூலமாக கண்டறிந்த உண்மைகள் எவை எனக் கதாசிரியர் கூறுகின்றார்.
04. 'சாபவிமோசனம்' என்ற கதையில் கோதமன் தன் மனைவி மீது கொண்ட திடமான நம்பிக்கையும் தன் செயல் மீது கொண்ட கழிவிரக்கமும் எவ்வாறு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.
05. 'சாபவிமோசனம்' என்ற கதையில் கௌதமன் பற்றி ஜனகன் கூறும் போது "அலை அடங்கவில்லை" என்று கூறியதற்கான நியாயங்களை முன் வைத்து விளக்குக.
06. "தொன்மம்" என்ற உத்தியைக் கையாள்வதில் புதுமைப் பித்தன் வெற்றி கண்டுள்ளார்" சாபவிமோசனம் என்ற சிறுகதையினை முன் வைத்து விளக்குக.
07. "சாபவிமோசனம்" என்ற கதையில் கோதமன் என்ற பாத்திரத்தின் வார்ப்பு புதுமைப்பித்தனின் படைப்பாக்கத்துக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டு" விளக்குக.
08. "சாபவிமோசனம்" என்ற கதையின் மூலம் புதுமைப்பித்தன் சமூகத்துக்கு தரும் கருத்துக்கள் எவை? விளக்குக.
09. 'சாபவிமோசனம்' என்ற கதையின் "பெண்" பற்றிய படிமம் எப்படி வெளிப்படுகிறது என்பதை அகலிகை, சீதை- கைகேயி உரையாடல்களை எடுத்துக் காட்டி விளக்குக.
10. "தெய்வமே! சாபவிமோசனம் கண்டாலும் பாபவிமோசனம் கிடையாதா?" என்று அகலிகை தேம்பியமைக்கான காரணங்களை விளக்குக.
11. 'சாபவிமோசனம்' என்ற கதையில் புதுமைப்பித்தன் கையாண்டுள்ள உத்தி முறைகள், மொழிப்பிரயோகம் தொடர்பான உமது கருத்துக்களை விளக்குக.

வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது

01. வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது என்ற கதைத் தலைப்பின் பொருத்தப்பாட்டினை விளக்குக.
02. ஒரு சிறுமியின் கனவுகளும், அவை நொருங்கிப்போகும் முரண்பாட்டுச் சூழலின் யதார்த்தமும் எவ்வாறு ஆசிரியரால் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை விளக்குக.
03. சிறுவர் உரிமைக்கான குரலாகவும் இச்சிறுகதையை வாசிக்கலாம் என்பதை நியாயப்படுத்துக.
04. சாதியத்தை வர்க்கம் மேவிநிற்கும் என்பதை இக்கதையின் ஊடாக விளக்குக.
05. ஆசிரியரின் பாத்திரவார்ப்புப் பற்றி கருத்துரைக்குக.
06. இக்கதை மூலம் வெளிப்படும் கிராமியப் பண்பாடுகளை தொகுத்துத் தருக.
07. மேல்த்தட்டு மக்களின் மனோபாவத்தையும் அவர்களிடையே அகப்பட்டு நசங்கும் வேலைக்கார சிறுவர்களையும் பற்றி இக்கதையினூடாக விளக்குக.
08. ஒரு வறுமைக் குடும்பத்தின் சாதாரண ஆசைகளும் பலவீனங்களும் இக்கதையில் வெளிப்படும் ஆற்றினை விளக்குக.

தாய்

01. தாய் என்ற கதைத்தலைப்பின் பொருத்தப்பாட்டை விளக்குக.
02. தாய் என்கின்ற பாத்திரம் மகளுக்காக செய்த அர்ப்பணிப்புகளை விளக்குக.
03. வஞ்சிக்கப்பட்ட ஒருதாயின் மனஉணர்வுகள் இக்கதையில் வெளிப்பட்டிருப்பதை விளக்குக.
04. இக்கதையில் வெளிப்படும் பேச்சுமொழி பற்றி கருத்துரைக்குக.
05. கிராமியப்பகைப்புலம் இக்கதையில் சித்திரிக்கப்படும் தன்மையை எடுத்துரைக்குக.
06. தாய் மகள் ஆகிய பாத்திரங்களின் குணப்பண்புகள் பற்றி கருத்துரைக்குக.
07. இக்கதையினை கூறும் போது ஆசிரியர் கையாண்ட சிறப்பு உத்திகளை எடுத்துக்காட்டுக.

ஒரு கூடைக் கொழுந்து

1. ஒரு கூடைக்கொழுந்து தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளரின் பிரச்சினைகளையே வலியுறுத்துகின்றது. எடுத்துக்காட்டுகள் தந்து விளக்குக.
2. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சுரண்டலுக்கும் வறுமைக்கும் உட்பட்டவர்களாகவே ஒரு கூடைக்கொழுந்தில் சித்திரிக்கப்-பட்டுள்ளனர் இக்கூற்றை ஆராய்க.
3. ஒரு கூடைக்கொழுந்தின் பாத்திரப் பண்புகளை எடுத்துக் காட்டுக.
4. லட்சுமி உண்மையும் நேர்மையும் உள்ள ஒரு பெண் என்பதனை நீர் ஏற்றுக்கொள்வீரா? விளக்குக.
5. லட்சுமி ஆறுமுகம் ஆகியோரின் உறவுநிலை ஒரு கூடைக்கொழுந்தில் சித்திரிக்கப்படுமாற்றை விளக்குக.
6. 'இதைப்பார்த்து விட்டுப் பேசுங்கள் ஐயா நல்ல கொழுந்தோ கூடாத கொழுந்தோ எல்லாவற்றையும் எடுத்தது இந்தக் கையி' இக்கூற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு கங்காணிக் கிழவன் பற்றிய உமது மனப்பதிவை விபரிக்குக.
7. 'கங்காணிக் கிழவன் என்ற பாத்திரம் அதிகார வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியாகவே இருந்தாலும் உண்மைக்குக் குரல் கொடுக்கும் பாத்திரமுமாகும்' இக்கூற்றை மதிப்பிடுக.
8. 'கணக்குப் பிள்ளை என்ற பாத்திரம் அதிகார வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியாகவே ஒரு கூடைக் கொழுந்தில் சித்திரிக்கப்-பட்டுள்ளது' விபரிக்குக.
9. 'ஒரு கூடைக்கொழுந்து என்ற சிறுகதை பிரதேசப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் கதையாகும்' இதனை விளக்குக.
10. தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழில் சார்ந்த நுணுக்கங்களை வெளிப்படுத்துவதாகவே ஒரு கூடைக்-கொழுந்து சிறுகதை அமைந்துள்ளது. ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக்காட்டுக.
11. ஒரு கூடைக்கொழுந்து சிறுகதையின் மொழி சார்ந்த கூறுகளை எடுத்துக் காட்டுக
12. ஒரு கூடைக்கொழுந்து சிறுகதைக் கட்டமைப்பை எடுத்துக்காட்டுக.

யுகசந்தி

01. யுகசந்தி என்னும் கதைத் தலைப்பின் பொருத்தப்பாட்டினை விளக்குக.
02. 'காலம் வெகுவாய் மாறிண்டு வரதுடா' என்று கூறிய கௌரிப்பாட்டி அந்தக் காலமாற்றத்தை உணர்ந்தவள் என்பதை இக்கதை மூலம் விளக்குக.
03. கைம்மை நோன்பின் இறுக்கங்கள் தளர்ந்து வந்ததை கௌரிப்பாட்டி - கீதா என்கின்ற பாத்திரங்களினூடாக விளக்குக.
04. ஆசிரியர் இக்கதை மூலம் புலப்படுத்தும் புரட்சிகர சிந்தனைகளை விளக்குக.
05. கீதா மீது கௌரிப்பாட்டி கொள்கின்ற நேசத்தின் ஆழத்தையும், அவளைப் புரிந்துகொண்ட தன்மைகளையும் எடுத்துக் காட்டுக.
06. மரபுத்தளைகளிலிருந்து விடுபட முடியாது தவிக்கும் மனிதர்களின் பண்புகளை இக்கதையை ஆதாரமாகக் கொண்டு விளக்குக.
07. கணேசய்யர் என்கின்ற பாத்திரம் பற்றிய உமது கருத்துக்களைக் கூறுக.
08. வைதவ்ய விரதத்தின் கொடுமைகள் இக்கதையில் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கும் தன்மையினையும் கீதாவின் புரட்சிகரமான முடிவுக்கான காரணிகளையும் விளக்குக.
09. பிரதான பாத்திரங்கள் பற்றிய உமது மதிப்பீடுகள்
10. ஆசிரியரின் மொழிநடை பற்றி கருத்துரைக்குக.

ஒளி

01. ஒளி என்கின்ற சிறுகதைத்தலைப்பின் பொருத்தப்பாட்டினை விளக்குக.
02. கரீம் என்கின்ற பாத்திரத்தின் மன ஓர்மம், துணிச்சல் இக்கதையில் வெளிப்படும் ஆற்றினை விளக்குக.
03. இறை நம்பிக்கை இக்கதையில் ஆழ்வுள்ளது உள்ளமையினை ஆதாரங்களுடன் தருக.
04. பாத்திரங்களின் குணப்பண்புகளைத் தருக.
05. ஆசிரியரின் மொழிநடை பற்றிக் கருத்துரைக்குக
06. கரீமின் வீட்டினது அமைப்பு, வீட்டுச்சூழல் பற்றி எடுத்துக் கூறுக.
07. சட்டவிரோதமான மீன்பிடி இச்சிறுகதையில் விபரிக்கப்படும் ஆற்றினை எடுத்துக்கூறுக.
08. 'கரீம் குத்துவிளக்கான தன் மகளை குலவிளக்காக்குவதற்கு பாடுபட்டமையையே இக்கதை கூறுகின்றது' இக்கூற்றின் பொருத்தப்பாட்டினை ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக் காட்டுக.

ஜெயகாந்தன்
புகசந்தி
மேராசிரியர் ம.இரகுநாதன்

மருதூர்க்கொத்தன்

ஒளி

கலாநிதி செ.யோகராசா

செ.கதிர்காமநாதன்

வெளும் சோற்றுக்கே வந்தது

ந.குமாரன்

புதுமையபித்தன்

சாபநிமோசனம்

இ.இராஜேஸ்கண்ணன்

என்.எஸ்.எம்.ராமையா

ஒரு கூடைக் கொழுந்து

சு.குணேஸ்வரன்

வ.அ.இராசரத்தினம்

தாய்

த.அனுந்தகுமார்

இந்தரின் தொகுப்பாகியான அஜந்தமார்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்
கிராமப்புத்தககலைப் பட்டநாள். அக்து உதவி
விரிவுரைப்பாளராவும் பணி செய்தவர்.
தனித்துத்தொழில்நுட்ப சினை என்ற ஆய்வு
நூலும் ஒரு சோம்பேறியின் கடல் என்கின்ற
கவிதை நூலும் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன.
புதிய திசைகள் என்கின்ற கலை இலக்கிய
இதழின் பிரதம ஆசிரியராய்ப் பணி செய்தவர்.
கிறுவர் உரிமைக்கான இதழாக வெளிவந்த
'நவீன' இதழின் ஆசிரியராவும் கலையாற்றியவர்.
கோகலயின் இடம் பெற்ற உலகத் தமிழ்
செம்மொழி மாநாட்டில் ஆய்வாளராக கலந்து
கட்டுரை சமர்ப்பித்தவர். இரும்புமதலடி
(irumpumathavady.blogspot.com)
என்கின்ற தனது வலைத்தளத்தில்
கவிதை, விமர்சனம், கிறுகதை, கட்டுரை எழுதி
வருகிறார்.

ISBN 978-955-52094-1-0

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

புதிய தரிசனம்